

บรรณานุกรม

หนังสือ

- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. เด็ก โรงเรียนและความสุข โรงเรียนนีโอฮิวแมนนิส มิติใหม่แห่งการศึกษาสำหรับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 253๓.
- _____ . นีโอฮิวแมนนิส ทางเลือกสุดท้ายของคนรุ่นใหม่. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2531.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 พ.ศ.253๐-2534. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2529.
- จันทมาศ ชื่นบุญ. จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การชายและการซื้อแห่งประเทศไทย, 2515.
- ประเวศ วะสี. พุทธเกษตรกรรมกับค่านิยมของสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน, 253๐.
- ปราณี รามสูตร. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เจริญกิจ, 2528.
- พจน์ สะเพียรชัย. การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.
- พรณี เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์, 2528.
- สมจิต ธนสุกาญจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, 2522.
- สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต, 2524.
- อารี รังสินนท์. ความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: ธนการพิมพ์, 2528.
- อู่เตา นพคุณ. การศึกษาผู้ใหญ่เชิงปรัชญา. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2527.
- ฮาโรลด์ ช. ลีออง . เรียนเนื้อสำนึก : รู้ที่จะเรียน. แปลโดยสำลี ทองจิ๋ว . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา , 2527.

บทความ

- เขาวพา เดชะคุปต์. "การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์." ใน รวมบทความ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก, หน้า 201-204, อารี รังสินนท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร. "เด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์." ใน รวมบทความ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก, หน้า 27-31. อารี รังสินันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

อารี รังสินันท์. "พ่อแม่กับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก" ใน รวมบทความ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก, หน้า 89-92. อารี รังสินันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

วิทยานิพนธ์

ชัชวาลย์ พรรดาวิทย์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

ชาญรงค์ พรุ่งโรจน์. "ผลของการเล่นของเล่นที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาศิลปศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

ทรงวุฒิ สุธาอรธ. "แนวโน้มของปรัชญาการศึกษาของระบบโรงเรียน ปีพุทธศักราช 2543." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาของโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ธนาพร สมบุญธนาท. "การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่เล่นกับเพื่อน เล่นกับแม่และเล่นกันเอง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ปราณีต มาลัยวงศ์. "การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนศิลปศึกษาโดยวิธีการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนแบบปกติ." ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

พรมารินทร์ สุทธิจิตตะ. "การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนการสร้างโดยใช้และไม่ใช่รูปเรขาคณิตเป็นสื่อ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

วินิจ เกตุขำ. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิดสร้างสรรค์ความเป็นผู้นำและความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุโขทัย." ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515.

สมเกียรติ อักษรกวน. "ความคิดเห็นของครูและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 เกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแนวมนุษยนิยม กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา นอกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

สาตินี บุโรตม. "การสร้างแบบฝึกหัดภาพเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

อัจฉรา แยมสรวล. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชาวาดภาพกับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

อภิญญา แก้วชื่น. "การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการคิดที่เป็นการ์ตูนสีของจริงกับการ์ตูนโครงร่าง." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

รายงานการวิจัย

การฝึกหัดครู, กรม. งานวิจัยเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กไทยในระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพมหานคร: หน่วยงานพิเศษ, 2521.

ดวงเดือน ศาสตร์ภัก. "อิทธิพลของชุมชนที่มีต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาด้านเหตุผลและความสามารถในการเข้าใจบุคคลอื่น." ใน ผลงานวิจัยทางการศึกษา (เล่ม 2) หน้า 10-8. เอกสารประกอบประกอบการประชุมวิชาการเรื่อง การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา 17-21 กันยายน ๒๕ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

เอกสารอัคราเนา

การศาสนา, กรม. การประชุมอบรมครูที่เลี้ยงผู้สอนเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด วันที่ 25 - 30 เมษายน 2531 . (อัคราเนา)222

วารสาร รักวิจัย. "วิจัยเรื่อง อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์เด็กวัย 5-6 ปี โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร." มปป. (อัคราเนา)

วิชัย วงษ์ใหญ่. "กิจกรรมสร้างสรรค์เด็กก่อนวัยเรียน." กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. (อัครสำเนา)

สมบุรณ์ พรรณานพ. "ปรัชญาและแนวความคิดทางการศึกษา." เอกสารประกอบการบรรยาย
วิชาปรัชญาและแนวความคิดทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2519. (อัครสำเนา)

Book

Av. Ananda Mitra Ac. The Circle of Love A Manual For Kindergarten
One. June, 1987.

ภาคผนวก

บันทึกการสอนประจำวัน

วันที่ 1 (4 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า (Morning Circle)
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง หมีสามตัว
	9.30-10.00	แบบฝึกเตรียมความพร้อม : ลากเส้นตรง เส้นเฉียง ขึ้น ลง
	10.00-10.15	เกมเปิดตะกร้า
	10.15-10.30	ไม้บล็อก
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : ฉีก-ปะ ทำปกหนังสือส่วนตัว
	14.30-14.50	ดนตรี : เพลงที่ใช้สำหรับกิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 2 (5 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง เจ้าหมาหางุกต
	9.30-10.00	แบบฝึกเตรียมความพร้อม : ลากเส้นโค้ง ระบายสี
	10.00-10.15	เกมมอญซ่อนผ้า
	10.15-10.30	ไม้บล็อก
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : ฝึกวาดรูปโดยใช้เส้นลักษณะต่าง ๆ
	14.30-14.50	บทบาทสมมติ : แสดงความเคารพผู้ใหญ่ที่เข้ามาในห้อง
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 3 (7 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง เพื่อนของคินเต้
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : การจับคู่ ภาพเหมือน, จำนวน 1 และ 2
	10.00-10.15	เกมเดินตามเส้น
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ

	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : วาดรูป - สีเทียนทองเที่ยว
	14.30-14.50	อาสนะ : หัวจรดเช้า , จินตนาการ : ป่าใหญ่
	14.50-15.00	ทรายางเต็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 4	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(9 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ดาวพระเคราะห์สีฟ้า
	9.30-10.00	ภาษาไทย ง จ
	10.00-10.15	เกมทายเสียง
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : การฝีมือ - โทรโซ่งกระดาษ
	14.30-14.50	อาสนะ : หัวจรดเช้า กบ, จินตนาการ : ไปเที่ยวอวกาศ
	14.50-15.00	ทรายางเต็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 5	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(10 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ลูกโป่งสีแดง
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : จำนวนเลข 3-5
	10.00-10.15	เกม กระเป๋าศรีศนา
	10.15-10.30	เคลื่อนไหวร่างกาย : ทำร่างกายให้ใหญ่สุด-เล็กสุด, เครื่องบิน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : การฝีมือ - กังหันลม
	14.00-14.50	อาสนะ : กบ งู, จินตนาการ : ลูกโป่ง
	14.50-15.00	ทรายางเต็กดี - เพลงลากลับบ้าน

วันที่ 6 (11 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ดาวน้อยหัดส่องแสง
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม แก้อัปเดตรี
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.00-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสา : ทวนท่า หัวจรดเข้า กบ งู, จินตนาการ-ดวงดาว
	14.20-14.50	ศิลปะ : วาดรูป - ดวงดาวบนท้องฟ้า
14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน	
วันที่ 7 (12 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทาน น้ำอยู่ที่ไหน
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : เลข 1-5
	10.00-10.15	เคลื่อนไหวร่างกาย : ลม-ฝน
	10.15-10.30	เกม : เดินตามเส้น
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : จิตรกรรมฝาผนัง - รูปแม่น้ำ ทะเล เมฆ ฝน ฯลฯ
	14.30-14.50	อาสา : แข่งขัน
14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน	
วันที่ 8 (13 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทาน : พระจันทร์ทำด้วยอะไร
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม วิธีข้าวสาร
	10.15-10.30	ไม้บล็อก ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน

	14.00-14.20	อาสนะ : ภูเขา , จินตนาการ - หนูนพระจันทร์
	14.20-14.50	ศิลปะ : วาดรูป - ภูเขา
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 9	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(16 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ต้นส้มพิเศษ
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : สูง-เตี้ย
	10.00-10.15	เกม ส่งลูกบอล
	10.15-10.30	เคลื่อนไหวร่างกาย : เมล็ดพืชเติบโต
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน-นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : การฝีมือ ต้นไม้
	14.30-14.50	อาสนะ : ต้นไม้สูง , จินตนาการ-ต้นไม้เติบโต
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี-เพลงกลับบ้าน
วันที่ 10	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(17 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ผึ้งน้อยกับดอกบัว
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม รังซีกแซก
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน-นอน
	14.00-14.20	อาสนะ : ตักแตน , จินตนาการ : ผึ้ง
	14.20-14.50	ศิลปะ : การฝีมือ - ผีเสื้อกระดาษ
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงกลับบ้าน
วันที่ 11	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(18 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง เจ้าพ่อเต่า
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : จำนวน 6-10
	10.00-10.15	เกม โพงพาง

	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นเอ็สระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : การฝีมือ : งามปริง
	14.30-14.50	อานะ : เต่า , จินตนาการ : เต่าในบึง
	14.50-15.00	ตรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 12	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(19 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง นกพิราบกับมดดำ
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม : เปิดตะกร้า - มอญซ่อนผ้า
	10.15-10.30	บทบาทสมมุติ : ทักทาย
	10.30-12.00	เล่นเอ็สระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
วันที่ 23	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(20 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง รางวัลสำหรับช่างแสนสุภาพ
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : มากกว่า - น้อยกว่า
	10.00-10.15	เกม ริ่งตามเส้น
	10.15-10.30	เคลื่อนไหวร่างกาย : ทำสัตว์ต่าง ๆ
	10.30-12.00	เล่นเอ็สระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อานะ : สิงโต , จินตนาการ : สัตว์ในป่า
	14.20-14.50	ศิลปะ : การฝีมือ - พับกระดาษรูปสุนัข
	14.50-15.00	ตรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 14	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(23 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง แมวจอมขี้เกียจ
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม : แมวกับนก , อากาศ ดินน้ำมัน

	10.30-12.00	เล่นเอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสาละ : กระจ่า , จินตนาการ : สัตว์ที่ชอบ
	14.20-14.50	ศิลปะ : วาดรูปสัตว์ที่ชอบ
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 15	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(24 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง จู๊จี้เกียจ
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ การบวกด้วยรูปภาพและสัญลักษณ์
	10.00-10.15	เกม เดินตามเส้น
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นเอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสาละ : ทบทวน กูเซา ตักแตน เต่า นกบิน สิงโต กระจ่า
	14.20-14.50	ศิลปะ : การฝีมือ - กำไล
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 16	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(25 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง รองเท้าของสอน
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม ตามคำสั่ง
	10.15-10.30	เคลื่อนไหวร่างกาย : คนตัดไม้
	10.30-12.00	เล่นเอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสาละ : ม้าโยก , จินตนาการ - บ้านเมืองของเรา
	14.20-14.50	ศิลปะ : กิจกรรมฝาผนัง - เมือง
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน

วันที่ 17 (26 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ฝนดวงดาว
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : การลบด้วยรูปภาพและสัญลักษณ์
	10.00-10.15	เกม กอดกระโดด - วิ่งตามเส้น
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.30	ศิลปะ : การฝีมือ - ไข่กระดาษ
	14.30-14.50	อาสนะ : ดอกบัว , จินตนาการ - ฝนดวงดาว
14.50-15.00	ทรายยางเด็กดี เพลงลากลับบ้าน	
วันที่ 18 (27 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ร่มชายช้า
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เกม กระโดดเชือก
	10.15-10.30	เคลื่อนไหว : คู่หู
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสนะ : กวาง ทบทวน - ม้า ดอกบัว
	14.20-14.50	ศิลปะ : วาดรูป - เรือ
14.50-15.00	ทรายยางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน	
วันที่ 19 (28 มค.)	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ต้นไม้เพื่อนรัก
	9.30-10.00	คณิตศาสตร์ : การบวก - ลบ
	10.00-10.15	เกม อาทิตย์ โลก พระจันทร์
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสนะ : ธนู จินตนาการ - ต้นไม้ใหญ่

	14.20-14.50	ศิลปะ : การฝีมือ - พับกระดาษเป็นหมวก
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 20	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(30 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง ไข่มวงกลม
	9.30-10.00	ภาษาไทย
	10.00-10.15	เคลื่อนไหวร่างกาย : ตามรูปทรง
	10.15-10.30	ไม้บล็อก - ดินน้ำมัน
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสนะ : ทบทวนทั้งหมด
	14.20-14.50	บทบาทสมมติ - เล่นละครจากนิทาน
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน
วันที่ 21	9.00-9.15	กิจกรรมวงกลมตอนเช้า
(31 มค.)	9.15-9.30	นิทานเรื่อง การเดินทางของมาษา
	9.30-10.00	ทบทวนภาษาไทย
	10.00-10.15	เคลื่อนไหว - ทบทวน
	10.15-10.30	เกม ข้ามสิ่งกีดขวาง
	10.30-12.00	เล่นอิสระ
	12.00-14.00	อาหารกลางวัน - นอน
	14.00-14.20	อาสนะ - แข่งขัน
	14.20-14.50	ศิลปะ : การฝีมือ - หุ่นกระดาษกิซซู
	14.50-15.00	ทรายางเด็กดี - เพลงลากลับบ้าน

รายละเอียดของกิจกรรม

กิจกรรมวงกลมตอนเช้า

กิจกรรมวงกลมตอนเช้าจะทำทุก ๆ วันในช่วงเช้าก่อนที่จะเริ่มเรียน ทั้งนี้เพื่อสร้างความรู้สึกที่อบอุ่นมีความสุขให้กับเด็ก ๆ การทำกิจกรรมวงกลมตอนเช้าช่วยทำให้ชั้นเรียนเกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและจะทำให้จิตใจของเด็กมีสมาธิก่อนที่จะเริ่มเรียนบทเรียนต่าง ๆ การจัดกิจกรรมนี้ควรให้เด็กนั่งล้อมกันเป็นวงกลม แต่ถ้าไม่มีสถานที่พอ อาจจะให้อยู่ที่โต๊ะเรียนก็ได้ รายละเอียดต่อไปนี้เป็นลำดับของเพลงและตัวอย่างกิจกรรมต่าง ๆ ในช่วงวงกลมตอนเช้า

1. สวัสดีตอนเช้า

Hello , hello , hello how are you ?

I'm fine , I'm fine , and I hope that you are too !

ครูกล่าวสวัสดีกับเด็ก ๆ เด็กสวัสดีคุณครู ทักทายกับเพื่อน ๆ แนะนำตัว

2. ปฏิทิน

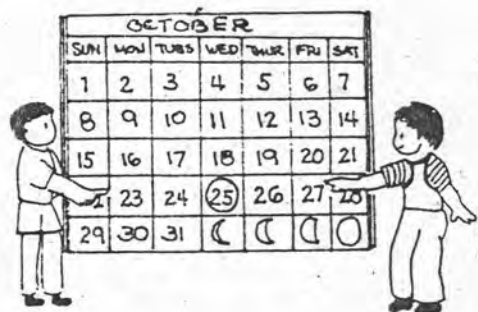
ครู : วันวันอะไรคะ เด็ก ๆ

นักเรียน : วันจันทร์ค่ะ (ครับ)

ครู : วันวันที่เท่าไรคะ

นักเรียน : วันที่ 3 มกราคม 2532

(เรียกนักเรียนคนหนึ่งออกมาชี้วันที่บนปฏิทิน)

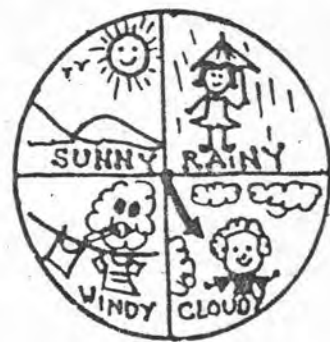
3. ตารางอากาศ

ครู : อากาศวันนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ

นักเรียน : ฝนตกค่ะ (ครับ)

(เรียกนักเรียนอีกคนหนึ่งออกมาและหมุนลูกศรของ

ตารางอากาศไปที่ช่อง " ฝนตก ")

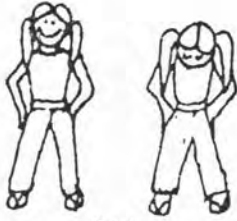

4. เชื้อเชื้อ เรียกชื่อนักเรียนแต่ละคน เมื่อถูกเรียกชื่อนักเรียนจะตอบว่า " มาค่ะ " " มาครับ "

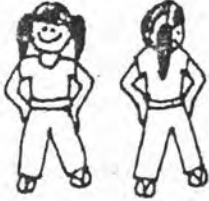
5. ออกกำลังกาย ให้เด็กได้ออกกำลังด้วยกัน เริ่มต้นด้วยครูพูดว่า " ออกกำลังกาย ท่าที่ 1 เริ่มต้น! " แล้วให้นักเรียนทำตาม นับจังหวะไปพร้อม ๆ กัน

ท่าที่ 1 ก้มศีรษะ ยืนตัวตรงก้าวเอว ก้มศีรษะมาข้างหน้า ตรง เงยไปข้างหลัง ตรง ท่าทั้งหมด 4 รอบ นับ 1-2-3-4-5-6-7-8-8-7-6-5-4-3-2-1

ท่าที่ 2 หมุนคอ หมุนคอไปข้าง ๆ ตามเข็มนาฬิกาและทวนเข็มนาฬิกา นับจังหวะ

(1)

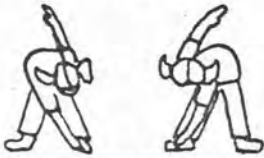
(2)

(4)

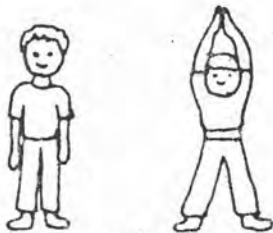
(5)

(6)

(7)

(8)

ท่าที่ 3 หมุนไหล่ หมุนไหล่ทั้งสองข้างมาข้างหน้าและข้างหลัง นับถึง 8 แล้วนับกลับ

ท่าที่ 4 ยกแขน ยืนตัวตรงแขนอยู่ข้างลำตัว ยกแขนขวาขึ้นเหนือศีรษะแล้วก้มไปข้างซ้าย 1 ครั้ง นับ " 1-2 " จากนั้นยกแขนซ้ายขึ้นแล้วก้มไปทางขวานับ " 3-4 " ทำซ้ำกัน 4 รอบ นับแบบเดียวกับทำอื่น ๆ

ท่าที่ 5 หมุนเอว หมุนเอวไปรอบ 1 ตามเข็มนาฬิกา นับถึง 8 แล้วหมุนทวนเข็มนาฬิกา นับย้อนกลับถึง 1

ท่าที่ 6 แตะหัวแม่เท้า ยืนแยกขาเล็กน้อย กางแขนออกก้มไปข้างขวาแล้ว พยายามเอามือขวามาแตะเท้าซ้าย นับ " 1 " เงยขึ้นท่าเดิม นับ " 2 " ก้มไปข้างซ้ายเอามือซ้ายแตะเท้าขวา นับ " 3 " กลับมาท่าเดิม นับ " 4 " ทำ 4 รอบ นับถึง 8 และนับกลับมา 1

ท่าที่ 7 ย่อเข้า ยืนตัวตรงท้าวเอว ย่อเข้าลงมาให้มากที่สุด นับ " 1 " ยืนตรง นับ " 2 " ย่ออีกครั้งนับ " 3 " ยืนตรง นับ " 4 " ทำ 4 รอบ นับ 1 ถึง 8 และนับย้อนกลับมา 1

ท่าที่ 8 หมุนเท้า ขาขวาตรงยกขึ้นไปข้าง ๆ หมุนข้อเท้าไปตามเข็มนาฬิกา นับถึง 8 แล้วหมุนทวนเข็มนาฬิกา นับย้อนถึง 1 ทำอีกข้างหนึ่ง

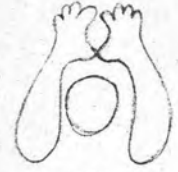
ท่าที่ 9 กระโดดตบ ยืนตัวตรงขาชิดแขนอยู่ข้างลำตัวกระโดดแยกขาออกจากกัน แขนทั้งสองข้างตบเหนือศีรษะ นับ " 1 " กระโดดมาท่าเริ่มต้นนับ " 2 " นับ 1 ถึง 8 แล้วนับกลับถึง 1 พาเหรด ให้เด็กเดินมารูบรอบ ๆ ห้อง ครูออกคำสั่ง " ซ้าย-ขวา " " ซ้ายหัน " " ขวาหัน " แล้วให้เด็ก ๆ เป็นผู้ออกคำสั่งเอง

6. เพลงตื่นใจเด็ก ๆ

- ตื่นใจ เด็ก ๆ (1) ดวงตะวันอยู่บนนภา (2)
 ตื่นใจตื่น ตื่นใจตื่น (3) ผีงนกกาขับขานจิกกรู (4)
 จิกกรู จิกกรู (5)
 ตื่นเร็วดวงตะวัน (2) กลางคืนได้ผ่านไป
 เช้าวันใหม่แล้วนา มีงานที่ต้องทำ (6)
 เด็กน้อยเรามาจากแดนไกล (7) เรามาร้องเพลง
 เด็กร้องขานานัม เควาลัม ขานานัม เควาลัม (8)

(1)

(2)

(3)

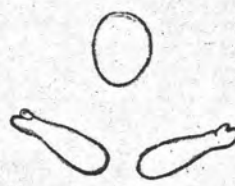
(4)

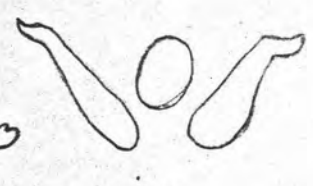
(5)

(6)

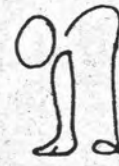
(7)

(8)

7. สวัสดิ์ใจ โลก

- สวัสดิ์ใจ โลก (1) สวัสดิ์ดวงตะวัน (2)
 สวัสดิ์ผีน้อย (3) และดอกไม้ นานานานันท์ (4)
 สวัสดิ์ต้นไม้ (5) และนกน้อยในพนา (6)
 สวัสดิ์ใจฉัน (7) สวัสดิ์ใจเธอ (8)

(1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

8. " นี้อวีรที่ฉัน..."

- นี้อวีรที่ฉันล้างหน้า ฉันล้างหน้า ฉันล้างหน้า
 นี้อวีรที่ฉันล้างหน้า ตอนเช้าก่อนฉันไปโรงเรียน

ให้เด็ก ๆ ทำท่าทางกำลังล้างหน้า แล้วเปลี่ยนเป็นกริยาอื่น ๆ เช่น แปรงฟัน

หิวผม ใส่เสื้อ สระผม เป็นต้น

9. ตรวจความสะอาด

ตรวจตราความสะอาดของเด็ก ๆ จากหน้า หู -ผม เล็บ เป็นต้น ชมเชยเด็กที่สะอาดและเรียบร้อย ให้กำลังใจเด็กที่ยังไม่เรียบร้อย ให้มาโรงเรียนแบบสะอาดและเรียบร้อยในวันรุ่งขึ้น

10. เพลงเริ่มทำสมาธิ

จงตบมือพร้อม ๆ กัน พร้อม ๆ กัน พร้อม ๆ กัน

จงตบมือพร้อม ๆ กัน พร้อม ๆ กันเราตบมือ

ให้เด็ก ๆ ตบมือพร้อม ๆ กันแล้วนั่งขัดสมาธิ หลังตรง แล้วเปลี่ยนเนื้อเพลงเป็น
ประสานมือ หลังตา ภาวนา แล้วให้เด็กทำตามเนื้อเพลง

11. ทำสมาธิ

ร้องบายนัม เควาลัม เบา ๆ ขณะที่เด็ก ๆ กำลังหลับตา หุดเบา ๆ " ความรักมีอยู่กับเด็ก ๆ ทุกคน อยู่ในใจของเด็ก ๆ อยู่รอบ ๆ ตัวเด็ก ๆ ทุกคนรักพวกเด็ก ๆ " เป็นต้น
ร้อง บายนัม เควาลัม อีกเบา ๆ และนุ่มนวล ใช้ระยะเวลาประมาณ 3-10 นาที ขึ้นอยู่กับเด็ก ๆ ขณะที่เด็กกำลังทำสมาธิ ชมเชยคนที่นั่งได้สงบ " ดีมาก..ก๊ง " " ดีมาก ปุ่ม "

เมื่อก่อนจะจบการทำสมาธิ บอกเด็ก ๆ เกี่ยวกับความรักที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งกำลังเข้าไปในใจเด็ก ๆ ทุกคน แบ่งไปให้คุณพ่อคุณแม่พี่น้องทุก ๆ คน ทุก ๆ สิ่งในโลกรวมทั้งสัตว์พืชต่าง ๆ รู้สึกถึงความรักที่มีอยู่ในใจของเด็ก ๆ ที่มีต่อทุกสิ่ง

12. เพลงจบการทำสมาธิ

Love is above me (1). Love is below me (2).

Love is around me (3). Love is inside me (4).

Namaska (5) I love you. (6)

Namaska (5) I love you. (6)

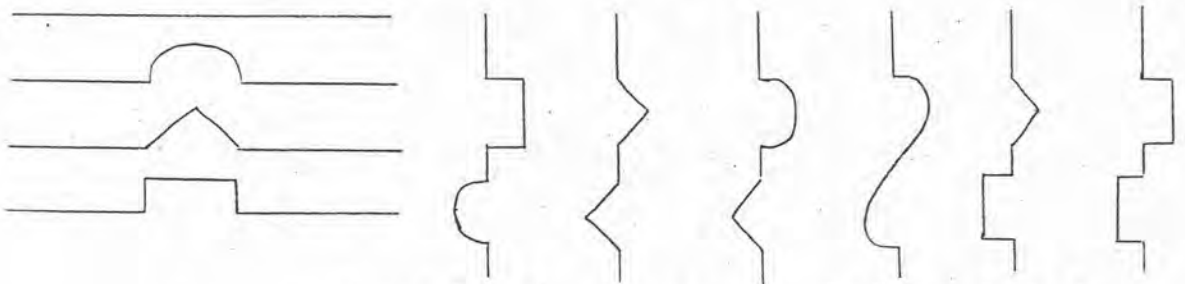
13. แลกเปลี่ยนสนทนา

หลังจากการทำสมาธิ ให้เด็ก ๆ ได้แสดงออกโดยกระตุ้นให้เด็ก ๆ ได้พูดสิ่งที่เกี่ยวกับตัวเด็ก ๆ ครอบครั้ว ถามคำถามเพื่อให้เด็กได้ตอบออกมา เช่น เด็ก ๆ กลับบ้านไปช่วยคุณพ่อ คุณแม่ ทำอะไรบ้าง วันหยุดไปเที่ยวไหนกันมา เป็นต้น

เกมต่าง ๆ

1. เกมเปิดตระกร้า ให้เด็กจับกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เป็นพ่อนก แม่นกและลูกนก พ่อนกและแม่นกยืนจับมือเป็นวงกลมเป็นตระกร้าแล้วให้ลูกนกอยู่ตรงกลาง มีเด็กคนหนึ่ง 'เป็น' ไม่ได้อยู่ในตระกร้า เมื่อคน 'เป็น' ตะโกน " เปิดตระกร้า " ลูกนกในตระกร้าจะต้องรีบออกจากตระกร้าเปลี่ยนไปอยู่ตระกร้าอื่น คน 'เป็น' ก็จะคอยแย่งตระกร้าอยู่ เด็กที่เหลืออยู่นอกตระกร้าจะ 'เป็น' คนต่อไป

2. เกมเดินตามเส้น ลากเส้นด้วยชอล์คบนพื้น ให้เด็กเดินตามเส้นที่ละคนเดินไปและเดินกลับ กระโดดทั้งสองขา กระโดดขาเดียว ให้เด็กพยายามอย่าออกนอกเส้น เส้นที่ลากไว้จะเริ่มจากเส้นตรงและเริ่มมีโค้งมีเลี้ยวเพิ่มขึ้น เช่น

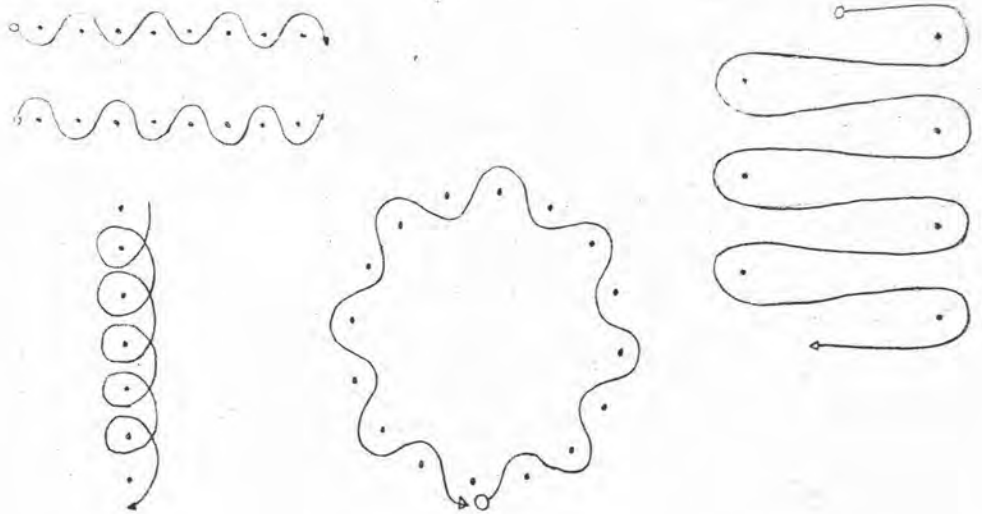

3. เกมทายเสียง มีเด็กคนหนึ่ง 'เป็น' จะถูกผูกตา ให้เด็กอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาหาคน 'เป็น' แล้วพูดว่า " ฉันคือใคร " แล้วให้คน 'เป็น' ทายว่าเป็นเสียงใคร หรือให้คน 'เป็น' ตามหาเสียง โดยให้เด็กอีกคนหนึ่งเป็นคนทำเสียง คนทำเสียงจะไปอยู่ที่ใดที่หนึ่งของห้องแล้วส่งเสียงเบา ๆ คน 'เป็น' จะต้องเดินไปหาที่เกิดเสียงนั้น เปลี่ยนกันเป็นคน 'เป็น' และคนทำเสียง

4. เกมกระเป๋าศรีศนา ใส่ของหลาย ๆ ชนิดลงในถุงผ้าสีขาว เช่น ดินสอ แปรงสีฟัน ช้อน หวี ไข่ม้วน เป็นต้น ก่อนใส่ให้เด็ก ๆ ดูสิ่งของเหล่านั้นก่อน เรียกเด็กที่ละคนออกมาล้วงลงไปในถุงโดยไม่มอง ให้ทายว่าของสิ่งที่จับอยู่คืออะไร แล้วจึงเอาของสิ่งนั้นออกมาดูว่าถูกหรือไม่ เปลี่ยนให้เด็กคนอื่นออกมาทายด้วย

5. เกมส่งลูกบอล แบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มยืนเข้าแถว ให้เด็กส่งลูกบอลจากคนหน้าสุดไปหลังสุด โดยส่งข้ามศีรษะ ลอดใต้ขา ส่งไปข้าง ๆ แข่งขันกันระหว่างกลุ่มว่ากลุ่มไหนจะส่งเร็วกว่ากัน

6. รังซิกแซก วางวัตถุประมาณ 7 ชิ้น เช่น ไม้บล็อก ห่างจากกันเล็กน้อย ให้เด็ก ๆ เดินซิกแซกระหว่างวัตถุเหล่านั้นโดยไม่ให้ถูกวัตถุ แล้วก็เปลี่ยนเป็นวิ่ง

7. เกมแมวกับนก เด็ก ๆ จับมือกันเป็นวงกลม มีคนหนึ่งอยู่กลางวงเป็นนก อีกคนหนึ่งอยู่นอกวงเป็น แมว พวกที่จับมือเป็นวงกลมจะคอยป้องกันไม่ให้แมวเข้ามาจับนก ถ้าแมวเข้ามาในวงกลมได้ นกจะวิ่งหนีออกนอกวงแล้วแมวจะวิ่งไล่ตาม ถ้านกสามารถวิ่งกลับมาในวงได้อย่างปลอดภัย คนเป็นแมวก็นจะเป็นต่อไป แต่ถ้าแมวสามารถไล่จับนกได้ นกจะกลายเป็นแมวแทน

8. เกมอากาศ ดิน น้ำ วาดวงกลมลงบนพื้นและบอกกับเด็ก ๆ " ในวงกลมเป็นพื้นดิน นอกวงกลมเป็นอากาศ เมื่อครูเอ่ยถึงสิ่งของที่อยู่บนพื้นดิน เด็ก ๆ จะต้องกระโดดเข้ามาในวงกลม เมื่อครูเอ่ยถึงชื่อสิ่งของที่อยู่ในอากาศเด็กจะต้องกระโดดออกมาข้างนอกวงกลม " จากนั้นครูก็เอ่ยชื่อสิ่งของต่าง ๆ เช่น เครื่องบิน รถยนต์ วิว นก ฯลฯ นอกจากนี้สามารถเปลี่ยน ดิน-น้ำ หรือ น้ำ-อากาศก็ได้

9. เกมตามคำสั่ง บอกเด็กๆ ว่า " ครูสั่งว่า จับจุมก " ทุก ๆ คนจะทำตามที่ครูบอกและที่ครูทำท่า แต่ถ้าครูไม่ได้บอกคำว่า " ครูสั่งว่า " แต่พูดแค่ " จับจุมก " เด็ก ๆ จะต้องไม่ทำตามครู บอกคำสั่งต่าง ๆ กันจากซ้ายและค่อย ๆ เร็วขึ้น ให้เด็กคนหนึ่งมาเป็นคนออกคำสั่ง และอาจทำเกมให้น่าสนใจมากขึ้นโดยสั่งสิ่งหนึ่ง แต่ครูทำอีกท่าหนึ่ง เช่น ครูสั่งว่า " จับศีรษะ " แต่ครูเอามือทำว้าวเวยเป็นต้น

10. เกมกอดกระโดด มีเด็กคนหนึ่ง ' เป็น ' ขณะที่ครูร้องเพลงเด็ก ๆ จะกระโดดตามเพลงไปรอบ ๆ ห้อง พ่อครูหยุดร้อง คน ' เป็น ' จะต้องวิ่งเข้ามากอดเพื่อนอีกคนหนึ่ง เมื่อครูเริ่มต้นร้องเพลง คน ' เป็น ' และเพื่อนก็จะกระโดดตามเพลงไปพร้อม ๆ กับ

คนอื่น ๆ เมื่อหยุดร้องเพลงก็จะเข้าไปกอดเพื่อนคนที่สาม ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นกลุ่มใหญ่ในตอนท้าย เด็ก ๆ จะกระโดดไปพร้อม ๆ กัน จับมือกัน

11. กระโดดเชือก เด็ก 2 คนถือปลายเชือกคนละด้านแล้วให้คนอื่น ๆ กระโดดข้าม เริ่มต้นจากเชือกที่ต่ำ ๆ ก่อนแล้วจึงค่อย ๆ ยกสูงขึ้น สลับกันเป็นคนถือเชือกแล้วให้เด็ก ๆ เล่นแบบอื่น ๆ ตามที่เด็กชอบ

12. วาดรูปพระอาทิตย์ พระจันทร์ โลก ลงบนพื้น เด็ก ๆ จะกระโดดหรือวิ่งรอบ ๆ ห้องตามจังหวะ ครุหยุดร้องเพลงแล้วสั่ง เช่น พระจันทร์ เด็ก ๆ ทุกคนจะวิ่งเข้ามาอยู่บนรูปพระจันทร์ครูจะเปลี่ยนคำสั่งสลับเปลี่ยนกันไป " พระอาทิตย์ " " พระจันทร์ " " โลก " เด็ก ๆ จะต้องวิ่งเข้าไปอยู่บนรูปที่ถูกต้อง

13. เกมข้ามสิ่งกีดขวาง จัดวางสิ่งกีดขวางในห้อง เช่น เอาไม้พาดบนเก้าอี้แล้วให้เด็กข้ามไม้โดยไม่ให้ถูกไม้ ผูกเชือกกับขาโต๊ะให้เด็กมุดใต้เชือก และอื่น ๆ

งานศิลปะ

ในการทำงานศิลปะแต่ละชิ้น ครูควรได้ฝึกหัดทำงานศิลปะนั้น ๆ ก่อนที่จะเข้าชั้นเรียน และทำตัวอย่างให้เด็กได้ดูและเลียนแบบ ตัวอย่างที่ทำไว้นั้นควรเก็บรวบรวมไว้อย่างดีเพื่อที่จะเป็นตัวอย่างสำหรับปีต่อ ๆ ไป ซึ่งเท่ากับเป็นทรัพยากรที่มีค่าสำหรับโรงเรียนด้วย

เมื่อเด็กทำงานแต่ละชิ้นแล้ว ครูควรนำงานของเด็ก ๆ มาแขวนแสดงไว้ภายในห้อง และให้โอกาสเด็กทุกคนได้แสดงผลงานของเขา โดยไม่เจาะจงเลือกเฉพาะงานชิ้นที่ดีที่สุดเท่านั้น เมื่อเด็กทำงานศิลปะชิ้นใหม่แล้ว งานชิ้นเก่าก็จะนำมาเก็บไว้ในแฟ้มศิลปะประจำตัวของแต่ละคน ซึ่งจะ让孩子ได้นำแฟ้มนี้กลับบ้านให้ผู้ปกครองได้ดูผลงานของบุตรหลานเป็นระยะ ๆ ซึ่งทั้งเด็กและผู้ปกครองก็จะภาคภูมิใจและชื่นชมในผลงานของเด็กมาก

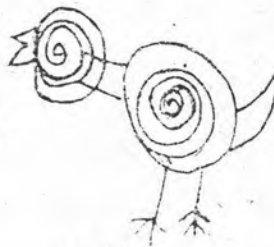
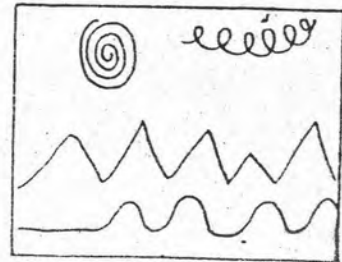
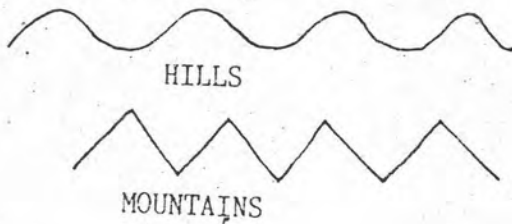
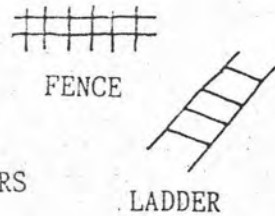
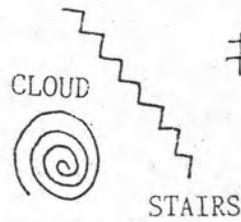
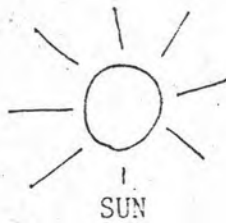
ข้อแนะนำสำหรับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก

ควรทำ	ไม่ควรทำ
1 ยกย่องชมเชยผลงานของเด็กที่เด็กทำด้วยความสามารถของตนเอง	1 ไม่คอยช่วยเหลือให้เด็กทำงานศิลปะโดยอาศัยความชอบหรือมาตรฐานของครู
2 ระวังเสมอว่าในระหว่างที่เด็กกำลังทำงานอยู่นั้น เด็กได้ประสบการณ์ที่สำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการเจริญเติบโตของเด็ก	2 ไม่ชื่นชมเฉพาะงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เป็นสิ่งตัดสินความสามารถ
3 ชื่นชมกับผลงานของเด็กที่ทำเสร็จด้วยความต้องการที่จะแสดงออก ถึงประสบการณ์ของเด็กเอง	3 ไม่ชื่นชมกับผลงานของเด็กด้วยความไม่จริงใจและขาดการพิจารณา
4 เรียนรู้เสมอว่าการแสดงความรู้สึกของเด็กผ่านงานศิลปะต่าง ๆ นั้น แตกต่างไปจากของครู	4 อย่าคาดหวังว่างานศิลปะของเด็กจะเป็นที่พึงพอใจสำหรับครูเสมอไป
5 กระตุ้นให้เด็ก ๆ รู้จักชื่นชมกับผลงานของคนอื่น ๆ	5 อย่าเอางานของเด็กคนหนึ่ง ไปเปรียบเทียบกับอีกคนหนึ่ง
6 ให้เด็กได้ทำงานศิลปะในหน้าที่ที่กว้างขวางเท่าที่เด็กต้องการ	6 ไม่จำกัดการแสดงออกของเด็กโดยการจำกัดพื้นที่ในการทำงาน
7 ให้เด็กได้พัฒนาเทคนิควิธีของตนเองโดยการทดลองลองผิดลองถูก	7 อย่าแสดงให้เห็นเด็กถึงวิธีการที่จะวาดตามแบบของครู

ศิลปะ

1. ดึง-ปะ แจกกระดาษสีแผ่นเล็ก ๆ และแผ่นศิลปะคนละ 1 เล่ม พร้อมทั้งกางให้เด็ก ๆ ดึงกระดาษสีต่าง ๆ เป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วปะลงบนปกแผ่นตามลวดลายที่วาดไว้ให้ กิจกรรมนี้สามารถทำได้หลาย ๆ ครั้ง บางครั้งอาจใช้กระดาษจากปกหนังสือหรือจากแม็กกาซีนเก่าที่มีสีสันสวย ๆ ก็ได้

2. วาดรูปจากเส้นต่าง ให้เด็ก ๆ วาดรูปโดยอาศัยเส้นลักษณะต่าง ครูอาจทำตัวอย่างให้ดูก่อนแล้วลองให้เด็ก ๆ คิดเอาเอง หรือเล่าเป็นนิทานแล้วให้เด็ก ๆ วาดรูปตาม

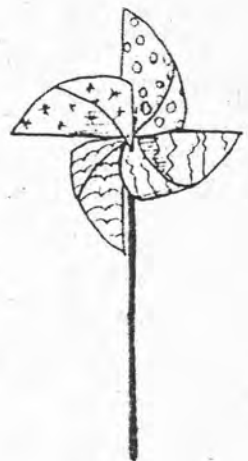
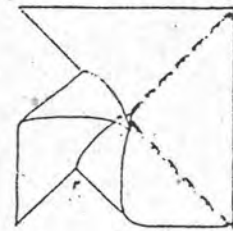
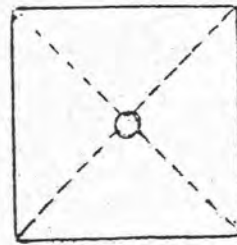
3. สีเทียนท่งเทียว ให้เด็ก ๆ ใช้สีเทียนวาดโดย
เริ่มที่จุด ๆ หนึ่งบนกระดาษแล้วลากเส้นไปทิศทางใด ๆ ก็ได้
ตามใจชอบจนกลับมา 'บ้าน ' ที่จุดเริ่มต้น จากนั้นระบายสีลงในช่อง
ที่ว่างด้วยสีต่าง ๆ กัน

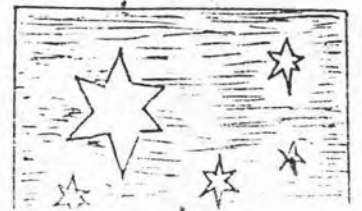
4. โทรโฆ่งกระดาษ ให้เด็กทำโทรโฆ่ง
กระดาษแล้วเป่าหรือทำเสียงต่าง ๆ แจกกระดาษ
รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาว ๆ ให้เด็กแล้วให้ระบายสีตามใจ
ชอบด้วยสีเทียนแนะนำให้เด็กม้วนกระดาษเป็นรูปกรวย
และติดเทปให้เด็ก ๆ เป่าหรือร้องเพลงด้วยโทรโฆ่งนี้

5. กังหันลม แจกกระดาษ รูปสี่เหลี่ยม
จัตุรัสให้เด็กแล้วให้ระบายสีสวย ๆ ทั้งสองด้าน สอน
ให้เด็ก ๆ ตัดกระดาษจากมุมมาเกือบถึงตรงกลาง
(ตามรูป) จับมุมโค้งทั้งสี่ด้านเข้ามาหาจุดกึ่งกลางแล้ว
ติดด้วยเข็มหมุด บักเข็มหมุดเข้ากับยางลบหรือไม้
ให้เด็ก ๆ เป่าลมหรือวิ่งแล้วดูกังหันหมุน

6. ดวงดาวบนท้องฟ้า ให้เด็ก ๆ ระบายสีเทียน
สีสดลงบนกระดาษขาวให้เต็มแผ่น แล้วระบายสีดำทับจนไม่เห็นสี
ที่อยู่ข้างล่าง ใช้เศษหินหรือขอบไม้บรรทัดที่ค่อนข้างคม ขุดสีดำออก
ทำเป็นรูปดาวจะได้รูปดวงดาวที่สด ๆ บนท้องฟ้าที่มีสีสัน

7. จิตรกรรมฝาผนัง ให้เด็ก ๆ วาด
จิตรกรรมฝาผนังภาพที่เกี่ยวกับน้ำ ตัดกระดาษแผ่นใหญ่
ลงบนฝาผนัง แล้วร่างโครงของรูปภาพด้วยหมึกสีดำ
ให้เด็กระบายสีด้วยสีเทียนตามใจชอบ และอาจจะเติม

- รูปอื่น ๆ ได้ด้วย อาจใช้กิจกรรมนี้-ปะ ประกอบด้วยก็ได้ กิจกรรมผาผนังสามารถทำได้เดือนละ 2 ครั้ง

8. ต้นไม้ ให้เด็ก ๆ เก็บใบไม้ที่หล่นอยู่ตามพื้นดินมาหลาย ๆ ชนิด รวมทั้งกิ่งไม้เล็ก ๆ ดอกไม้ ให้เด็ก ๆ วาดรูปต้นไม้ที่มีแต่ลำต้นและกิ่ง ปะใบไม้ แขนง ดอกไม้หรือเปลือกไม้ ลงบนรูปที่วาดไว้ ทำให้เป็นต้นไม้ที่สมบูรณ์หรืออาจจะให้เด็กเก็บกิ่งไม้ ใบไม้แล้วมาประดิษฐ์เป็นรูปต้นไม้บนกระดาษสีก็ได้

9. ฝึกลี้อกระดาษ วาดรูปผีเสื้อตัวโตลงบนกระดาษของเด็กแต่ละคน ให้เด็ก ๆ ระบายสีให้สวยงาม ตัดรูปผีเสื้อออกมาแล้วติดกับเชือก ให้เด็ก ๆ เล่นผีเสื้อบิน แล้วเอามาผูกไว้กับเชือกโซ่ในงานในห้องเรียน

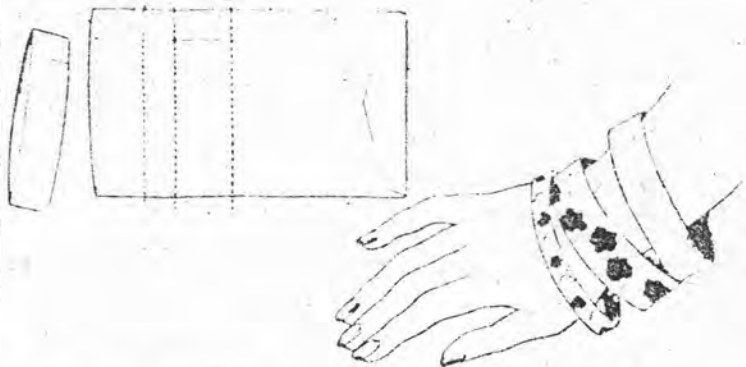
10. งูสปริง วาดรูปก้นหอยกลม ๆ โดยทำเป็นรูป หัวงูตอนปลาย ให้เด็ก ๆ ระบายสีแล้วตัดตามเส้นขีด ๆ จากหัวงู จนถึงหางงู ตัดเชือกที่ตอนปลายหางงู ผูกไว้กับเชือกโซ่ในงานหรือบนเพดาน

11. ที่คั่นหนังสือ แจกกระดาษแข็งขนาดที่คั่นหนังสือ แล้วแจกกระดาษแข็งที่วาดเป็นรูปนกให้เด็ก ๆ ระบายสี แล้วตัดรูปนกมาติดที่ปลายกระดาษที่คั่นหนังสือ ให้เด็ก ๆ นำที่คั่นหนังสือรูปนกไปฝากผู้ปกครอง หรือใช้คั่นสมุดการบ้าน

12. พับกระดาษรูปสุนัข ให้เด็กพับกระดาษเป็นรูปสุนัข ระบายสีแล้วเติมหน้าตา เริ่มด้วยการพับกระดาษ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า พับครึ่งให้เป็นรูปสามเหลี่ยม แล้วพับมุมแหลมของสามเหลี่ยมทั้งสองด้านลงมาเป็นหู (ตามรูป)

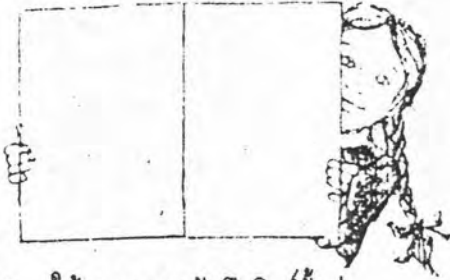
13. กำไล ใช้ซองจดหมาย ที่ปิดซอง เรียบร้อยแล้ววาดเส้นตามขวางไว้ แจกซองให้เด็ก ๆ คนละ 1 ซอง ให้เด็ก ๆ ตัดซองตามเส้นแล้วระบายสีบนกระดาษ ทำเป็นกำไลสำหรับตนเอง คุณแม่ และพี่สาว

14. โข่กระดาษ ตัดกระดาษสี (หรือกระดาษขาวแล้วให้เด็กระบายสีให้สวย) ขนาดประมาณ 20 x 2.5 ซม. หรือจะตัดจากกระดาษสีสวยจากแม่กาชิ่งก็ได้ ให้เด็ก ๆ ตัด

ปลายทั้งสองเข้าหากันเป็นวงแหวน เอากระดาษแผ่นที่สองร้อยเข้าไปในวงแหวนแล้วตัดปลาย ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ แขนงใช้กระดาษนี้ไว้รอบ ๆ ห้องเรียน

15. พับกระดาษเป็นหมวก ให้เด็ก ๆ พับหมวกโดยใช้กระดาษหนังสือพิมพ์ ตามตัวอย่าง

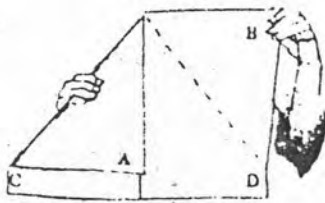
1 ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์ทั้งคู่

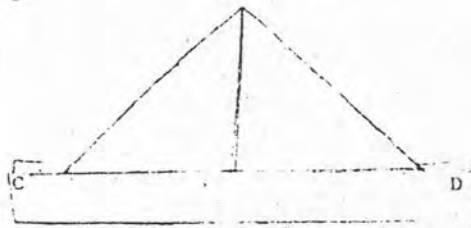
2 พับครึ่ง

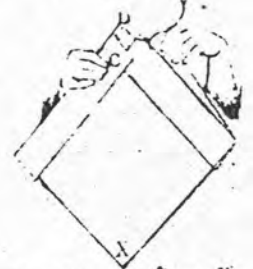
3 พับตามจุด

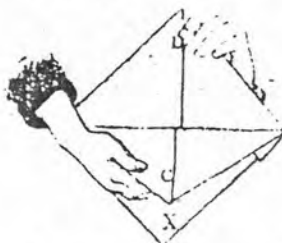
4 พับจากจุด ก มาที่เส้นกลาง พับจากจุด ข มาที่เส้นกลาง

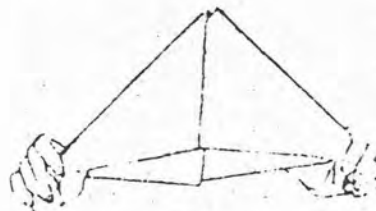
5 พับจุด ค และ ง ขึ้น พับออกทางด้านนอก

6 จับมุม ค และ ง เข้าหากัน พับเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

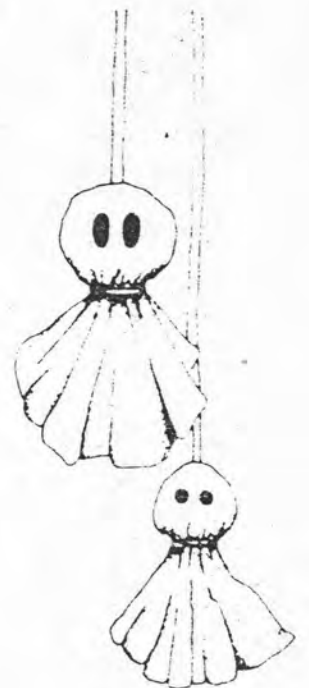

7 พับจุด ค และ ง ลงมาที่จุด จ (คนละด้าน)

8 กางออกเป็นรูปหมวก

16. หุ่นกระดาษทิชชู ให้เด็ก ๆ เอาสำลิก่อนกลม ๆ วางลงบนตรงกลางของกระดาษทิชชู ครูช่วยเด็ก ๆ จับมุมกระดาษ ทั้งสี่ด้านขึ้น แล้วเอาเชือกหรือด้ายผูกรอบ ๆ ให้เป็นรูปหัวหุ่นเหลือ เชือกเอาไว้ยาว ๆ เพื่อเอาไว้ผูกให้เด็ก ๆ วาดหน้าเขียนตา ปาก จมูก ฯลฯ บนหุ่นด้วยปากกาเขียนเส้นรวมกลุ่ม 4-5 หุ่น เพื่อทำโหมบาย หรือแขวนเดี่ยว ๆ ก็ได้

อาสนะ

1. หัวจรดเข่า นั่งลงแยกขาออกจากกัน
ก้มลงพยายามจับขาซ้ายด้วยมือทั้งสองข้าง พยายามให้
ศีรษะถึงเข่า หยุดสักครู่หนึ่ง ทำอีกครั้งหนึ่งไปทางขวา
ทำซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

2. กบ นั่งลงบนส้นเท้า ทรงตัว
ด้วยปลายนิ้วเท้าแขนยกขึ้นวางบนศีรษะ ร้อง
อึ๊บ ๆ เหมือนกบ แล้วกระโดดโดยใช้ปลายเท้า
(ทบทวนท่าหัวจรดเท้าด้วย)

3. งู นอนคว่ำมีอวางบนพื้นบริเวณ
ไหล่ ยกหัวและลำตัวตั้งแต่เอวขึ้นตามองเพดาน
แล้วค่อย ๆ ก้มลงนอนเท่าเดิม ให้เด็ก ๆ ชูเสียง
ฟ่อ ๆ แบบงู (ทวนท่าหัวจรดเข่า กบ)

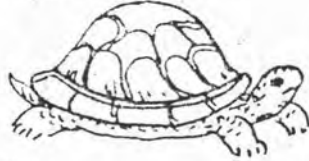
4. กูเขา นั่งขัดสมาธิหลังตรงพนมมือแล้วยกสูงเหนือ
ศีรษะ นั่งนิ่งเหมือนกูเขา ทำอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เอวขาข้างซ้าย
วางบนต้นขาขวา และต่อไปก็นั่งทำดอกบัว

5. ต้นไม้สูง ยืนตรง ขาขวาตรงเหมือนกับ
ลำต้น ขาซ้ายงอเอาเท้าซ้ายวางที่ต้นขาขวาในเหมือนกิ่งไม้
ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะปลายนิ้วมือทั้งสองข้างแตะกัน
เหมือนยอดไม้

6. ตี๊กแตน นอนคว่ำเข้าชิด
 พับขาขึ้นปลายเท้าชี้มาทางศีรษะเอาฝ่ามือ
 วางบนเอวทั้งสองข้าง ยกศีรษะและอกขึ้น
 จากพื้นมองเพดานแผ่นเคลายทำซ้ำหลาย ๆ
 ครั้ง ทบทวนอาสนะที่เคยเรียนมาแล้ว

7. เต่า นั่งแยกขาออกจาก
 กันเอามือสอดใต้หัวเข้าทั้งสองข้าง ฝ่ามือ
 คว่ำลงก้มศีรษะลงจนศีรษะถึงพื้น

8. นกนางแอ่น นั่งบนเส้นเท้าพนมมือยกแขนขึ้น
 เหนือศีรษะหายใจเข้าลึก ๆ แล้วแอ่นหลัง มองขึ้นบนเพดานยึด
 แขนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ " ตอนนี้เราคือนกนางแอ่นพุ่งขึ้น
 ไปในอากาศเมื่อเราเหนื่อยก็พนักก้มศีรษะและลำตัววางลงบนพื้น
 แขนยึดออกคล้ายปีก "

9. สิงห์โต " ตอนนี้มาเป็นสิงห์โตคำราม
 กัน นั่งลงบนเส้นเท้าไขว้ขาและเข้าแยกจากกันวางมือ
 ลงบนเข้าทั้งสองข้าง กางนิ้วออกจากกันเหมือนงเล็บ
 สิงห์โต เหลือบตามองข้างบนอ้าปากและแสบลิ้นออกมา
 ให้มากที่สุด และคำรามเหมือนสิงห์โต "

10. กระต่าย นั่งลงบนเส้นเท้าขาชิดกัน
 จับเท้าทั้งสองข้าง หลังตรง ก้มตัวลงจนกระหม่อมจรด
 พื้น พยายามให้หน้าชิดกับเข้า เงยตัวขึ้นทำซ้ำหลาย ๆ
 ครั้ง

11. ม้าโยก นั่งกอดเข้า
 ให้ชิดหน้าอกแล้วโยกตัวหงายไปข้างหลัง
 โยกมาข้างหน้า จนกลับมานั่งเหมือนเดิม
 ทำหลาย ๆ ครั้ง

12. ดอกบัว เริ่มต้นด้วยการยืดหยุ่น
ร่างกาย งอขาขวาเอาเท้าซ้ายวางบนต้นขาขวาแล้ว
เอามือซ้ายจับเท้าไว้ กดหัวเข่าขวาขึ้นลงเบา ๆ
ทำอีกข้างหนึ่ง

จากนั้นให้ฝ่าเท้าทั้งสองข้างแนบกัน ดึง
เท้าเข้ามาให้ใกล้ลำตัวมากที่สุด กดเข่าทั้งสองขึ้นลง
เบา ๆ ด้วยมือ

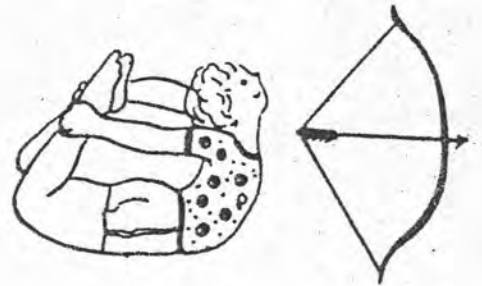

หลังจากนั้น เอาเท้าขวาวางบนต้นขาข้างซ้าย แล้ววางเท้าซ้ายบนต้นขาขวา
วางมือลงบนเข่าทั้งสองข้าง หลังตรง

13. กวาง นั่งลงบนเส้นเท้าเข้า
ชิดกัน แกว่งแขนไปข้างหลังให้สูงยกกันขึ้นจาก
เส้นเท้า แขนยืดตรงแอ่นเอวนี้มือชี้ขึ้นข้างบน
เหมือนเขากวาง ยกศีรษะขึ้น มองตรงไป
ข้างหน้า

14. ธนู นอนคว่ำงอเข่าขึ้นเอา
มือจับข้อเท้าไว้ดึงข้อเท้าเข้ามา ยืดตัวให้มาก
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ แขนตรงเหมือนกับเส้นธนู
ศีรษะพยายามไปข้างหลัง โยกตัวไปมา

จินตนาการ:

1. ป่าใหญ่ ทบทวนถึงนิทานแล้วให้เด็ก ๆ จินตนาการว่า เห็นใจ้เดินอยู่ในป่าใหญ่
กำลังจะไปโรงเรียนโดยมีแสงสว่างของความรักล้อมรอบตัวเขาอยู่

2. ไปเที่ยวอวกาศ ให้เด็ก ๆ จินตนาการว่าท่องเที่ยวไปในอวกาศ เข้าไปใน
ยานอวกาศ , นับเวลา , ยานพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า , กำลังอยู่ในอวกาศ , จอดลงบนดาวอื่น , กลับ
บ้าน เป็นต้น

3. ลูกโป่ง ให้เด็กจินตนาการว่าตัวเองเป็นลูกโป่ง ตอนแรกลูกโป่งอยู่ในมือของ
เด็กคนหนึ่ง แล้วเด็กคนนั้นก็ทำลูกโป่งหลุดจากมือ ลูกโป่งลอยขึ้นไปในอากาศ อธิบายว่าลูกโป่ง
เห็นอะไรข้างล่างบ้าง เช่น เมฆ ดวงดาว ฯ หลังจากนั้นถามเด็กว่าแต่ละคนเห็นอะไรบ้าง
และตัวเองเป็นลูกโป่งสีอะไร

4. ดวงดาว ให้เด็กจินตนาการว่าตนเองเป็นดวงดาวที่ชื่อกระหิษ กำลังส่องแสงในท้องฟ้าที่มืดมิด ร้องเพลง " บาบานัม เควาลัม ความรักมีอยู่ทุกแห่ง " ให้เด็ก ๆ รู้สึกถึงความรักที่มีมากขึ้นในจิตใจ จากนั้นแสงของดวงดาวก็สว่างขึ้น จนกระทั่งท้องฟ้าในยามค่ำคืนนั้นก็สว่างไปด้วยแสงแห่งความรัก

5. หนูนพระจันทร์ ให้เด็ก ๆ จินตนาการว่าตนเป็นหนูโมนา บินสูดวงจันทร์ด้วยยานอวกาศ สํารวจค้นพระจันทร์บนชั้นลงภูเขาบนพระจันทร์ แล้วก็เดินทางกลับบ้าน

6. เมล็ดพืชเติบโต ให้เด็กจินตนาการว่าตนเป็นเมล็ดพืชเล็ก ๆ ที่กำลังจะเจริญเติบโตขึ้นมาเป็นต้นไม้ใหญ่ ทุก ๆ ครั้งที่ได้รับอาหารและน้ำ เมล็ดพืชจะค่อย ๆ โตขึ้นพ่นพื้นดินแล้วพบกับแสงอาทิตย์บนพื้นโลก จากนั้นก็เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ

7. ผีเสื้อ ให้เด็กจินตนาการว่าตนเป็นผีเสื้อ บินวนไปชมเขยดอกไม้สวย ๆ เพื่อกินน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ อธิบายถึงความหอมของดอกไม้และความหวานของเกสร รู้สึกถึงลมที่พัดถูกตัวผีเสื้อ

8. เต่าในบึง ให้เด็กจินตนาการว่าตนเป็นเต่าตัวน้อย ๆ กำลังว่ายน้ำอยู่ในบึง แล้วก็ขึ้นมาอยู่บนบกนอน หอยจับกินแมลง หดตัว หดเท้า หาง เข้าไปในกระดอง แล้วก็หลับ ฯลฯ

9. นกแก้วยักษ์ " จินตนาการว่าเด็ก ๆ กำลังเดินอยู่ในทุ่งหญ้าที่สวยงาม มีดอกไม้ที่สวยงามและหอม ทันใดนั้นมีนกแก้วบินมาเกาะอยู่ข้างเด็ก ๆ ปีกของมันเป็นสีสวยมากทั้งสีแดง ฟ้า เหลือง เขียว มันชวนเด็ก ๆ ซึ่หลังมันแล้วก็บินขึ้นสู่ท้องฟ้า เด็ก ๆ มองเห็นพื้นโลกข้างล่าง มองลงมาเห็นบ้านของเรา เห็นคุณแม่ นั่นโรงเรียนของเรา เพื่อน ๆ กำลังเล่นกันอยู่เต็มไปหมด ฯลฯ จากนั้นนกแก้วที่สวยงามก็บินต่ำลงแล้วก็มาส่งเด็ก ๆ ที่หน้าประตูบ้าน นกแก้วบอกบางอย่างกับเด็ก แล้วมันก็บินกลับสู่ท้องฟ้า " (ถามเด็ก ๆ ว่านกแก้วพูดอะไรกับเด็ก ๆ)

10. สัตว์ในป่า ให้เด็กจินตนาการถึงป่าที่มีสัตว์ต่าง ๆ หลายชนิด อธิบายถึงสัตว์แต่ละชนิด ลักษณะการเคลื่อนไหว เสียง อาหารของสัตว์ จินตนาการถึงสัตว์เหล่านั้นและจินตนาการถึงสัตว์อื่น ๆ อีก หลังจากนั้นถามเด็ก ๆ ว่าเห็นสัตว์อะไรในป่าบ้าง ฯลฯ

11. สัตว์ที่ชอบ อธิบายถึงภาพรวมของป่า ให้เด็กจินตนาการว่าตนเป็นสัตว์ที่ชอบแล้วท่องเที่ยวไปในป่า หลังจากนั้นถามเด็ก ๆ ว่า เป็นสัตว์อะไรกันบ้างกินอะไรกัน ฯลฯ

12. บ้านเมืองของเรา ให้เด็ก ๆ จินตนาการถึงสถานที่บริเวณที่ตนอาศัยอยู่ จินตนาการถึงถนน บ้านเรือน เด็ก ๆ กำลังเล่น ผู้คนกำลังเดินอยู่บนถนน มีรถราวิ่งไปมา ฯลฯ

13. ฝนดวงดาว ให้เด็ก ๆ จินตนาการตามนิทานที่เล่าไว้ เด็ก ๆ กำลังเดินอยู่ในป่า มีเด็กยากจนหลายคนมาหาและขอความช่วยเหลือ เด็ก ๆ บริจาคของที่มีอยู่ให้เด็ก

ยากจนเหล่านั้น ทันใดนั้นเด็ก ๆ เห็นตัวเองกำลังใส่ชุดใหม่ที่สวยงาม แล้วฝนดวงดาวก็ตกลงมาจากท้องฟ้ากลายเป็นทองให้เด็ก ๆ เก็บไว้จนเต็มกระบะเบา ๆ ฯลฯ

14. ต้นไม้ใหญ่ เด็ก ๆ จินตนาการถึงต้นไม้ต้นใหญ่ที่มีร่มเงาเย็นสบาย ถึงฤดูหนาวใบไม้ก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงแล้วร่วงจนหมดเหลือแต่กิ่งก้าน พอถึงหน้าฝน ฝนตกให้ความชุ่มฉ่ำ ต้นไม้ก็เริ่มแตกใบอ่อนเขียว ๆ ขึ้นมาเต็มไปหมด แล้วต้นไม้ใหญ่ก็กลับเขียวข่มอีกครั้งหนึ่ง

เคลื่อนไหวร่างกาย

1. ทำร่างกายให้ใหญ่สุด-เล็กสุด ยืนเป็นวงกลม ให้เด็กเคลื่อนไหวร่างกายตามที่ครูสั่ง เช่น ทำตัวให้เล็กที่สุด ทำตัวให้สูงที่สุด ทำตัวให้กว้างที่สุด ยืดตัวและแขน ขาออกให้สูงเหมือนต้นไม้ ฯลฯ

2. เครื่องบิน ยืนตรงขาชิดกัน กางแขน หมุนแขนเป็นวงกลมกว้างโดยไม่งอข้อศอก จากนั้นก็ทำเป็นกังหัน ยืนตัวแขนข้างหนึ่งชิดสะโพก อีกแขนหนึ่งยกสูง หมุนแขนที่ยกสูงเป็นวงกลมจากซ้ายแล้วก็ค่อย ๆ เร็วขึ้นเรื่อย เปลี่ยนแขนอีกข้างหนึ่ง หลังจากนั้นทำทั้งสองข้างพร้อมกัน

3. ลม-ฝน เด็ก ๆ ริ่งรอบ ๆ ห้องเป็นลม ริ่งเข้าเป็นลมหน้าอ่อน ๆ ริ่งเร็วเป็นลมพายุ เมื่อครูบอกว่า " ฝนตก " เด็กทุกคนหยุดริ่งแล้วทำท่ากางร่มกันฝน จากนั้นให้เด็ก ๆ ริ่งใหม่กระโดดข้ามบ่อน้ำที่วาดไว้บนพื้น เล่นหลาย ๆ ครั้ง ให้เด็กบางคนออกมาเป็นคนออกคำสั่ง " ฝนตก "

4. เมล็ดพืชเติบโต เด็ก ๆ นั่งยอง ๆ บนพื้นเป็นเมล็ดพืชที่อยู่ใต้ดิน " ใต้ดินหนาวเย็น เด็ก ๆ อาจจะออกมาพบกับดวงอาทิตย์ที่อบอุ่น วันหนึ่งเด็ก ๆ รู้สึกว่ามีบางอย่างเคลื่อนไหวในตัว (ให้เด็ก ๆ ขยับตัวเล็กน้อย) เด็ก ๆ กำลังจะโต ทุก ๆ ครั้งที่ฝนตก เด็ก ๆ รู้สึกว่าตัวเองยืดสูงขึ้นมากขึ้น (เด็ก ๆ ค่อย ๆ ยืดตัวแล้วยืนขึ้น) จนกระทั่งวันหนึ่ง ต้นไม้ก็ทะลุโผล่เหนือดินขึ้นมาเห็นแสงอาทิตย์อยู่ข้างบน แล้วเด็ก ๆ ก็ค่อย ๆ โตขึ้น ๆ (เด็กยืดตัวขึ้นจนเขย่งปลายเท้า) แล้วเด็ก ๆ ก็ถูกลมพัดผ่านมาเบา ๆ (เด็ก โยกตัวไปมาตามลมมือทั้งสองอยู่เหนือศีรษะ)

5. สัตว์ต่าง ๆ ให้เด็ก ๆ เดินเป็นวงกลม ทำท่าเป็นสัตว์ต่าง ๆ และส่งเสียงทำชนิดของสัตว์ตามที่ครูสั่ง ให้เด็ก ๆ บอกชื่อสัตว์คนละชนิดแล้วเพื่อน ๆ ทำท่าสัตว์นั้นตามครูอาจจะเป็นผู้ส่ง " เด็ก ๆ ทำท่าเดินเหมือนลิงได้ไหม " " กระโดดเหมือนกวาง " " ริ่งเหมือนม้า " เป็นต้น

6. คนตัดไม้ ยืนแยกขาห่างจากกันเล็กน้อย มือประสานกัน ยืดแขนขึ้นเหนือศีรษะไปทางด้านหลัง แล้วทำท่าเหวี่ยงขวานขณะที่ก้มลงมาข้างหน้า ทำหลาย ๆ ครั้ง

7. คู่หู เด็กสองคนนั่งหันหน้าเข้าหากัน ขาแยกจากกันเล็กน้อย ฝ่าเท้าของทั้งสองคนชนกัน จับมือกัน แขนตั้ง คนหนึ่งเอนไปด้านหลังและดึงอีกคนหนึ่งมาข้างหน้า แล้วสลับกัน

8. ตามรูปทรง ใช้เชือกยาว ๆ เส้นหนึ่งผูกปลายให้ติดกัน ให้เด็กยืนถือเชือกนั้น เป็นรูปต่าง ๆ เช่น เด็กสามคนถือจะเป็นรูปสามเหลี่ยม เด็กสี่คนถือจะเป็นรูปสี่เหลี่ยม ถ้าเด็กทั้งกลุ่มถือจะเป็นวงกลม เป็นต้น หรือวาดรูปทรงต่าง ๆ ลงบนพื้น ให้เด็ก ๆ เดินหรือวิ่งเข้าจังหวะกับเพลง เมื่อเพลงหยุดครูจะสั่ง " วงกลม " (หรือสามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม ฯลฯ) เด็ก ๆ จะต้องวิ่งเข้าไปนั่งในวงกลม เป็นต้น

ทรายางเด็กดี

ทรายางเด็กดีเป็นรางวัลสำหรับเด็กที่ครูแจกให้เด็กทุกวัน โดยจะให้เด็กที่ทำความดีต่าง ๆ เช่น ช่วยเหลือครูและเพื่อน นำเพื่อนในชั้นร้องเพลง จัดโต๊ะเก้าอี้ ทำความสะอาด ตั้งใจเรียน เป็นต้น ครูควรกล่าวถึงเหตุผลที่ทำให้รางวัลและให้กำลังใจแก่เด็กที่ยังไม่ได้รางวัลให้พยายามทำความดีมากขึ้นในวันต่อไป ให้ทรายางเด็กดีเด็ก ที่ฝ่ามือก่อนเด็กกลับบ้าน ไม่ใช่เพียงแต่เด็กจะดีใจเท่านั้นแต่ผู้ปกครองก็จะชื่นชมในตัวเด็กด้วย

เพลงลากลับบ้าน

We are going. We are going. (ทำเดินย่ำเท้า)

Sawaddee Krab. Sawaddee Ka. (ไหว้)

See you all tomorrow. See you all tomorrow. (บ๊องหน้าผาก)

Sawaddee Krab. Sawaddee Ka. (ไหว้)

สวัสดีคุณครู สวัสดีเพื่อน ๆ (ไหว้)

ไปละนะ ไปละนะ (โบกมือลา)

เราพบกันในวันใหม่ เราพบกันในวันใหม่ (บ๊องหน้าผาก)

ไปก่อนละ สวัสดี (ไหว้)

การเล่นิทาน

ในการเล่านิทานให้เด็กฟังนั้น ครูควรที่จะนำนิทานนั้นมาเล่าโดยหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะเป็นที่ดึงดูดใจสำหรับเด็ก ๆ โดยอาจเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้

1. วาดรูปตัวละคร และเรื่องราวต่าง ๆ บนกระดาน แม้ว่าครูจะเป็นผู้ที่วาดรูปต่าง ๆ ไม่เก่ง แต่ก็ไม่ต้องเป็นกังวลเพราะรูปต่าง ๆ บนกระดานจะเป็นที่น่าสนใจสำหรับเด็ก ๆ เสมอเวลาวาดให้ใช้ชอล์คสีหรือปากกาสีต่าง ๆ

2. แสดงบนกระดานเล่านิทาน แขนงกระดานเล่านิทาน (กระดานผ้าสักหลาด) ขนาดประมาณ 1 ตารางเมตรไว้ที่ผนังห้อง ส่วนตัวละครคนต่าง ๆ ก็วาดลงบนกระดาษ ระบายสีแล้วติดด้านหลังด้วยกระดาษทราย ในขณะที่ครูเล่านิทาน ให้เคลื่อนไหวตัวละครคนเหล่านั้นด้วยแสดงเวลากลางวันหรือกลางคืนด้วยการเคลื่อนที่รูปพระอาทิตย์ หรือพระจันทร์ข้ามขอบฟ้าและแสดงกิริยาริ่ง เติบ กระจิดริด เป็นต้น

3. แสดงในวงกลมมหัศจรรย์ วงกลมมหัศจรรย์จะใช้ผ้าผืนกลม ๆ วางลงบนพื้นเป็นเวทีสำหรับตัวละคร ตัวละครนี้อาจจะใช้ตุ๊กตาแทนคนหรือสัตว์หรืออาจจะทำเองโดยใช้ดินน้ำมันก็ได้ ตกแต่งวงกลมด้วยใบไม้ ดอกไม้ หิน ใช้กระดาษแข็งทำเป็นบ้าน เป็นต้น

4. เด็กแสดงละครจากนิทาน ครูอาจจะให้เด็ก ๆ เล่านิทานเรื่องเก่า ๆ ที่เล่าไปแล้วให้เพื่อน ๆ ฟัง โดยอาจจะเล่าโดยใช้กระดานเล่านิทานหรือวงกลมมหัศจรรย์ก็ได้ นอกจากนั้นอาจจะให้เด็กมาเล่นละครกันด้วย แต่งตัวละครให้เด็ก ๆ อย่างง่ายโดยอาจใช้ผ้าคาดศีรษะแล้วติดรูปหรือสัญลักษณ์ของตัวละครนั้นไว้ด้วย หรืออาจจะใช้ผ้าชิ้น ๆ พันตัวเด็กเป็นชุดต่าง ๆ ก็ได้ เด็ก ๆ จะชอบและสนุกสนานเป็นอย่างมาก

ครูผู้เล่านิทานทุกคนจะต้องเป็นนักเล่านิทานที่เก่งกาจ นิทานเปรียบเสมือนกับอาหารสำหรับจิตใจของเด็ก ๆ ซึ่งจะช่วยให้จิตใจของเด็กมั่นคงและเปี่ยมไปด้วยจริยธรรมก่อนที่ครูจะเล่านิทาน เรื่องเหล่านี้กับเด็ก ๆ

ถึงเวลาจะฟังนิทาน	ถึงเวลาจะฟังนิทาน
มาฟังนิทานกัน	ก่อนฉันเข้าเรียน
คุณครูของฉัน	เล่านิทานให้ฉันฟัง
มาฟังนิทานกัน	ก่อนฉันจะเข้าเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เล่านิทาน

1. เตรียมตัวให้พร้อม อ่านนิทานเรื่องนั้นอย่างระมัดระวังหลาย ๆ เทียวและจำให้ได้
2. จินตนาการตามเนื้อเรื่อง ในขณะที่เล่านิทาน จินตนาการตามเนื้อเรื่องอย่างชัดเจนและมีชีวิตชีวา ถ้าครูจินตนาการได้ชัดเจนและสนุกสนานไปกับเนื้อเรื่อง เด็ก ๆ ก็จะเห็นภาพและสนุกไปด้วย
3. แสดงละครคอนไปด้วย ใช้การเคลื่อนไหวร่างกาย แสดงอากัปกิริยาและใช้เสียงต่าง ๆ สำหรับตัวละครต่าง ๆ กัน
4. ทำเสียงประกอบไปพร้อมกับเด็ก ๆ ให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมในการเล่านิทาน โดยการร่วมทำเสียงประกอบต่าง ๆ ในขณะที่ครูเล่านิทาน เช่น เสียงลม เสียงสัตว์ เสียงเดิน เสียงเคาะประตู เป็นต้น

นิทานประกอบคำสอน

เรื่องที่ 1 หมีสามตัว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัวหมี 3 ตัวอาศัยอยู่ในบ้านเล็ก ๆ ในป่าแห่งหนึ่ง พ่อหมีเป็นหมีตัวใหญ่มาก แม่หมีก็มีขนาดเล็กลงมากกว่าพ่อหมีและลูกหมีเป็นตัวที่เล็กที่สุด หมีแต่ละตัวจะมีซามอาหารเป็นของตนเอง ซามขนาดใหญ่ที่สุดจะเป็นของพ่อหมี ซามขนาดกลางเป็นของแม่หมีและซามที่เล็กที่สุดเป็นของลูกหมี นอกจากนั้นก็ยังมีแก้อ้อและเตียงนอนเป็นของตนเองอีกด้วย ซึ่งก็มีขนาดใหญ่ กลาง เล็ก เป็นของพ่อหมี แม่หมีและลูกหมีตามลำดับ

วันหนึ่งพวกหมีได้ทำอาหารเช้าและตักแบ่งใส่ซามอาหารของแต่ละตัวไว้แล้ว พวกเขาก็ออกเดินเล่นในป่าเพื่อรอเวลาให้อาหารนั้นเย็นลงเสียก่อน เพื่อที่จะได้ไม่ลวกปากพวกเขาเนื่องจากความร้อน เพราะพวกเขาเป็นหมีที่สุกานมาก ระหว่างที่พวกเขาเดินอยู่ในป่านั้นมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อหนูไก่อัดเดินผ่านมาที่หน้าบ้านของครอบครัวหมีและมองเข้าไปทางหน้าต่าง เมื่อไม่เห็นใครจึงเปิดประตูบ้านเข้าไปข้างในโดยไม่รอขออนุญาตจากเจ้าของบ้าน เพราะหนูไก่อัดเป็นเด็กที่ไม่ค่อยมีมารยาทนัก

ประตูบ้านของครอบครัวหมีไม่ได้ล็อก เพราะพวกเขาเป็นหมีที่ดีมาก ไม่เคยทำร้ายผู้ใดแล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครคิดมาขโมยสิ่งของภายในบ้าน เมื่อหนูไก่อัดเข้าไปข้างในบ้าน เธอเห็นซามอาหาร 3 ใบวางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งถ้าหนูไก่อัดเป็นเด็กที่มีมารยาท เธอจะนั่งรอจนกว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาและเชิญเธอรับประทานอาหารกับเขาเหล่านั้น แต่หนูไก่อัดไม่มีมารยาทและเธอก็กำลังหิว เธอจึงเริ่มรับประทานอาหารนั้นทันที

ครั้งแรกหนูไก่อัดชิมอาหารในซามที่ใหญ่ที่สุดของพ่อหมีและร้องว่า " โอ๊ย! อาหารซามนี้ร้อนเกินไปที่ฉันจะทานได้ " เธอจึงเปลี่ยนไปทานอาหารที่อยู่ในซามขนาดกลางของแม่หมีแล้วก็บ่นอีกว่า " แหม! อาหารซามนี้ก็เย็นเกินไป " เธอจึงไปลองทานอาหารในซามขนาดเล็กของลูกหมีและพูดว่า " ดีจัง อาหารซามนี้กำลังอร่อยทีเดียว " แล้วเธอก็ทานอาหารในซามนั้นจนหมด

หลังจากนั้นทานอาหารเสร็จแล้ว เธอรู้สึกเหนื่อยเพราะเธอเดินมาไกล เธอจึงนั่งพักลงบนแก้อ้อตัวใหญ่ของพ่อหมีแล้วก็บ่นว่า " แก้อ้อตัวนี้แข็งเหลือเกิน " เธอจึงเปลี่ยนไปนั่งแก้อ้อขนาดกลางของแม่หมี แล้วก็บ่นอีกว่า " แก้อ้อตัวนี้นุ่มเกินไป " เธอก็เปลี่ยนไปนั่งแก้อ้อตัวที่เล็กที่สุดของลูกหมีแล้วก็พูดว่า " แก้อ้อตัวนี้นั่งสบายดีจัง " แต่เนื่องจากหนูไก่อัดโอดเกินไปสำหรับแก้อ้อของลูกหมี แก้อ้อจึงหักหนูไก่อัดตก " โครม " ลงมาบนพื้น

ตอนนี้หนูไก่อัดรู้สึกง่วงเป็นอย่างมาก เธอจึงเดินขึ้นไปชั้นบนและเข้าไปยังห้องนอนของหมีทั้งสามตัว ครั้งแรกเธอล้มตัวลงนอนบนเตียงที่ใหญ่ที่สุดของพ่อหมี แต่เธอบ่นว่า " ตายละเตียงนี้

สูงเกินไป " เธอจึงเปลี่ยนไปนอนเตียงขนาดกลางของแม่หมีแล้วก็บ่นอีกว่า " เตียงนี้ก็เตี้ยจนเกินไป " แล้วเธอก็เปลี่ยนไปนอนบนเตียงขนาดเล็กที่สุดของลูกหมี แล้วก็พูดว่า " เออเตียงนี้กำลังดีเชียว " เธอจึงนอนหลับอย่างสบายแล้วก็หลับไปในทันที

ในขณะนั้นหมีทั้งสามตัวก็คิดว่าขณะนี้อาหารคงจะเย็นลงจนจะทานได้แล้ว พวกเขาจึงกลับเข้ามาเพื่อรับประทานอาหาร แต่หนูโกโก้ได้วางช้อนอาหารของพ่อหมีทิ้งไว้ในชามอาหาร พ่อหมีเห็นดังนั้นจึงพูดว่า " ต้องมีใครชักคนมาทานอาหารของฉันแน่ ๆ " แม่หมีก็เห็นช้อนวางทิ้งไว้ในชามอาหารเช่นกันจึงพูดขึ้นว่า " ต้องมีคนมาทานอาหารของฉันด้วย " ลูกหมีจึงมองที่ชามอาหารของตนซึ่งไม่มีอาหารเหลืออยู่เลย จึงพูดขึ้นว่า " ต้องมีคนมาทานอาหารของหนูเหมือนกัน แล้วก็ทานจนหมดด้วย "

ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่าพวกเขาควรจะไปสำรวจดูให้ทั่ว เพราะว่าบางทีอาจจะมิชมิโยเข้ามาในบ้าน พวกเขาจึงเดินเข้าไปในห้องนอนชั้นบน ซึ่งหนูโกโก้ได้ทำเตียงรกไว้ พ่อหมีเห็นดังนั้นจึงพูดขึ้นด้วยเสียงขนาดใหญ่ของพ่อหมีว่า " มีคนมานอนบนเตียงของฉันแน่ ๆ " แม่หมีก็พูดด้วยเสียงขนาดกลาง ๆ ของแม่หมีว่า " มีบางคนมานอนบนเตียงฉันเหมือนกัน " ลูกหมีจึงเดินไปดูที่เตียงของตนและเห็นหนูโกโก้กำลังนอนหลับอยู่ ลูกหมีจึงพูดด้วยเสียงเล็ก ๆ ของลูกหมีว่า " มีคนมานอนบนเตียงของหนูเหมือนกันและเขาก็อยู่ที่นี้! "

เมื่อหนูโกโก้ได้ยินเสียงเล็ก ๆ ของลูกหมี เธอก็สะดุ้งตื่นขึ้นและเมื่อเธอเห็นหมีสามตัวยืนอยู่ล้อมรอบเตียงที่เธอนอน เธอจึงกระโดดลุกขึ้นวิ่งไปทางหน้าต่างและกระโดดออกไป แล้วก็ไม่เห็นเธออีกเลย

เรื่องที่ 2 เจ้าหมาหางกุด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสุนัขตัวหนึ่งชื่อพูโต มันเป็นสุนัขที่มีหางกุดสั้น! มันรู้สึกอายมากที่หางของมันกุดและมักจะนึกถึงหางที่ยาวสวยงามอยู่เสมอ มันรู้สึกอิจฉาสัตว์อื่น ๆ ที่มีหางยาวและมักจะตำหนิหางของตัวเองเสมอว่า " หางของฉันนะทำไมถึงกุดอย่างนี้ ไม่เห็นเหมือนของนกแก้วที่มีหางขนยาวและสวยงามเลย ไม่เหมือนหางของเจ้าแมวที่ม้วนได้ โอ! เกิดเป็นแมวช่างน่าภูมิใจที่มีหางยาวสวยงามจังเลย "

" ดูหางของเจ้าหมูซิ " พูโตคิด " มันช่างม้วนได้ขนาดนั้น หางมันล่อ ไข่เป็นแน่ได้เลยหางวูก็ยิ่งดีกว่า มันสามารถใช้แทนเป็นพัดเวลามันร้อน เจ้าควายก็ยิ่งใช้หางไว้พัดแมลงวัน บัดยุงได้ เจ้าลิงก็ยิ่งใช้หางโหนต้นไม้จากต้นไม้ขึ้นไปต้นไม้ได้อีก "

พูโตรู้สึกเศร้ามาก มันจึงนั่งลงที่ข้าง ๆ ถนนแล้วก็เริ่มร้องไห้ ร้อง ร้อง เสียงดังจนกระทั่งมีหนอนตัวหนึ่งคลานผ่านมา จึงถามพูโตว่า " เธอร้องไห้ทำไมล่ะ เพื่อน " พูโตก็ตอบว่า

" ก็ฉันมันน่าเกลียดเหลือเกินนะซี " " ทำไมละ " หนอนถามพูดจึงตอบว่า " เพราะหางของฉันทะซี หางฉันสั้นกุดเลย ฮือ ฮือ ดูซิขนาดเธอยังมีหางยาวเลย "

หนอนได้ยินดังนั้นจึงเริ่มร้องไห้บ้าง " ฮือ ฮือ ฮือ " " อ้าวเธอร้องให้ทำไมละ เกิดอะไรขึ้น " พูโตถามด้วยความแปลกใจ หนอนจึงตอบว่า " ฉันเศร้ามาก เสียใจมากด้วย เพราะตัวฉันมีแต่หางทั้งหมดเลย ไม่มีหู ไม่มีจมูก ไม่มีแขน ไม่มีขา ไม่มีอะไรเลย ฉันทะซีโคร้ายกว่าเธอเสียอีก ฮือ ฮือ "

" โอ้! ฉันทะซีโคร้ายจัง " พูโตรำพันกับตัวเอง " ฉันรู้แล้วว่าฉันไม่มีอะไรที่น่าอายเลย ฉันทะซีไม่ควรมานั่งคิดว่าฉันมีอะไรผิดปกติ ถึงแม้หางของฉันจะสั้นกุดยังไง แต่ฉันก็ยังมีความอยู่ดีแหละ "

เรื่องที่ 3 เพื่อนของคินเต้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ คินเต้ อาศัยอยู่กับมารดาในบ้านเล็ก ๆ ในป่าแห่งหนึ่งในทวีปแอฟริกา คินเต้จะต้องเดินเป็นระยะทางไกลผ่านป่าไปโรงเรียนทุกวันมารดาของคินเต้จะอยู่ดูแลทำไร ทำให้ไม่สามารถไปส่งคินเต้ที่โรงเรียนได้ คินเต้จึงต้องไปโรงเรียนคนเดียว คินเต้รู้สึกกลัวมากที่จะต้องผ่านเข้าไปในป่าคนเดียว เขากลัวสัตว์ป่า เช่น สิงห์โต หมูป่า เสือ งู จระเข้ จะมาทำร้ายเขา คินเต้จึงบอกกับมารดาของเข่ว่า " แม่ครับ หากใครไปเป็นเพื่อนกับผมซักคนนะครับ ผมกลัวที่จะต้องเดินผ่านป่าคนเดียว "

แต่มารดาของคินเต้ตอบว่า " เสียใจจะลูก ไม่มีใครไปส่งลูกได้หรอกนะ แต่ลูกไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ ลูกมีความรักเป็นเพื่อนกับลูก ถ้าลูกเรียกความรักให้มาอยู่ในใจของลูก เป็นเพื่อนกับลูกแล้วละก็ ลูกไม่ต้องอยู่คนเดียวในป่า "

วันรุ่งขึ้นคินเต้ก็เดินไปโรงเรียนตามปกติ เขาเดินไปในป่าซึ่งลึกเข้าไปทุกที แล้วก็เจียบ ในป่านั้นก็มียิ่งต่าง ๆ อยู่รอบ ๆ คินเต้เริ่มรู้สึกกลัวดังนั้นคินเต้จึงเริ่มตะโกนเสียงดัง " ความรักจำอยู่ที่ไหน มาอยู่เป็นเพื่อนฉันหน่อย ฉันอยากได้เพื่อน " แล้วคินเต้ก็เริ่มร้องเพลงสำหรับเรียกหาความรัก " โอ้ความรัก โอ้ความรัก ที่นั่นมีให้ใคร ๆ มาหาฉัน มาหาฉัน มาหาฉันด้วยเร็วไว โอ้ความรัก มาหาฉันด้วยเร็วไว "

ในไม่ช้าคินเต้เริ่มมีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นในใจและรอบตัวของเขา เขาไม่รู้สึกกลัวอีกต่อไป เขารู้สึกว่าเขามีเพื่อนมาอยู่ใกล้ ๆ และรอบ ๆ ตัวเขา เขารู้สึกว่ามีแสงสว่างสุกใสมาคอยให้ความช่วยเหลือดูแลเขาอยู่เสมอ เขาเดินไปกับแสงสว่างนั้นตลอดทาง จนถึงโรงเรียน คินเต้รู้สึกมีความสุขมากและเขาก็จะร้องเพลงนั้นเสมอในระหว่างที่เขาเดินไปโรงเรียน

ทุก ๆ วันคินเต้จะเดินผ่านป่าใหญ่และมีดไปโรงเรียน และทุก ๆ วันเขาก็จะเรียกหา

เพื่อนของเขา " โอ้ความรัก มาหาฉันด้วยเร็วไว " และทุก ๆ วันแสงสว่างสุกใสรอบ ๆ ตัวเขาก็จะสว่างมากขึ้นและความรู้สึกมีความสุขในตัวเขาก็มีเพิ่มมากขึ้นและมีพลัง

วันหนึ่งครูของคินเต้ถามเขาว่า " คินเต้ เธอเดินผ่านป่าทึบที่มีสัตว์ป่านานาชนิดมาโรงเรียนทุก ๆ วัน เธอรู้สึกกลัวบ้างมั๊ย " คินเต้จึงตอบว่า " ไม่หรรอครับครู ผมไม่กลัว เพราะว่าทุก ๆ วันผมจะเรียกหาความรักมาอยู่กับผม และเป็นเพื่อนกับผมตลอดทางที่มาโรงเรียนนี้แหละครับ "

ครูของคินเต้รู้สึกประหลาดใจมากที่ได้ยินคินเต้ตอบเช่นนั้น ดังนั้นเขาจึงตกลงใจที่จะไปดูให้เห็นกับตาของตัวเอง เย็นวันนั้นเขาจึงเดินกลับบ้านพร้อม ๆ กับคินเต้ เมื่อถึงช่วงที่ป่าทึบและมีดั้น คินเต้ก็เริ่มร้องเพลง " โอ้ความรัก มาหาฉันด้วยเร็วไว " แล้วคินเต้ก็เริ่มเห็นแสงสว่างของเพื่อนของเขาอยู่รอบ ๆ ตัวและเขาก็รู้สึกอบอุ่นที่มีผู้ปกป้องเขาอยู่ คินเต้จึงบอกครูของเขาว่า " นี่ไงครับครู เพื่อนของผม "

แต่ครูของเขากลับพูดว่า " เธอพูดถึงอะไรกันนะคินเต้ ครูไม่เห็นอะไรทั้งนั้น " คินเต้จึงตอบว่า " ครูต้องเรียกหาความรักด้วยใจของครูทั้งหมด แล้วครูจะได้เห็นแน่นอนครับ "

หลังจากนั้นทุก ๆ วันที่ครูของคินเต้เดินกลับบ้าน เขาก็เริ่มร้องเพลงเพื่อเรียกหาความรักมาอยู่เป็นเพื่อนกับเขา ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้เดินผ่านป่าทึบ เขาก็จะร้องเพลง " โอ้ความรัก มาหาฉันด้วยเร็วไว " และทุก ๆ วันครูของคินเต้รู้สึกถึงความรู้สึกที่มีความสุขในใจของเขาและก็มีพลังมากขึ้นทุกที แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้เห็นแสงสว่างของความรักอย่างเดียวกับที่คินเต้มี มาอยู่กับเขาเหมือนกันและความรักก็กลายเป็นเพื่อนกับเขาและอยู่กับเขาตลอดไป

และทุก ๆ ที่ที่คินเต้และครูของเขาไป เขาก็จะได้แบ่งความรักและแบ่งปันความสุขให้กับบุคคลอื่น ๆ และในไม่ช้า บุคคลอื่น ๆ ก็ได้รับและรู้สึกถึงแสงสว่างของความรักมาอยู่เป็นเพื่อนกับเขาเหล่านั้นตลอดไป

เรื่องที่ 4 ดาวพระเคราะห์สี่ฟ้า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กชายคนหนึ่งชื่อโจ้ ทุก ๆ วัน โจ้จะต้องนำควายของที่บ้านเขาออกไปเลี้ยงในทุ่งหญ้านอกหมู่บ้านและทุก ๆ วันเขามักจะกลับจากทุ่งหญ้าค้ำอยู่เสมอ เพราะเขาชอบที่จะรอดูดวงดาวบนท้องฟ้า ดวงดาวที่อยู่ไกลออกไปในอวกาศ โจ้มักจะชอบถามกับเจ้าเผือกควายของเขาเสมอว่า " บนนั้นจะมีมนุษย์อาศัยอยู่บ้างมั๊ยนะ " แต่เจ้าเผือกก็ไม่สามารถตอบโจ้ได้

ค้ำวันหนึ่งเกิดมีแสงประหลาดสว่างวาบขึ้นบนท้องฟ้า และก็มีบางสิ่งบางอย่างตกลงมาจากท้องฟ้าคล้าย ๆ กับดาวตกและพุ่งตรงมายังที่โจ้และเจ้าเผือกยืนอยู่ โจ้กับเจ้าเผือกรู้สึกกลัว

เป็นอย่างมาก จึงพากันนอนลงกับพื้นแล้วพยายามที่จะหาที่หลบซ่อน ทันใดนั้นสิ่งประหลาดสิ่งนั้นก็ตกลงข้าง ๆ ที่ไจ้กับเจ้าเผือกหลบอยู่ และประตูด้านหนึ่งของมันก็เปิดออก มนุษย์ต่างดาวคนหนึ่งก็เดินออกมา ไจ้กับเจ้าเผือกรู้สึกกลัวมาก " ไม่ต้องกลัว " มนุษย์ต่างดาวพูดขึ้น " พวกเราเป็นเพื่อน ฉันชื่อ เอลัน เรามาจากดาวพระเคราะห์สีฟ้า " เขาชี้ไปยังดาวดวงหนึ่งบนท้องฟ้า ไจ้แทบไม่เชื่อสายตาตนเองแล้วพูดว่า " ถ้าอย่างนั้นก็ยังมีมนุษย์อยู่บนดาวดวงอื่น ๆ จริงนะซี " " แน่نون " เอลันตอบ

เอลันจึงเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับดาวพระเคราะห์สีฟ้า แล้วก็กล่าวว่า " มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับยานของเรา เราจึงต้องลงจอดบนโลก " ไจ้จึงบอกว่า " ได้โปรดเถอะเอลัน พาเราไปเที่ยวดาวพระเคราะห์สีฟ้าหน่อยเถอะ เราอยากเห็นดาวของพวกคุณจัง "

" ตกลงเราจะพาพวกคุณไป " เอลันตอบ แล้วก็พาไจ้เข้าไปในยานอวกาศของเขา รวมทั้งเจ้าเผือกด้วย ไจ้มีความสุขมากและเจ้าเผือกก็มีความสุขมากเช่นกัน ยานอวกาศก็เริ่มออกเดินทาง " 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1-0- ไปได้! บีม !!! ยานอวกาศพุ่งขึ้นไปแล้วสูงขึ้น สูงขึ้น เหนือพื้นผิวโลกสู่อวกาศ มันพุ่งผ่านพระจันทร์และดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ เอลันอธิบายให้ไจ้ฟังถึงความแตกต่างของดาวพระเคราะห์แต่ละดวงเมื่อยานอวกาศผ่านไป " คูซิไจ้ " เอลันพูด " ดาวดวงนั้นเป็นสีแดง... และดาวดวงนี้ก็เต็มไปด้วยเมฆ " ยานอวกาศของเอลันเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงมาก ทำให้สามารถเดินทางในระยะทางที่แสนไกลได้ในระยะเวลาที่ไม่ยาวนานนัก

เมื่อยานอวกาศมาถึงดาวพระเคราะห์สีฟ้า มนุษย์ต่างดาวได้ให้การต้อนรับไจ้ดีมาก เอลันวิ่งเข้าไปกอดพ่อและแม่ พ่อและแม่ของเอลันรักเอลันมาก พวกมนุษย์ต่างดาวมีความสุขที่ได้พบกับไจ้และเจ้าเผือก พวกเขาจึงพาไจ้และเจ้าเผือกไปเที่ยวชมดาวพระเคราะห์สีฟ้าของเขา ไจ้เห็นทุก ๆ อย่างบนดาวนั้นเป็นสีฟ้าหมดไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ สัตว์หรือแม้กระทั่งพวกมนุษย์ต่างดาวก็เป็นสีฟ้า ชีวิตบนดาวพระเคราะห์สีฟ้านี้มีความสุขมาก มีอาหารรสชาติอร่อยที่ไจ้ไม่เคยได้ชิมมาก่อน มีความสะดวกสบายมากเพราะพวกเขาไม่หุนหันต่อที่จะคอยทำงานแทนทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม ไจ้สังเกตเห็นว่าพวกมนุษย์ต่างดาวบนดาวพระเคราะห์สีฟ้านี้ ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่กังวลใจอยู่ ไจ้จึงถามเอลันว่า " มีอะไรผิดปกติหรือ เอลัน ทำไมดูพวกท่านกังวลอะไรนะ " เอลันจึงอธิบายให้ไจ้ฟังว่า " พวกเราบนดาวพระเคราะห์สีฟ้ามักจะถูกรุกรานจากพวกดาวโอเมก้าอยู่เสมอ พวกเขาเป็นศัตรูของเรา พวกดาวโอเมก้าชอบทำสงคราม และหวังจะยึดครองดาวของเรา "

ทันใดนั้น พวกมนุษย์ต่างดาวบนดาวพระเคราะห์สีฟ้ามักต่างตะโกนกันดังลั่นว่า " พวกโอเมก้าบุกแล้ว พวกโอเมก้าบุกแล้ว พวกมันกำลังจะมาต่อสู้กับเรา พวกโอเมก้า พวกโอเมก้า "

แล้วยานอวกาศของพวกเขาโอเมก้าก็ปรากฏบนท้องฟ้า ทหารของดาวพระเคราะห์สีฟ้าผู้กล้าหาญก็นำยานอวกาศออกไปสู้รบกับพวกโอเมก้าทันทีเพื่อป้องกันและรักษาดาวของพวกเขา

ในขณะที่กำลังต่อสู้กันอยู่นั้น เอลันจึงบอกโจว่า " โจ เธอเป็นแขกของเราบนดาวพระเคราะห์สีฟ้านี้ แต่ตอนนี้เราต้องต่อสู้และขับไล่พวกโอเมก้าไปให้พ้น ฉันไม่อยากให้เธอได้รับอันตราย มาที่นี่เถอะ " เอลันจึงพาโจและเจ้าเผือกมายังยานอวกาศที่ซ่อนอยู่ " เธอจงขับยานอวกาศนี้พาตัวเองกลับไปโลกของเธอเถิด " โจจึงบอกเอลันว่า " เธอเป็นเพื่อนที่ดีของฉัน เธอไปกับฉันเถอะ " " ไม่ได้หรอก " เอลันตอบ " ฉันไม่สามารถไปจากดวงดาวของฉันได้ ฉันไม่ยอมทิ้งพ่อแม่ของฉันไปไหน และฉันจะต้องอยู่ดูแลพรรคพวกและดาวของฉัน ลา ก่อนนะโจ เราคงจะได้พบกันอีก "

ยานอวกาศของโจก็พุ่งขึ้นสู่อวกาศ " บีม! " โจหันกลับมามองดาวพระเคราะห์สีฟ้าอีกครั้ง เขารักดาวพระเคราะห์สีฟ้านี้มาก เขามองดูจันทรະทั้งดาวพระเคราะห์ค้อย ๆ เล็กเล็กละเล้งและลับตาไป หลังจากนั้นสักพักหนึ่ง ยานอวกาศก็ค้อย ๆ ลงจอดกับพื้นดินอีกครั้ง บนพื้นโลกที่เดียวกับที่เขาจากไป แล้วโจก็เดินกลับบ้านอย่างช้า ๆ แล้วก็เข้านอน

หลังจากวันนั้น ทุกครั้งที่โจออกไปในกลางทุ่งนากับเจ้าเผือก เขามักจะเฝ้ามองดูดาวในท้องฟ้าและหวังว่าเพื่อนของเขาบนดวงดาวสีฟ้าคงจะปลอดภัยและมีความสุข และก็หวังไว้อีกว่าเอลันเพื่อนรักของเขาคงจะกลับมาหาเขาสักวันหนึ่ง

เรื่องที่ 5 ลูกโป่งสีแดง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีเด็กชายคนหนึ่งชื่อว่า ตัน กำลังเดินกลับบ้านหลังจากเรียนหนังสือเสร็จ ตันเห็นลูกโป่งสีแดงลูกหนึ่งลอยติดอยู่กับโคมไฟข้างถนน ตันรู้สึกเสียใจแทนลูกโป่งสีแดงมาก " ฉันคิดว่าลูกโป่งสีแดงคงอยากจะมีอิสระและลอยไปมาในอากาศได้ตามใจ " ตันคิดดังนั้นจึงรีบปีนขึ้นไปบนเสาไฟและปล่อยลูกโป่ง แล้วก็กระโดดลงมาโดยที่ลูกโป่งยังอยู่ในมือของเขา ตันเดินไปยังสวนหย่อมเพื่อที่จะปล่อยให้ลูกโป่งเป็นอิสระ แล้วพูดว่า " เอาละเจ้าลูกโป่งสีแดง ตอนนี้เจ้าเป็นอิสระแล้ว " แต่เขาก็ต้องประหลาดใจที่ลูกโป่งสีแดงไม่ได้ลอยไปไหน กับลอยวนเวียนอยู่กับตัวเขา ตันจึงบอกว่า " ลูกโป่งน้อย ฉันต้องรีบกลับบ้านละนะ " แล้วตันทิ้งแหงกลับเพื่อเดินกลับบ้าน แต่เมื่อเขามองไปที่เหนือหัวไหล่ของเขา เขาก็ต้องประหลาดใจมากยิ่งขึ้น เมื่อเห็นลูกโป่งสีแดงลอยตามเขากลับบ้าน

ตันมีความสุขมากที่เห็นลูกโป่งตามเขามา เมื่อกลับถึงบ้านตันทักกับแม่ว่า " คุณชีแม่ จำมันตามฉันไปทุกที่เลย " แต่แม่ไม่เชื่อเขาและบอกว่า " ตัน! ขึ้นไปข้างบนแล้วก็ทำการบ้านให้เรียบร้อย " แล้วเธอก็ดึงลูกโป่งออกมาแล้วเอาไปปล่อยนอกประตู ลูกโป่งสีแดงก็ลอยสูงขึ้น

สูงขึ้น แล้วก็มาหยุดอยู่ที่ข้างหน้าต่างห้องนอนของตน แล้วก็เคาะกับบานหน้าต่าง ตันเห็นจึงหัวเราะอย่างมีความสุข แล้วก็เปิดหน้าต่างเอาลูกโป่งเข้ามา

วันรุ่งขึ้นลูกโป่งสีแดงก็ตามตันไปโรงเรียน เมื่อถึงโรงเรียนตันก็บอกให้ลูกโป่งรอเขาอยู่ข้างนอกโรงเรียน ลูกโป่งรออนานมากก็หมดความอดทน มันจึงลอยขึ้นไปในอากาศข้ามกำแพงเข้าไปในโรงเรียน แล้วก็ลอยเข้าไปในห้องเรียนของตันทางด้านหน้าต่าง เด็กนักเรียนหลายคนรู้สึกประหลาดใจมากที่เห็นลูกโป่ง พวกเขาจึงพากันตะโกนและพยายามจะจับเอาลูกโป่งไว้ ตันรู้สึกไม่สบายใจที่ลูกโป่งของตนเข้าไปรบกวนในชั้นเรียน เมื่อหมดเวลาเรียนตันจึงรีบดึงลูกโป่งมาไว้กับตัว แล้วก็วิ่งไปที่ที่เงียบ ๆ ใต้ต้นไม้ในสนาม แล้วบอกกับลูกโป่งว่า " รู้มั๊ยว่าเจ้านะทำชั้นเรียนวุ่นวายไปหมด ต่อไปนี้เจ้าต้องสัญญาว่าจะไม่ทำอย่างนี้อีกต่อไป " ลูกโป่งสีแดงก็มีสีแดงจัดมากขึ้นแล้วก็ก้มต่ำลงด้วยความอาย

ระหว่างที่ตันเดินกลับบ้านนั้น มีเด็กโตกลุ่มหนึ่งวิ่งมาขวางเขาไว้ แล้วกล่าวว่า " โธ่เอ๊ย! เจ้าเด็กโง่ แกจะทำอะไรกับเจ้าลูกโป่งนั้นนะ " แล้วเด็กคนหนึ่งก็กระชากลูกโป่งสีแดงไปจากมือของเขา แล้วก็วิ่งหนีไป แล้วเด็กกลุ่มนั้นก็วิ่งตามไป ตันวิ่งตามพวกนั้นไปแต่ก็วิ่งไม่ทันเขา ขณะที่ตันกำลังวิ่งตามไปนั้น ตันก็เห็นเด็กคนที่ถือลูกโป่งนั้นสะดุดและก็หกล้มลง ลูกโป่งก็หลุดออกจากมือของเขา แล้วก็ลอยสูงขึ้นไปในท้องฟ้าไกลจากเด็กกลุ่มนั้น แล้วก็ลอยต่ำลงมาหาตัน ตันจึงรีบดึงลูกโป่งเอาไว้แล้วก็วิ่งหนีเด็กพวกนั้นอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ แล้วเขาก็ถึงบ้านโดยปลอดภัย

วันต่อมาตันก็ออกไปที่ตลาดเพื่อซื้อขนม ระหว่างที่ตันกำลังอยู่ในร้านนั้น เขาได้บอกให้ลูกโป่งสีแดงรอเขาอยู่ข้างนอก ขณะนั้นเด็กเกเรกลุ่มเดิมก็วิ่งมาเห็นลูกโป่งลอยอยู่หน้าร้านขนม พวกเขาจึงกระชากลูกโป่งสีแดงออกมาแล้วก็วิ่งหนี เมื่อตันออกมาจากร้านก็มองหาลูกโป่งสีแดงแต่ก็ไม่เห็น ตันกังวลใจมากจึงตะโกนเรียก " ลูกโป่งสีแดง ลูกโป่งสีแดง อยู่ที่ไหน " " ต้องเป็นพวกเด็กเกเรกลุ่มนั้นแน่ ๆ เลย " ตันคิด " ฉันต้องไปตามลูกโป่งสีแดงกลับมา " ตันจึงวิ่งตามไปที่สนามที่พวกเด็กเกเรชอบไปเล่นกันบ่อย ๆ เขาวิ่งตามไปแล้วเห็นลูกโป่งสีแดงที่เขารักถูกผูกไว้กับต้นไม้ แล้วพวกเด็กเกเรก็กำลังเอาหนังสือที่ยกขึ้นใส่ลูกโป่งสีแดงตัน จึงรีบวิ่งเข้าไปแล้วก็ร้องตะโกนว่า " หยุดนะ หยุด ลูกโป่งสีแดงไม่เคยทำร้ายพวกเธอเลย เธอไปแกล้งมันทำไมกัน " แต่พวกเด็กเกเรก็ได้แต่หัวเราะแล้วก็ยิงลูกโป่งสีแดงต่อไป ตันจึงวิ่งเข้าไปหาลูกโป่งสีแดง แต่ก็ถูกพวกเด็กเกเรผลักจนหกล้มลงไปในอนกับพื้น

เด็กเกเรคนหนึ่งยิงลูกโป่งสีแดงด้วยก้อนหินเล็ก ๆ ที่คม บิ๊ก! ลูกโป่งสีแดงรัวทันที ฟี ฟี!! แล้วก็ค่อย ๆ เล็กลงจนแฟบ ตันเห็นจึงร้องให้ใหญ่แล้วตะโกน " เจ้าลูกโป่งสีแดง " แต่ตันก็ไม่สามารถทำอะไรได้ พวกเด็กเกเรก็พากันหัวเราะอย่างสนุกสนานแล้วก็วิ่งหนีไป

ต้นรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก เขาเดินไปเก็บลูกโป่งสีแดงมาแล้วก็ร้องให้เสียใจเป็นอย่างที่สุด ขณะนั้นมีเทวดาองค์หนึ่งกำลังเฝ้ามองต้นอยู่แล้วก็รู้สึกเสียใจไปกับต้น เทวดาจึงให้เหล่าบริวารที่เป็นอากาศมาช่วยต้น กันไต่ขึ้นเอง ลูกโป่งทั้งหมดในเมืองนั้นก็ค่อย ๆ ถูกสูบลมพองขึ้นแล้วก็หาทางออกมาข้างนอก ลูกโป่งที่อยู่ในสวนสนุกและในงานรื่นเริงต่าง ๆ ก็หลุดจากที่ผูกไว้แล้วลอยขึ้นไปในอากาศ ต้นเสียใจมากได้แต่ร้องไห้หมดสติ ในขณะที่นอนหมดสติอยู่กับพื้นดินนั้น เขาก็เห็นลูกโป่งจำนวนมากหลายหลากสีกำลังลอยอยู่ในอากาศและตรงมาหาเขา ต้นรู้สึกประหลาดใจมากจนอ้าปากค้าง แล้วลูกโป่งเหล่านั้นก็ลอยต่ำลงมาอยู่รอบตัวเขาเต็มไปหมด ต้นรู้สึกมีความสุขมาก " ลูกโป่งเพื่อนรักของฉัน ฉันดีใจมากที่เห็นพวกเธอทั้งหมด " ต้นพูดออกมาด้วยความดีใจ ลูกโป่งในขณะนั้นมีมากมาย ทั้งลูกใหญ่ ลูกเล็ก สีแดง สีขาว สีชมพู สีม่วง ทั้งแบบกลม ๆ แบบยาว ๆ

เมื่อต้นจับลูกโป่งเหล่านั้นไว้ ลูกโป่งทั้งหมดก็ค่อย ๆ ลอยสูงขึ้นแล้วก็พาดันไปด้วย ลูกโป่งพาดันท่องเที่ยวไปในอากาศเหนือพื้นดิน คนบนพื้นดินก็พากันมองแล้วก็บอกต่อ ๆ กันไปว่า " ดูสิ นั่นต้นนี่ อยู่บนท้องฟ้า! " พวกเด็กเกเรก็เห็นด้วยเช่นกัน พวกเขาเห็นต้นกำลังมีความสุขและสนุกสนานกับลูกโป่งเพื่อน ๆ ของเขา พวกเด็กเกเรก็รู้สึกเสียใจในสิ่งที่เขาทำไป ต้นลอยสูงขึ้น สูงขึ้นไปบนท้องฟ้า จนกระทั่งไม่มีใครในเมืองนั้นมองเห็นเขาอีกต่อไป ต้นมีความสุขกับลูกโป่งเพื่อนใหม่ของเขามาก และหลังจากนั้นทุกวัน ต้นกับลูกโป่งเพื่อนของเขาก็จะออกมาเล่นกันอยู่ในอากาศด้วยกันเป็นประจำ

เรื่องที่ 6 ดาวน้อยหัดส่องแสง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ไกลออกไปในท้องฟ้ามีหมู่บ้านดวงดาวอยู่แห่งหนึ่ง หมู่บ้านดวงดาวนี้อยู่หลังกลุ่มเมฆกลุ่มหนึ่ง มีครอบครัวดาวจรัสแสงอาศัยอยู่ ทุก ๆ สิ่งเป็นปกติมาเป็นเวลายาวนาน จนกระทั่งดวงดาวชื่อ กระจิบเกิดขึ้นมา กระจิบมีรูปร่างเหมือนดวงดาวอื่น ๆ ทุกอย่างแต่กระจิบก็ขาดไปอย่างหนึ่งไม่เหมือนกับ ประกาย วับวับและสุกใส ที่มีแสงส่องสว่างจากตัวตลอดเวลา กระจิบมีแสงที่อ่อนมาก เขารู้สึกเศร้ามากที่เขาไม่มีแสงส่องสว่างเหมือนดาวอื่น ๆ กระจิบนอนร้องไห้ตลอดคืน " อ้อ อ้อ อ้อ ทำไมฉันจึงไม่มีแสงอย่างดาวอื่น ๆ เขาเลย " กระจิบร้อง

คืนหนึ่งกระจิบได้ไปหาเทพธิดาแห่งความมืด แล้วบอกให้เธอช่วยเหลือเขาด้วย " ฉันจะทำอย่างไรดี ฉันไม่สามารถจะส่องแสงสว่างได้เหมือนกับพี่ ๆ ของผมเลย " เทพธิดาแห่งความมืดจึงตอบว่า " อย่ากังวลเลย เด็กน้อย การจะส่องแสงสว่างได้แบบนี้ ๆ ของเจ้าน่ะมันต้องใช้เวลานะ ทำไมเจ้าไม่ไปหาพระจันทร์ละ แล้วก็ขอคำแนะนำจากท่าน "

กระพริบไม่ยอมเสียเวลาเลย เขาตรงไปยังปากฟ้าอีกด้านหนึ่ง เพื่อพบกับพระจันทร์ซึ่งกำลังร้องเพลงกล่อมราตรีอยู่ กระพริบจึงบอกว่า " สวัสดิ์ครับคุณพระจันทร์ ผมจะขอเวลาคุณสักครู่ได้มั๊ยครับ " พระจันทร์จึงตอบว่า " ได้เลยเจ้าหนูน้อย จะให้ฉันช่วยอะไรล่ะ "

กระพริบจึงบอกว่า " คุณพระจันทร์ครับผมอยากมีแสงสว่างสุกใสเหมือนกับดาวดวงอื่น ๆ บ้าง แต่ทำไมผมถึงไม่มีละครับ " พระจันทร์จึงตอบว่า " ตีมน้ำนมทิพย์ทุกวันสิ หนูน้อย "

" แต่คุณพระจันทร์ ผมตีมน้ำนมทิพย์ตั้งหลายขวดแล้วนะครับ ตีมนั้นจะเอียนอยู่แล้ว " กระพริบตอบ

" มันต้องใช้เวลาและจิตใจ ในการที่จะส่องแสงสว่าง ๆ ได้นั้นะ " พระจันทร์ตอบ กระพริบฟังดังนั้นก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา น้ำตาไหลเต็มไปหมดจนไปปนกับกลุ่มเมฆ

กระพริบจึงตัดสินใจไปหานางฟ้าแห่งท้องฟ้า แล้วก็ขอความช่วยเหลือจากเธอ หลังจากที่มาเธอนานอยู่ที่เดียว กระพริบจึงพบเธออยู่ที่ภูเขาเมฆแล้วก็บอกเธอถึงปัญหาของเขา

" เด็กน้อยที่รัก " นางฟ้าพูดด้วยเสียงที่อ่อนโยน " การที่จะส่องแสงสว่างสุกใสได้นั้นนะ เจ้าต้องหัดที่จะมีความรักให้กับทุก ๆ สิ่ง เมื่อเจ้ามีความรักอยู่เต็มในหัวใจเจ้าแล้ว เมื่อนั้นละเจ้าก็จะส่องแสงได้อย่างสุกสว่างทุก ๆ วัน เจ้าจะต้องหลับตาและนึกถึงว่าความรักนั้นมีอยู่ในทุกหนทุกแห่ง แล้วก็ร้องเพลงนี้ให้กับตัวเจ้าเอง

بابانئم เควาลัม ความรักมีอยู่ทุกแห่ง

بابานئم เควาลัม ทุก ๆ ที่มีความรัก

เมื่อจบเพลง นางฟ้าก็หายตัวไปหลังกลุ่มเมฆที่ลอยผ่านมา

หลังจากนั้นทุกคืน เมื่อกระพริบมีโอกาสรู้คนเดียว เขาก็จะหลับตาแล้วก็นึกถึงความรัก และก็ร้องเพลงสำหรับตัวของเขาเองอย่างเบาเบา " بابานئم เควาลัม ความรักมีอยู่ทุกแห่ง بابานئم เควาลัม ทุก ๆ ที่มีความรัก " กระพริบเริ่มที่จะรู้สึกถึงความรักที่เริ่มเกิดขึ้นในใจของเขา

คืนหนึ่ง เมื่อเทพธิดาแห่งความมืดได้ไปร่ายพรายและแผ่ขยายความมืดไปทั่วท้องฟ้าแล้ว ดาวทั้งหลายก็จะเริ่มส่องแสงสว่าง ประกาย วับบ สุกใส ก็กำลังถกเถียงส่งเสียงดังอยู่ที่มุมหนึ่งของท้องฟ้า " ฉันจะต้องเป็นดาวที่ส่องแสงสว่างที่สุดในคืนนี้ " ประกายบอกด้วยความภูมิใจ แต่วับบก็กล่าวว่า " ไม่มีทาง ฉันจะสว่างมากกว่าเธอเสียอีกคอยดูเถอะ แสงของเธอจะช้ำก่อนแล้วรู้ตัวหรือเปล่า " สุกใสได้ยืนดังนั้นจึงตะโกนว่า " หยุดคุยโอ้อวดกันซะทีเถอะ จะไม่มีใครส่องแสงสว่างได้เท่าฉันหรอก " ดาวทั้งสามดวงมัวแต่ถกเถียงกันจนลืมสังเกตถึงกระพริบที่อยู่ไม่ไกลนัก เมื่อท้องฟ้าเริ่มมืดลงมากขึ้น กระพริบก็หลับตาแล้วก็รู้สึกถึงความรักที่มีอยู่ในหัวใจ ความรักที่มีให้กับทุกสิ่งทุกอย่าง กระพริบก็ร้องเพลงให้กับตัวเองอีกครั้ง

" บาบานัม เควาสัม ความรักมีอยู่ทุกแห่ง บาบานัม เควาสัม ทุก ๆ ที่มีความรัก " ..(ซ้ำ)
 ทันใดนั้น กระจิบก็เริ่มส่องแสงที่สว่างสุกใสมากขึ้น มากขึ้น และในที่สุดก็สว่างมากกว่าดวงดาวใด ๆ ทั้งปวงในท้องฟ้า ดาวทุก ๆ ดวง เทพธิดาแห่งความมืดและพระจันทร์ต่างก็มองกระจิบด้วยความประหลาดใจมากและกล่าวว่า " โอ! กระจิบ เราไม่เคยเห็นดาวดวงใด ๆ ส่องสว่างอย่างเจ้ามาก่อนเลย เจ้าเป็นดาวที่สว่างสุกใสมากที่สุดในแดนดารานี้ " แล้วทั้งหมดก็ร้องเพลง

โอ้เจ้าดวงดาวน้อยน้อยเอ๋ย ลอยอยู่ในท้องฟ้ากว้างใหญ่
 ไกลแสนไกลในแดนนภา เหมือนเพชรโปรยในแดนดารารา
 โอ้เจ้าดาวดาวน้อยน้อยเอ๋ย เจ้าเป็นใครสงสัยจริงนา

ตั้งแต่นั้นมา กระจิบซึ่งมีความรักเต็มเปี่ยมในหัวใจก็เป็นดาวที่ส่องแสงสว่างที่สุดในท้องฟ้ายามค่ำคืน

เรื่องที่ 7 น้ำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีนางนางนวลตัวหนึ่งชื่อนางนวลอาศัยอยู่ในทะเล นางนวลรักน้ำมาก เขาชอบที่จะบินอยู่เหนือทะเลสีน้ำเงินได้นานนับชั่วโมง เพื่อดูคลื่นที่วิ่งไล่กันอยู่ดูเด็ก ๆ เล่นน้ำทะเล ดูเรือที่แล่นบนน้ำสู่พื้นดิน " เรือเหล่านี้มาจากไหน " นางนวลถามพ่อของเธอ พ่อตอบว่า " มาจากที่ไกลแสนไกล ข้ามน้ำข้ามทะเลมา " นางนวลถามต่อไปอีกว่า " น้ำล่ะพ่อน้ำอยู่ที่ไหนอีกนอกจากที่ทะเลนี้ " พ่อของนางนวลก็ตอบว่า " มาจากหลายแห่งนักละนางนวล หลายแห่งเกินกว่าจะบอกได้ " " พ่อครับ ผมจะไปไกลเพื่อดูว่ามีน้ำอยู่ที่ไหนอีกได้ไหมครับ " นางนวลขอร้องกับพ่อ " ได้สิลูกเจ้าไปได้ แต่จงระวังตัวให้ดีนะ แล้วอย่าไปนานจนเกินไปนะ "

นางนวลจึงออกบินไปตามแม่น้ำที่ไกลไปจากทะเล เขาเห็นคนขับเรือ ทั้งเรือยนต์ เรือใบและเรือพายไปตามแม่น้ำ ผู้คนกำลังซักล้างอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำ ควายตัวดำกำลังเล่นโคลน เขาบินสูงขึ้นเรื่อยจนเห็นแม่น้ำเล็กลงทุกที เบื้องหน้าเขาคือ น้ำตก ทะเลสาบ จนกระทั่งเห็นสายน้ำเล็กลัดเลาะในป่า สัตว์ป่านานาชนิดกำลังดื่มกินน้ำนั้นอยู่ เช่น กวาง หมู ช้าง ... นางนวลบินตามสายน้ำไปเรื่อย ๆ จนถึงนาของชาวนา เขาเห็นสายน้ำแบ่งแยกออกเป็นลำธารเล็ก ๆ ผ่านไร่นาต่าง ๆ เพื่อเลี้ยงดูพืชพันธุ์ต่าง ๆ เช่น ข้าวโพด ข้าว ฯ เพื่อให้เจริญเติบโต เขาบินตามสายน้ำสู่เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง ผู้คนในเมืองนั้นกำลังตักน้ำจากสายน้ำนั้นเพื่อรดต้นไม้ เขามองเข้าไปทางหน้าต่างบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เห็นมารดากำลังเปิดก๊อกน้ำล้างผักผลไม้ต่าง ๆ แล้วก็เอาน้ำไปใส่ในหม้อต้มบนเตา นางนวลเห็นบิดากำลังล้างหน้าต่าง ส่วนลูกสาวกำลังล้างรถยนต์โดยฉีดน้ำออกมาจากท่อสายยาง และลูกชายคนเล็กที่กำลังล้างห้องน้ำ

หลังจากนั้นมารดาจึงเรียกทุกคน " มาดื่มน้ำกันเถอะ " ทุกคนในบ้านก็มาล้อมรอบโต๊ะด้วยกัน แล้วก็ดื่มน้ำเย็นจากตู้เย็น

นางนวลบินต่อไปเหนือเมืองนั้น เขาเห็นพนักงานดับเพลิงกำลังฉีดน้ำจากท่อน้ำใหญ่เพื่อดับไฟที่กำลังไหม้บ้าน ทันใดนั้นเมฆฝนดำทมิฬก็ค่อย ๆ เคลื่อนผ่านมาในท้องฟ้าแล้วฝนก็เริ่มตกลงมา พนักงานดับเพลิงตะโกนด้วยความดีใจ " อูเร ฝนตกลงมาดับไฟแล้ว " แล้วไฟที่ไหม้บ้านก็ดับหมด แต่ฝนก็ตกหนักเรื่อย ๆ น้ำฝนท่วมขังเต็มท้องถนน ท่วมมากขั้นจนท่วมเข้ามาในบ้าน พนักงานดับเพลิงจึงต้องหันมาช่วยเหลือผู้ที่ประสบภัยน้ำท่วมแทน " ช่วยด้วย! น้ำมากเกินไปซะแล้ว " นางนวลบ่น

หลังจากที่เมฆฝนผ่านไป ฝนก็ค่อย ๆ ซาและหยุดตก นางนวลก็เห็นพระอาทิตย์กำลังจะตก " เย็นแล้วจะต้องกลับบ้านละ " นางนวลคิด แล้วก็บินอย่างรวดเร็วมาตามสายน้ำ สู่ น้ำตก ทะเลสาบ แล้วก็ลงสู่แม่น้ำ แม่น้ำค่อย ๆ กว้างขึ้น ๆ จนลงไปสู่ทะเล พ่อของนางนวลกำลังคอยเขาอยู่บนหาดทราย " ใจ นางนวล " พ่อของเขาคูตขึ้น " เจ้าไปเรียนรู้อะไรมาบ้างจากการท่องเที่ยววันนี้ละ " " ไร่ครับพ่อ " นางนวลตอบ " ผมพบน้ำทุกที่เลย แล้วรู้ด้วยว่ามนุษย์เขาใช้น้ำทำอะไรบ้าง " ในขณะที่ฝนตกลงมาในทะเลสีน้ำเงินนั้นนางนวลก็ร้องเพลง

ฝนตกลงมาจากฟ้า ลงสู่ทะเลและต้นไม้งาม
ตกลงบนร่มคันน้อย และเรือลอยอยู่ในทะเล

เรื่องที่ 8 พระจันทร์ทำด้วยอะไร

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พวกหนูอยากได้พระจันทร์มากเพราะพวกมันเชื่อว่าพระจันทร์นั้นคือเนยแข็งก้อนโตที่พระเจ้าสร้างขึ้น พวกหนูได้แต่ฝันว่าสักวันหนึ่งพระจันทร์คงตกลงมาและพวกมันจะได้กินเนยแข็งก้อนโตอย่างเอร็ดอร่อยทุกวัน แต่หลังจากที่รอกันมาเป็นเวลานานมาก พระจันทร์ก็ไม่ตกลงมาเสียที พวกหนูตกลงใจที่จะขึ้นไปเอาพระจันทร์ลงมาให้ได้ มันได้พยายามทุกทางที่จะขึ้นไปบนพระจันทร์ หนูตัวหนึ่งได้พยายามขึ้นไปโดยร่วมชูชีพ แต่ก็ตกลงในทะเลและเกือบจะจมน้ำตาย บางตัวก็ผูกตัวติดกับว่าวแล้วก็ตกลงมาบนต้นไม้ อีกตัวหนึ่งก็พยายามจะเกาะลูกโป่งแล้วกระโดดออกมาทางหน้าต่าง แต่ตัวหนักเกินไปก็เลยตกลงมาบนพื้นดิน หลังจากพยายามกันอยู่พักใหญ่ พวกหนูก็ยอมแพ้แล้วก็ยังนึกไม่ออกอีกว่าจะไปดึงพระจันทร์ได้อย่างไร

แต่มีหนูอยู่ตัวหนึ่งฉลาดและพยายามมากชื่อ โมน่า ทุก ๆ วัน โมน่าคิดว่า " สักวันหนึ่งเราจะไปถึงพระจันทร์ให้ได้ " ดังนั้นเธอจึงพยายามศึกษาอย่างมากมายจากตำราต่าง ๆ " ฉันจะต้องสร้างยานอวกาศ แล้วฉันจะเป็นคนแรกที่ขึ้นไปดึงพระจันทร์ " โมน่าคิดกับตัวเอง โมน่าพยายามที่จะวางแผนสร้างยานอวกาศของเธอทั้งวันทั้งคืน เธอทำงานหนักมาก

แทบไม่ได้หลับได้นอน แต่หลังจากที่เวลาผ่านไปหลายเดือน ยานอวกาศก็สร้างเสร็จสมบูรณ์ โมน่าได้ประกาศให้พวกหนูทุก ๆ ตัวรู้ว่าเธอกำลังจะเดินทางไปยังดวงจันทร์ แล้วเธอก็เชิญหนูทุกตัวมาเป็นพยานในการเดินทางของเธอ แต่ถึงวันที่เธอจะไปนั้นมีหนูอยู่ 3 ตัวเท่านั้นที่มาส่ง เพราะไม่มีใครเชื่อว่าโมน่าจะทำสำเร็จหลังจากที่หลาย ๆ คนทำพลาดมาแล้ว

ยานอวกาศพร้อมที่จะเดินทาง โมน่าหลับตานับ 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1 ออกเดินทาง! บีม!! พวกหนูที่มาส่งพากันตกใจกับเสียงยานอวกาศที่ตั้งมาก แล้วยานอวกาศก็พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ามุ่งตรงสู่อดวงจันทร์ โมน่าลืมตาขึ้นแล้วมองผ่านทางหน้าต่างของยานอวกาศ เธอสามารถมองเห็นหลายสิ่งหลายอย่างในท้องฟ้า รวมทั้งดวงดาวที่ส่องแสงสุกใสอยู่ในท้องฟ้าที่มืดมิด

ในไม่ช้า เธอก็มองเห็นดวงจันทร์ใกล้มากขึ้นทุกที โมน่าจอดยานอวกาศลงบนพื้นดวงจันทร์อย่างนุ่มนวล แล้วเธอก็เปิดประตูออกไปและก้าวลงสู่พื้นดินในทันที และก็หวังจะได้ชิมเนยที่แสนจะอร่อย เธอจึงก้มตัวลงแล้วเก็บชิ้นส่วนของพื้นดินชิ้นเมากัด กรอบ! มันเป็นหินที่แข็งมาก ๆ " โอ! ได้โปรดเถอะ " โมน่าร้อง " หิน! ไม่มีอะไรนอกจากหินบนพระจันทร์นี้ไม่มีเนยแข็งแม้แต่เม็ดเดียว พระจันทร์นี้เต็มไปด้วยภูเขาหินทั้งนั้น "

โมน่าจึงหันกลับและขับยานอวกาศกลับมายังโลกอย่างรวดเร็ว เมื่อเธอมาถึงนั้นพวกหนูในเมืองนั้นต่างก็มารอคอยเธออยู่แล้วทุก ๆ ตัวรอที่จะได้ทานเนยแข็งที่แสนจะอร่อยก่อนโตนั้น แต่เมื่อโมน่าออกมาจากยานอวกาศ เธอก็ได้ยื่นก้อนหินจากดวงจันทร์ให้กับเขาเหล่านั้น " อะไรกันนี้ " พวกหนูพากันตะโกน " โหนล๊ะเนยแข็ง " " ไม่มีเนยแข็งบนพระจันทร์หรอกมีแต่หินทั้งนั้น ไม่มีอะไรนอกจากภูเขาที่มีแต่หินแข็ง ๆ " โมน่าตอบ " โอ้ตายละ " พวกหนูร้อง " ตลอดเวลาเรานึกว่าพระจันทร์คือเนยแข็งก้อนโตที่แสนจะอร่อย! " แต่อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นพวกหนูบางตัวก็ยังไม่ยอมเชื่อว่าแท้จริงนั้นพระจันทร์ก็คือหินแข็ง ๆ ทั้งนั้น ไม่ใช่เนยแต่อย่างใด

เรื่องที่ 9 ต้นส้มวิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีต้นส้มวิเศษอยู่ต้นหนึ่ง ขึ้นอยู่ที่ชายทุ่งห่างไกลจากตัวเมืองเด็ก ๆ แถวนั้นรักต้นส้มนี้มาก พวกเขาชอบที่จะมาเล่นอยู่บริเวณต้นส้มนี้ทุกวันหลังจากที่กลับจากโรงเรียน และเวลาที่เด็ก ๆ ชอบมากที่สุดก็คือ ฤดูที่ต้นส้มออกลูกมาเต็มต้นไปหมด และก็เป็นเวลาที่ต้นส้มรักมากเช่นกัน มันชอบที่จะให้เด็ก ๆ มาเก็บลูกส้มไปทานกัน เพราะมันชอบที่จะแบ่งปันทุกอย่างให้กับทุก ๆ คนในโลกนี้

วันหนึ่งมีเด็กชายที่ชื่อว่า รอน มาจากในเมือง รอนบอกกับเด็กทุกคนแถว ๆ นั้นว่า " พวกเรารู้ไว้นะ พ่อฉันเป็นเจ้าของที่ดินแถวนี้ เพราะฉะนั้นพวกเธอไม่มีสิทธิ์จะมาที่นี่อีกต่อไป

ต้นส้มนี้ก็เป็เจ้าของฉันแล้วลูกส้มทั้งหมดก็เป็นของฉันด้วย " เด็ก ๆ เหล่านั้นรู้สึกเสียใจมากจึงพากันเดินคอคดกลับบ้านไป ทั้งให้รอนอยู่กับต้นส้มเพียงคนเดียว

แต่ต้นส้มรู้ว่า เด็ก ๆ เหล่านั้นรักมัน ดังนั้นต้นส้มจึงใช้คาถาทำให้รอนง่วงนอนแล้วก็หลับไปพร้อมกับมันอยู่ใต้ต้นส้มนั้น

รอนรู้สึกหิวมาก เขาจึงพยายามยึดตัวขึ้นเก็บส้มจากต้นเพื่อที่จะทาน แต่ต้นส้มก็เบนกิ่งหนีไปไม่ได้ รอนเอื้อมกิ่งแล้วก็ปล่อยลูกส้มหล่นลงในโพรงนั้น ทุก ๆ ครั้งที่รอนพยายามจะเก็บลูกส้มต้นส้มก็พยายามเบนกิ่งหนีแล้วก็ปล่อยลูกส้มหล่นลงในโพรงไม้ จนกระทั่งมีลูกส้มเหลืออยู่บนต้นอีกเพียงลูกเดียวเท่านั้น

รอนรู้สึกไม่พอใจและโกรธมาก เขาจึงนั่งลงที่โคนต้นส้มแล้วก็ร้องไห้ ต้นส้มจึงถามว่า " เกิดอะไรขึ้นริหนูน้อย " รอนจึงตอบว่า " เธอเห็นแก่ตัวจึงเลยต้นส้ม เธอกินลูกส้มของเธอเองจนหมดไม่เหลือแบ่งไว้ให้ฉันเลย ฉันหิวมากนะ! "

ต้นส้มจึงยิ้มแล้วกล่าวว่า " จำได้มั๊ยหนูน้อย พวกเด็ก ๆ เหล่านั้นเขาก็อยากกินส้มของฉันเหมือนกัน แต่เธอก็ไล่เขาไปหมด อย่างนี้เธอไม่เห็นแก่ตัวหรือ " รอนจึงนึกถึงเด็กเหล่านั้น แล้วจำได้ว่าพวกเขารู้สึกเสียใจมากเมื่อรอนไล่เขาไป " ฉันคิดว่าเขาคงรู้สึกเหมือนกับที่ฉันกำลังรู้สึกตอนนี้ " รอนรู้สึกเสียใจในสิ่งที่เขากำลังไป

รอนมองไปยังต้นส้มแล้วก็พูดกระซิบว่า " ไซ้! ฉันก็เหมือนเธอแหละ คุณต้นส้มเห็นแก่ตัว! " แล้วรอนก็เห็นบางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่ที่ใบของต้นส้ม แล้วทั้งต้นส้มและรอนก็หัวเราะออกมาด้วยกัน จนกระทั่งลูกส้มลูกสุดท้ายหล่นลงมาบนศีรษะของรอน ป๊อง!! รอนจึงสะดุ้งตื่นขึ้นทันที รอนมองไปรอบ ๆ ตัวเขายังคงอยู่ใต้ต้นส้มต้นเดิม เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองว่าใบไม้ยังคงหัวเราะอยู่หรือไม่แน่ เขาพบว่าที่โพรงต้นส้มนั้นหายไปแล้วและก็ยังมียผลส้มอยู่เป็นจำนวนมากมายเหมือนเดิม

รอนกระโดดลุกขึ้นทันทีและวิ่งไปหาเด็ก ๆ กลุ่มที่เคยมาเล่นอยู่ ก็พบว่าพวกเขากำลังเล่นกันอยู่บนถนน รอนจึงบอกว่า " กลับมาเล่นกันที่ต้นส้มเหมือนเดิมเถอะ ฉันขอโทษนะที่ฉันเห็นแก่ตัวเกินไป "

เด็กทั้งหมดจึงวิ่งกลับมาที่ต้นส้ม รอนจึงปีนขึ้นไปบนต้นส้มแล้วก็เก็บส้มส่งให้เด็กคนอื่น ๆ ต้นส้มนั้นก็มองดูและฟังเด็ก ๆ เล่นและหัวเราะกันอย่างมีความสุข เพราะต้นส้มรู้ว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกคือการแบ่งปันสิ่งที่เรามีอยู่ให้กับผู้อื่น

เรื่องที่ 10 ผึ้งน้อยกับดอกบัว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีผึ้งน้อยตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในรังผึ้งกับพี่น้องของมัน เป็นจำนวน

มาก เมื่อผึ้งน้อยโตนพอที่จะออกไปหากินเองแล้ว เธอจึงไปลาราชินีผึ้งเพื่อออกไปผจญชีวิตภายนอก
โดยลำพัง

เธอบินผ่านทุ่งหญ้าที่มีดอกหญ้าสีเหลืองสวยงาม เธอบินสูงขึ้นไปที่ต้นมะม่วงแล้วก็บินไป
เกาะอยู่ที่ต้นมะละกอ เธอเริ่มรู้สึกหิว ใกล้เคียง ๆ นั้นเธอเห็นดอกบัวสีแดงลอยอยู่ เธอจึงบินไปที่
ดอกบัวเพื่อที่จะตักน้ำหวานจากเกสรดอกบัว แต่ดอกบัวกระซิบบอกว่า " อย่าเพิ่ง! ผึ้งน้อย ก่อนที่
จะตักน้ำหวานจากเกสรนั้นนะ เธอต้องให้บางสิ่งบางอย่างกับฉันก่อน "

ผึ้งน้อยรู้สึกประหลาดใจมาก เธอพยายามที่จะหาบางสิ่งบางอย่างเพื่อที่จะให้กับดอกบัว
ผึ้งน้อยเห็นแมลงปีกแข็งตัวหนึ่งกำลังขุดดินอยู่ก็เลยตกลงใจจะขอคำแนะนำจากเขา แต่แมลงตัว
นั้นก็เพียงแต่บ่นออกมา " อย่ากวนกันเลยนะ เห็นมัยฉันกำลังยุ่ง " ผึ้งน้อยก็เลยต้องบินจากไป

ผึ้งน้อยบินมาถึงต้นมะเขือที่แมงมุมกำลังชักใยอยู่ เธอจึงถามแมงมุมว่า " คุณแมงมุม
คะ ช่วยบอกหน่อยสิคะว่า ฉันจะเอาอะไรไปให้ดอกบัวดี " แมงมุมจึงตอบว่า " ทำไมเธอไม่
เอาแมลงวันไปให้ล่ะ ฉันชอบแมลงวันนะ ฉันดักมันด้วยใยของฉันนี่แหละ ฉันแน่ใจว่าทุก ๆ คน
ต้องชอบแมลงวันเหมือนกัน " ผึ้งน้อยจึงจับแมลงวันแล้วรีบบินมาหาดอกบัว แต่ดอกบัวบอกผึ้งน้อย
ว่า " ไม่หรรอกผึ้งน้อย ฉันอยากได้อะไรอื่นจากเธอมากกว่า "

ผึ้งน้อยจึงต้องออกบินเพื่อหาบางสิ่งบางอย่างไปให้ดอกบัวใหม่ ขณะที่เธอกำลังบินผ่าน
แม่น้ำ เธอตกลงใจที่จะถามแม่น้ำว่าจะเอาอะไรไปให้ดอกบัวดี แม่น้ำตอบว่า " เอน้ำไปให้
เธอสิ ฉันว่าเธอคงจะหิวน้ำนะ " ผึ้งน้อยจึงนำหยดน้ำจำนวนหนึ่งไปให้ดอกบัว แต่ดอกบัวก็
ปฏิเสธอีก " ไม่หรรอกผึ้งน้อย ฉันได้น้ำจากฝนแล้ว ฉันอยากได้อะไรอื่นจากเธอ "

ผึ้งน้อยรู้สึกเศร้ามาก เธอบินไปแล้วก็พยายามคิดว่าจะเอาอะไรไปให้ดอกบัว เธอ
เกาะอยู่บนใบบัวใบใหญ่แล้วก็มองพระอาทิตย์ที่กำลังจะตกน้ำ ความมืดกำลังปกคลุมทุ่งหญ้าและ
ป่าใหญ่แมลงและนกต่าง ๆ ก็พากันบินกลับรัง ไกลออกไปผึ้งน้อยก็ได้ยินเสียงนกเค้าแมว " ฉัน
น่าจะไปถามนกเค้าแมวเนะ เธอเป็นคนฉลาดมาก เธอต้องรู้แน่ ๆ เลยว่าฉันควรให้อะไรกับดอก
บัวสีแดงดี "

ผึ้งน้อยจึงขยับปีกไล่ ๆ ของเธอบินไปไกล ๆ สูงขึ้นจนถึงยอดต้นไม้ที่สูงที่สุดเพื่อหานก
เค้าแมว " นกเค้าแมวคะ รุ้มั๊ยคะว่าฉันควรจะเอาอะไรไปให้ดอกบัวสีแดงดีคะ " นกเค้า
แมวจึงตอบว่า " ฉันรุ้ ไปร้องเพลงกล่อมเธอสิเธอจะได้นอนหลับ " ผึ้งน้อยดีใจมากที่ได้รับ
คำแนะนำจากนกเค้าแมว แล้วบินกลับไปหาดอกบัวแล้วร้องเพลงให้เธอฟัง :-

หลับเถอะดอกไม้ หลับเถอะดอกไม้ หลับฝันไปในราตรี

ตื่นเถอะดอกไม้ ตื่นเถอะดอกไม้ ตื่นขึ้นดูชิวดวงตะวัน

แต่ดอกบัวกล่าวว่า " ไม่นะไม่ ผึ้งน้อย กลางคืนทำให้ฉันหลับสบายดีแล้ว ฉันอยากได้

อย่างอื่นนะ " ผีน้อยเข้าตาจนคิดอะไรไม่ออกจึงเกาะอยู่ที่ต้นไม้ น้ำตาไหลมาตามแก้ม เธอกำลังคิดมาก " ดอกบัวต้องการอะไรจากฉันนะ " เมื่อเวลาเข้ามาถึงแสงอาทิตย์เริ่มส่องเป็นสีส้ม ดอกบัวเห็นผีน้อยที่ต้องการจะช่วยเหลือเธอกำลังเศร้ามาก เธอจึงกระซิบบอกกับผีน้อยที่หูของเธอ ผีน้อยจึงนั่งหลับตาและหยุดนิ่งไปเป็นเวลานาน

ในไม่ช้าก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นที่ใบหน้าของผีน้อย เธอรู้ว่าเธอจะไปให้ดอกบัว! เธอจึงไปรื้อหาดอกบัว กอดดอกบัวและ... จูบดอกบัว ดอกบัวก็ค่อยๆ ขยายกลีบบานทีละกลีบจนกระทั่งผีน้อยสามารถเห็นเกสรดอกไม้ ผีน้อยกินน้ำหวานจากเกสรดอกบัวอย่างมีความสุขจนอิ่ม ทั้งผีน้อยและดอกบัวมีความสุขมาก ทั้งคู่จึงร้องเพลงและเต้นรำด้วยกัน

ฉันรักเธอ บาบานัม เควาลัม เธอรักฉัน บาบานัม เควาลัม
ทุก ๆ ที่มีความรัก ความรักมีอยู่ทุกแห่ง

เรื่องที่ 11 เจ้าพ่อเต่า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วที่เกาะแห่งหนึ่งไกลออกไปในทะเล มีเจ้าพ่อเต่าตัวหนึ่งเป็นราชาของบึงน้ำ เจ้าพ่อเต่าจะนั่งอยู่บนบัลลังก์หินตรงกลางของบึงน้ำ พวกเต่าทั้งหลายในสระนี้มีความสุขมากเพราะบึงน้ำนี้เป็นบึงที่ตื้นมาก มีอาหารการกินสมบูรณ์

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าพ่อเต่าคิดว่าบัลลังก์ที่นั่งอยู่นี้เตี้ยเกินไป " ฉันอยากจะอยู่สูงกว่านี้ " เจ้าพ่อเต่าขมวดคิ้ว " ฉันเป็นราชาของทุกสิ่งที่คุณมองเห็น ฉันต้องการที่จะนั่งสูงขึ้นไปกว่านี้และเห็นอะไรต่อมิอะไรมากขึ้น แล้วฉันจะยิ่งใหญ่กว่านี้อีก "

เจ้าพ่อเต่าจึงสั่งเต่าแก้วตัวให้ว่ายน้ำมาที่บัลลังก์ แล้วให้เต่าพวกนี้มาสร้างบัลลังก์ใหม่ เจ้าพ่อสั่งให้เต่าตัวอื่น ๆ ยืนซ้อนกันบนหลัง แล้วเจ้าพ่อเต่าก็ปีนขึ้นไปบนหลังเต่าตัวที่อยู่บนสุด ขณะนี้บัลลังก์ของเขาสูงขึ้นมาก เขาสามารถมองเห็นได้ไกลมากขึ้น " ช่างเป็นวิวที่สวยงามอะไรอย่างนี้! " เจ้าพ่อเต่าพูด " ฉันเป็นราชาของวัว ม้า แมว ฉันเป็นราชาของทุกสิ่งที่คุณเห็น! " แล้วทั้งวันนั้นเขาก็นั่งบนบัลลังก์ที่ทำด้วยเต่าแก้วตัว " ฉันช่างยิ่งใหญ่อะไรอย่างนี้ "

หลังจากเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง เต่าตัวเล็ก ๆ ที่อยู่ล่างสุดชื่อ แม็ก มองขึ้นมาข้างบนแล้วกล่าวว่า " ขอโทษเถอะครับ เจ้าพ่อ ผมปวดหลังเต็มทนแล้วครับ ปวดไหล่ ปวดขาด้วย ผมจะต้องยืนอีกนานแค่ไหนครับ " เจ้าพ่อเต่าจึงทวาดว่า " เจียบ! ฉันเป็นราชาและเจ้าก็เป็นแค่เต่าตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น ยืนอยู่เฉย ๆ เถอะ ฉันเป็นราชาของวัว ม้า แมวแต่ยังไม่หมดนะ ฉันจะเป็นมากกว่านี้อีก บัลลังก์ของฉันต้องสูงกว่านี้อีก ไปเรียกพวกเต่ามาอีก 200 ตัว! " เขาร้อง

พวกเต่าหลาย ๆ ตัวรู้สึกกลัวมาก แต่ก็มาทั้งหมดทั้งบึง ทุก ๆ ตัวก็ปีนขึ้นซ้อนหลังตัว

ต่อตัวจนสูงมากโดยมีแม่ก้อยู่เป็นตัวล่างสุด เจ้าพ่อเต่าจึงได้ปีนขึ้นไปบนยอดสูงสุดซึ่งเขาสามารถมองเห็นไปได้ไกล " ฮูเร! ฉันเป็นราชาของผีเสื้อ ต้นไม้ นก ผีงูวิเศษอะไรอย่างนี้ ฉันเป็นราชาของทุก ๆ อย่างที่ฉันเห็นทั้งหมด "

แม้ตัวที่อยู่ล่างสุดร้องขึ้นมาอีกว่า " ได้ได้โปรดเถอะ ท่านเจ้าพ่อ ผมปวดมากแล้วครับไม่สามารถจะยืนได้อีกต่อไปแล้ว กระจกของพวกเรากำลังจะแตก แล้วเราก็ตีหัวด้วย "

" หุบปากซะนะ " เจ้าพ่อเต่าคำรามออกมา " ฉันเป็นราชาของโลกฉันเห็นแผ่นดินและแผ่นน้ำทั้งหมด ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะสูงกว่าฉัน "

ในขณะที่เจ้าพ่อเต่ากำลังตะโกนอยู่นั้น เขาเห็นพระจันทร์กำลังขึ้นสูงอยู่บนฟ้า " นั่นอะไรนะ " เขาพูด " นั่นคืออะไรมันอยู่สูงกว่าฉันได้อย่างไร ฉันไม่ยอม ฉันต้องอยู่สูงกว่าไปเรียกเต่าตัวที่เหลือมาอีก ฉันต้องการอีกห้าพัน หกร้อยและอีกเจ็ด! "

พอเจ้าเต่าสั่งจบคำ แม็กก็หมดความอดทน กระจก เขาและไหล่ของเขาเจ็บปวดมากแล้วเขาก็หัวมากด้วย เขาไม่ได้ทานอะไรตลอดทั้งวัน กระจกก็ร้องเต็มทน เขาจึงสะอึกออกมาอีก! และเสียงสะอึกก็ทำให้บัลลังก์ของเจ้าพ่อเต่าสะเทือน

เจ้าพ่อเต่าราชาของต้นไม้ อากาศ นก ผีงู ก็ตกลงมาจากบัลลังก์สูงตกลงพื้น โครม! ลงมาในบึงน้ำ

ทุกวันนี้เจ้าพ่อเต่าเป็นราชาของโคลน สิ่งที่เขาเห็นทั้งหมด แล้วเจ้าพ่อเต่าก็มีความสุขอีกครั้งหนึ่งเพราะว่าเขามีอิสระเหมือนกับเต่าตัวอื่น ๆ และสัตว์โลกอื่น ๆ ควรจะมี

เรื่องที่ 12 นกพิราบกับมดดำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีมดดำตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในโพรงไม้ริมลำธารและบนต้นไม้ก็มีนกพิราบอาศัยอยู่ตัวหนึ่ง ทุก ๆ วันเวลาเช้า ๆ นกพิราบและมดดำจะร้องเพลงเพราะ ๆ ทักทายกัน เมื่อพบกัน มดดำจะร้องว่า

" Hello , hello , hello how are you ? "

แล้วนกพิราบก็จะร้องตอบว่า

" I'm fine , I'm fine ,and I hope that you are too ! "

และทุก ๆ ครั้งต่างฝ่ายต่างคิดถึงอีกฝ่ายหนึ่งว่า " เพื่อนของฉันช่างสุขภาพ อေးไรเช่นนั้น ฉันชอบที่จะมีเพื่อนแบบนี้ "

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่มดดำกำลังออกหาอาหารอยู่ที่ริมฝั่งน้ำ ฝนก็เริ่มตกและตกหนักขึ้นทุกทีจนกระทั่งน้ำในลำธารท่วมฝั่งอย่างรวดเร็ว แล้วสายน้ำก็พัดมดดำไปด้วย นกพิราบมองเห็นมดดำกำลังจะจมน้ำอยู่ในสายน้ำที่เชี่ยวกราก นกพิราบจึงรีบคาบกิ่งไม้เล็ก ๆ แล้วก็บินเอาไปหย่อนที่

ตรงหน้ามดดำ มดดำจึงป็นขึ้นมวบถึงไม้ด้วยขาหน้าของมันและใช้ขาหลังช่วยดันขึ้นแล้วก็อาศัย
กิ่งไม้ นั้น เข้าสู่ฝั่งลำธารเหมือนกับเรือ มดดำสำนึกในบุญคุณของนกพิราบมากที่ช่วยชีวิตไว้ถึงกับ
น้ำตาซึม แล้วมดดำก็ร้องเพลงให้กับนกพิราบ

" เราจะเป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อนกันตลอดกาล

ตลอดกาลอันยาวนาน เราคงจะเป็นเพื่อนกัน "

จากวันนั้นเป็นต้นมา มดดำและนกพิราบก็เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดต่อกัน

หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีนายพรานคนหนึ่งเข้ามาล่าในป่า นายพรานมองไปบนต้นไม้
เห็นนกพิราบเพื่อนของมดดำกำลังหลบอยู่บนกิ่งไม้ " อ้อ! อาหารเย็นของฉันทันนี้เป็นนกพิราบ
ตัวใหญ่เชียวละ " นายพรานยิ้มพำกับตัวเอง แล้วก็เล็งปืนไปยังนกพิราบ ขณะที่นายพรานกำลัง
จะยิงนกพิราบนั้น มดดำซึ่งอยู่แถวนี้ก็เห็นนกพิราบเพื่อนรักของตนกำลังอยู่ในอันตราย มดดำคิด
ในใจว่า " ตายละ ฉันจะช่วยเพื่อนของฉันได้อย่างไรละ " แล้วความคิดหนึ่งก็ผานมาในสมอง
มดดำ มันรีบวิ่งไปที่เท้าของนายพรานแล้วก็กัดที่เท้าแข็ง ๆ ของนายพรานอย่างสุดแรงเป็นเวลา
เดียวกับที่นายพรานกำลังลั่นไกพอดี

" โอ๊ย! นายพรานร้องและกระโดดขึ้นด้วยความเจ็บ ปืนของเขาส่งเสียง -ปัง!- ใน
อากาศนกพิราบก็ตกใจตื่นด้วยเสียงปืน นกพิราบเห็นนายพรานถือปืนอยู่ที่เลยรีบบินหนีไปเร็วที่สุด
เท่าที่จะเป็นไปได้ นายพรานอารมณ์เสียมาก บ่นจิมง่า " แย่จริงฉันเลยอดอาหารร่อยสำหรับมือ
ค่านี้อยู่ แล้วนายพรานก็กระแทกเท้าเดินออกจากป่าไปด้วยความโกรธ

หลังจากนั้นนกพิราบก็บินกลับมาและมาเกาะที่พื้นดินข้าง ๆ กับมดดำ น้ำตาหยดเล็ก ๆ
หยดลงมาตามร่องแก้ม แล้วนกพิราบก็ร้องเพลง

" เราจะเป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อนกันตลอดกาล

ตลอดกาลอันยาวนาน เราคงจะเป็นเพื่อนกัน "

นกพิราบและมดดำก็เป็นเพื่อนรักกันมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งบัดนี้นกพิราบกับมดดำยังจะไป
เล่นด้วยกันในป่าอยู่เสมอ มดดำมักจะกระโดดไปตามทางเดินในป่าอย่างมีความสุขโดยที่มันนกพิราบ
บินอยู่เหนือมดดำและตลอดทางที่ผ่านไปนั้นเมื่อเขาทั้งสองได้พบกับนกหรือสัตว์อื่น ๆ เขามักจะร้อง
เพลงว่า

" ถ้าเธออยากจะได้เพื่อน จงเป็นเพื่อนเขาก่อน

ถ้าเธออยากให้ใครยิ้ม จงยิ้มเองก่อน

ถ้าอยากให้คนรอบ ๆ ตัวเป็นคนกล้าหาญและสดชื่น

จงกล้าหาญ . . สดชื่น . . และเป็นเพื่อนที่ดี "

เรื่องที่ 13 รางวัลสำหรับช่างแสนสภาพ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ลิงตัวหนึ่งกำลังกินกล้วยแล้วก็โยนเปลือกกล้วยข้ามไหล่ทิ้งลง
ไปบนทางเดิน แต่ว่ามีเปลือกกล้วยชิ้นหนึ่งกลับไปตกอยู่บนศรีษะของหมี " เจ้าทำอะไรนะเจ้า
ลิง " หมีคำรามขึ้น " ฉันทำอย่างที่ผมอยากจะทำนะซี " ลิงตอบไปอย่างหยาบคาย

หมีโกรธมาก เขาคิดว่าจะต้องสั่งสอนให้ลิงได้รับบทเรียนเสียบ้าง จึงวิ่งไล่ลิงที่หนีไป
ในระหว่างที่หมีกำลังวิ่งไปนั้น มันก็ได้วิ่งไปชนกับหมู " รีบร้อนจะไปไหนกันคุณหมี " หมูถามขึ้น
" เร็ว ๆ เข้า เอาจักรยานมาให้ฉันเดี๋ยวนี้ " แล้วหมีก็ฉุดเอาจักรยานมาจากหมูทันที

ตอนนี้หมูก็โกรธบ้างและก็คิดว่าจะต้องสั่งสอนให้หมีได้รับบทเรียนบ้างเช่นกันจึงวิ่งไล่หมี
ไป หมีวิ่งมาหยุดที่หน้ากระท่อมไม้หลังหนึ่ง มันเตะประตูดัง "โครม" ช่างที่อาศัยในนั้นก็ตกใจ
เพราะเสียงดังที่ประตู ช่างจึงวิ่งออกมาแล้ววิ่งตามหมูตัวนั้นไป ช่างวิ่งไปชนกับกิ่งไม้ที่ลิงตัวต้น
เหตุกำลังหลับอยู่ " โอ! ขอโทษทีเถอะลิงน้อยที่ทำให้เธอต้องตื่นแล้วก็ตกลงไปในโคลนนะ มา
เถอะฉันจะช่วยเธออาบน้ำ " แล้วช่างก็พาลิงไปอาบน้ำที่ลำธารจนร่างกายสะอาด " พี่ช่าง "
ลิงพูดอย่างสุภาพ " นีตักกับฉันมากจังเลย " แล้วลิงก็คิดกับตนเองว่า " ฉันรู้สึกดีจังที่ช่างมาพูด
กับฉันดี ๆ ฉันควรจะทำเช่นนี้กับคนอื่นบ้าง "

ลิงจึงเดินไปหาหมีที่บ้านแล้วกล่าวว่า " พี่หมีครับ ผมขอโทษที่ผมทำไม่สุภาพกับพี่ ผม
ขอโทษที่โยนเปลือกกล้วยอย่างไม่ระมัดระวัง ทำให้ตกลงไปบนศรีษะของพี่ ผมขอโทษมากด้วยที่
พูดจาหยาบคาย " หมีจึงตอบว่า " ไม่เป็นไรหรอก ลิงน้อย " หมีก็รู้สึกดีที่ลิงมาพูดขอโทษดี ๆ
แล้วก็คิดว่า " ฉันควรจะทำแบบนี้กับคนอื่น ๆ เหมือนกัน "

แล้วหมีก็เดินไปที่บ้านหมู แล้วกล่าวกับหมูว่า " หมูน้อย ฉันขอโทษนะที่ฉันไม่สุภาพกับ
เธอเลยเมื่อกี้ ฉันเตะ โกงในใส่หน้าเธอแล้วก็เอาจักรยานของเธอมาโดยไม่ได้รับอนุญาต " หมูก็รู้
สัจใจที่หมีมาขอโทษและพูดดี ๆ ด้วย พลังคิดว่า " ฉันควรจะทำแบบนี้กับคนอื่น ๆ ด้วย "

หมูน้อยจึงเดินไปเคาะประตูที่บ้านของช่างอย่างสุภาพแล้วกล่าวว่า " ขอโทษครับ ผม
เข้าไปได้ไหมครับ " เมื่อช่างมาเปิดประตู หมูน้อยจึงกล่าวว่า " ผมขอโทษที่ผมทำไม่สุภาพกับพี่ช่าง
ที่มาเตะประตูบ้านพี่ ต่อไปนี้ผมจะมาเคาะประตูก่อนที่จะเข้าไปทุกครั้ง " ช่างจึงยิ้มและตอบว่า
" ดีมากหมูน้อย ฉันดีใจที่เจ้าได้บทเรียน "

หลังจากนั้นพวกสัตว์ทั้งหมด ... ลิง หมู และหมี ... ก็คิดว่าช่างได้ให้บทเรียนที่ดีที่สุด
แก่พวกเขา พวกเขาจึงพากันไปรวบรวมดอกไม้สวยจากทุ่งหญ้ามาทำเป็นมงกุฎดอกไม้ และนำ
ไปใส่ให้ที่ศรีษะของช่างและกล่าวกับช่างว่า " สำหรับพี่ช่างที่รักของพวกเรา พี่เป็นสัตว์ที่สุภาพ
และมารยาทดีที่สุดในป่านี้เลย "

เรื่องที่ 14 แมวจอมซี้เกียจ

เหมียวเป็นแมวที่น่ารักมาก ตัวกลม ขนขาวฟู ตาสีฟ้าใส แต่ว่าเหมียวซี้เกียจมาก เหมียวจะไม่ยอมทำอะไรเลยนอกจากกินเล่นและนอน มันสามารถจะจับหนูที่เข้ามากินพืชพันธุ์ในโรงนาของชาวนาหรือหาของในคร่าวกินเองก็ได้ แต่เหมียวก็ซี้เกียจเกินกว่าจะทำเช่นนั้น

วันหนึ่งชาวนาออกจากบ้านไปขายผลไม้และผักของเขาที่ตลาด " ชาวนา ชาวนา " เหมียวตะโกน " คุณยังไม่ได้ให้แม่อาหารเช้าฉันเลยนะ " แต่ชาวนาเดินไปไกลแล้วจึงไม่ได้ยินเสียงเหมียวเรียก

เหมียวกังวลเป็นอันมาก มันจะไม่มีอะไรกินเลยจนกว่าชาวนาจะกลับมาจากตลาด บางทีชาวนาอาจจะกลับมาช้า ซึ่งก็หมายความว่าเหมียวจะได้กินอาหารช้าไปด้วย " ฉันรู้แล้วว่าฉันจะอย่างไรดี " เหมียวคิด " ฉันจะนอนหลับซะ จะได้ลืมไปว่าฉันกำลังหิว " แล้วมันก็นอนม้วนตัวกลมหลับไปบนหมอน

แต่เหมียวก็นอนไม่หลับไม่ว่ามันจะพยายามเพียงใด มันหิวมากเสียจนต้องร้องลั่น เหมียวจึงเดินไปที่หน้าต่างและมองออกไปข้างนอก มันเห็นเพื่อน ๆ บ้านของมันกำลังหากินอยู่ในท้องนา ทำให้เหมียวยิ่งหิวมากขึ้น แม่ไก่กำลังจิกหาหนอนกินจากพื้นดิน มดเล็ก ๆ และเพื่อนของมันกำลังทำงานหนักเพื่อแบกข้าวไปเก็บ แะกำลังกินหญ้าอย่างเอร็ดอร่อย " ฉันจะอย่างไรดี " เหมียวถามตัวเอง " ฉันหิวมากแต่ไม่รู้จะอย่างไร " เหมียวตะโกนแม่ไก่ได้ยินเสียงดังนั้นจึงบอกว่า " มาที่นี่มาหาหนอนกินกัน " " ฉันไม่ชอบกินหนอน " เหมียวตอบ

วัวตัวหนึ่งกำลังกินหญ้าอยู่ในปาก ก็กล่าวว่า " มาเอาหญ้านี้ไปกินบ้างสิ ถ้าเธอหิวล่ะก็ " " ฉันไม่กินหญ้า " เหมียวตอบ " แล้วเธอกินอะไรล่ะ " วัวถาม " นม " เหมียวตอบ วัวจึงบอกว่า " ถ้าเธออยากกินนม ฉันจะแบ่งให้เธอได้บ้าง แต่เธอต้องมาตีมาจากตัวฉันเองนะ " เหมียวบอกกับวัวว่า " ฉันไม่รู้ว่าตีนมจากวัวทำอย่างไรนี่นา " วัวจึงตอบว่า " ฉันก็ไม่สามารถให้นมเธอได้ "

มดน้อยก็แบกเอาเมล็ดข้าวมาให้แมวเหมียว 3 เมล็ด " นี่สำหรับเธอ " แต่เหมียวบอกว่า " มันไม่พอสำหรับฉันหรอก "

พวกสัตว์เหล่านั้นจึงพากันส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า " พวกเราไม่รู้จะอย่างไรแล้วนะ เราพยายามหาทางช่วยเธอทุกวิถีทางแล้ว แต่เราก็ไม่เอาสักอย่างเดียว " " เธอเป็นสัตว์ที่น่าเวทนามจริง ๆ นะเหมียว " แปะพูดขึ้น " เธอไม่รู้แม้แต่วิธีที่จะช่วยเหลือตัวเอง "

เหมียวรู้สึกเศร้าใจมาก มันคิดถึงตัวเองว่า " ใช่แล้วล่ะพวกเขาพูดถูก ฉันเป็นแมวที่ซี้เกียจมาก ทำให้ฉันหิวขนาดนี้ ฉันจะต้องทำบางอย่างแล้วล่ะ "

เหมียวจึงคอยดูพวกหนูที่แอบมากินข้าวในโรงนาของชาวนา เหมียวหิวมากมันจึง

กระโดดเข้าจับหนู ไล่หนูไปรอบ ๆ โรงนา ในขณะที่เหมียวกำลังวิ่งไล่หนูอยู่นั้น ชวานาก็เปิด ประตูเข้ามาพอดี เขากลับจากตลาดแล้ว " เหมียว " ชวานาร้อง " เด็กดี เจ้าช่วยไล่จับ หนูในโรงนา ฉันคิดว่าเจ้าคงหิวแล้วนะ ฉันเสริมให้อาหารเช้าเจ้าเมื่อเช้านี้ แต่เจ้าทำงานไล่จับ หนูได้ดีมาก ฉันจะให้รางวัลแก่เจ้าเป็นเนมซามโตกว่าเดิมเสียละ "

ชวานาจึงหามไม้ใส่ซามโตใหญ่ให้กับเหมียว เหมียวแลบลิ้นเลียเนมอย่างมีความสุขตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เจ้าเหมียวจอมซี้เกียจ ก็ไม่เคยซี้เกียจอีกเลย

เรื่องที่ 15 จูจี้ซี้เกียจ

จูจี้เกียจจะไม่เคยอาบน้ำเลย เธอไม่เคยล้างหน้า ไม่หวีผม ไม่ยอมตัดเล็บแล้วก็แทบ จะไม่ยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย

ตอนเช้าของวันจันทร์ เมื่อจูจี้ตื่นขึ้น แม่ของเธอให้เธอไปอาบน้ำ " เดี่ยวแม่ " จูจี้ ตอบ " หนูยังง่วงอยู่เลย " เมื่อถึงเวลาอาหารเช้า จูจี้ก็ยังไม่ได้ล้างหน้า " จูจี้ไปล้างหน้า แปรงฟันเสียก่อนที่จะมาทานอาหารเช้า " พ่อของเธอพูดขึ้น " เดี่ยวก่อนค่ะ คุณพ่อ เดี่ยวจะ อาบน้ำล้างหน้าแปรงฟันทีหลัง "

หลังจากทานอาหารเสร็จจูจี้ก็หิ้วกระบะเป่าเตรียมไปโรงเรียน " จูจี้ ลูกยังไม่ได้ล้าง หน้าแปรงฟันเลยนะ " แม่บอก " เอาไว้ก่อนเถอะค่ะ แม่ ไว้หลังทานอาหารกลางวัน หนูจะไป โรงเรียนไม่ทันอยู่แล้ว " แล้วจูจี้ก็รีบวิ่งไปโรงเรียน

เมื่อเวลาอาหารกลางวัน จูจี้ก็กลับบ้าน " จูจี้อาบน้ำอาบท่าแล้วก็เปลี่ยนเสื้อผ้า เสียด้วย มาเร็ว ไปอาบน้ำ " แม่ของจูจี้บอก " เดี่ยวเถอะค่ะ ทานอาหารกลางวันก่อน "

หลังจากอาหารกลางวันแล้ว แม่ของจูจี้ก็หาเธอจนรอบบ้าน " จูจี้ จูจี้ " เธอเรียกแต่ จูจี้ไม่ตอบ เพราะเธอหลับไปแล้วอยู่ในเปลญวนที่สนามหลังบ้าน เมื่อจูจี้ตื่นขึ้นมาในเวลาใกล้ค่ำ " นี้อูจี้ " พ่อของจูจี้โกรธมาก " ตื่นมาแล้วไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้ " " พรุ่งนี้เช้าเถอะค่ะคุณ พ่อ มันค่ำแล้วนะคะตอนนี้ เดี่ยวหนูเป็นหวัด " จูจี้ตอบ

เช้าวันต่อมา พ่อบอกจูจี้ว่า " จูจี้ไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้ก่อนจะไปโรงเรียน " " เอาไว้ตอน กลางวันดีกว่าค่ะ จะได้ไม่หนาว " จูจี้ตอบแล้วรีบวิ่งไปโรงเรียน

อาทิตย์หนึ่งผ่านไป จูจี้ไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเลย ไม่ได้อาบน้ำ ไม่ได้แปรงฟันและ ไม่ได้ล้างหน้า พ่อแม่ของจูจี้ยอมแพ้ไปแล้วเลิกเตือนจูจี้อีกต่อไป เมื่อถึงเช้าวันจันทร์อีกครั้งหนึ่ง จูจี้ไปโรงเรียนแต่เช้า เมื่อเธอเดินเข้าไปในห้องเรียน เพื่อน ๆ ของเธอเดินออกห่างจาก เธอไปจนหมด เมื่อเธอนั่งที่โต๊ะเรียน เพื่อนที่นั่งกับเธอก็เอามือปิดจมูกและร้องว่า " ยี้ " แล้วก็เดินหนีไป เด็กผู้ชายบางคนเดินเข้ามาใกล้แล้วลองดมเธอ " คูชิ ขนาดแมลงวันยังบิน

หนัจจิจอมสกปรกเลย"

จัจจิจ้องให้ " คนบ้า " เธอตะโกน " ฉันจะฟ้องครู " เมื่อครูเข้ามาในห้องเรียน " เจียบ ทุกคนเจียบ " ครูสั่ง " จัจจิจ้องให้ทำไม " " ฮือฮือ " จัจจิจ้องตอบ " พวกนั้นเขามาหาว่าหนูสกปรก " ครูจึงบอกว่า " เด็ก ๆ ไม่ใช่เรื่องของเธอนะจ๊ะ จัจจิจ้อง เธอจะน่ารักและมีสุขภาพดีถ้าเธออาบน้ำแปรงฟันและทำตัวเองให้สะอาดอยู่เสมอ แล้วเธอก็จะมีเพื่อนมากมาย "

วันนั้นเมื่อจัจจิจ้องกลับบ้าน เธอก็ตรงไปห้องน้ำและทำความสะอาดร่างกายทันที จัจจิจ้องแต่งตัวใหม่ ตัดเล็บ ทำความสะอาดหู หวีผม พ่อแม่ของจัจจิจ้องมีความสุขมากและตั้งแต่นั้นมาเขาก็ไม่ได้ยินจัจจิจ้องบอกว่า " เดี่ยว " อีกเลย จัจจิจ้องรักษาความสะอาดของเธอเสมอ โดยไม่ต้องให้ใครเตือน " หนูหอมจัง " แม่ของเธอพูดแล้วพ่อของเธอก็บอกว่า " แล้วหนูก็น่ารักมากด้วย " แล้วจัจจิจ้องก็มีเพื่อนมากมายเต็มไปหมด

เรื่องที่ 16 รongเท้าของสอน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพี่น้องสองคนชื่อสอนกับสา ทั้งสองคนเป็นเด็กที่ยากจนมาก เขาต้องแบ่งปันสิ่งของกันทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งรongเท้า ทั้งสองคนก็มีอยู่เพียงคู่เดียว เวลาทั้งสองไปโรงเรียน ก็ต้องแบ่งรongเท้ากันใส่คนละข้าง เด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ก็พากันหัวเราะขบขันที่เห็นทำกันอย่างนั้น

วันหนึ่งสาพูดขึ้นว่า " ฉันหวังว่าเราน่าจะมีรongเท้ากันคนละคู่ ใคร ๆ ก็หัวเราะเรากันทั้งนั้น " ดังนั้นสอนผู้เป็นพี่ชายจึงพูดขึ้นว่า " ฉันก็อยากมีเหมือนกัน ฉันจะออกไปหางานทำเพื่อที่จะหาเงินมาซื้อรongเท้าอีกสักคู่หนึ่งนะ "

ในตอนเย็นวันนั้นหลังจากสอนกลับจากโรงเรียน สอนจึงไปที่ร้านทำขนมแล้วบอกว่า " คุณอบครับ ให้ผมทำงานให้คุณได้มั๊ยครับ " คุณอบเจ้าของร้านจึงกล่าวว่า " ได้สิสอน ฉันอยากจะได้คนช่วยทำขนม " ดังนั้นสอนจึงสอนวิธีใส่ถาดขนมเข้าเตาอบ แล้วเอาออกเมื่อขนมปังเป็นสีเหลืองทองให้กับสอน ในร้านทำขนมนั้นอากาศอบอ้าวมาก แต่สอนก็ทำงานอย่างสนุกสนาน เมื่องานเสร็จคุณอบให้ขนมเค้กสอนกลับบ้าน 3 อัน เป็นรางวัลตอบแทน " ขอขอบคุณมากครับสำหรับขนมเค้ก " แต่ผมอยากได้รongเท้าสักคู่หนึ่งครับ " " เสียใจนะสอน " คุณอบตอบ " ฉันมีแต่ขนมเค้กเท่านั้นที่จะให้เธอ " ดังนั้นสอนจึงเอาขนมเค้กกลับบ้านแล้วแบ่งให้สาทาน ทั้งสองคนทานขนมเค้กกันอย่างเอร็ดอร่อย

วันต่อมาสอนตกลงใจจะไปทำงานที่สถานีดับเพลิง เขาถามคนดับเพลิงว่า " คุณคนดับเพลิงครับ ให้ผมช่วยงานคุณได้ไหมครับ " คนดับเพลิงจึงว่า " ได้สิสอน แต่เธอต้องทำงานหนักนะ เธอต้องคอยเติมน้ำให้เต็มถังอยู่เสมอ เพราะเวลาเกิดไฟไหม้ เราต้องการน้ำมาก

เวลาดับไฟ "

วันรุ่งขึ้นในขณะที่สอนกำลังเติมน้ำลงไปในถังใบใหญ่ สัญญาณไฟไหม้ก็ดังขึ้น " กริ่ง กริ่ง งง " พนักงานดับเพลิงทั้งหมดรวมทั้งสอนจึงใส่ชุดกันไฟ หมวกยาง เสื้อคลุมและรองเท้าบู๊ทแล้วกระโดดขึ้นบนรถดับเพลิง " หวอ ออ " เสียงสัญญาณของรถดับเพลิงดังมาก รถดับเพลิงวิ่งไปตามถนนแล้วหยุดลงที่หน้าบ้านที่ถูกเพลิงไหม้ " ดุชิ " สอนร้อง " ควันดำ ๆ ลอยออกมาจากหน้าต่างทุกบานเลย " สอนและพนักงานดับเพลิงคนอื่น ๆ ก็ช่วยกันลากสายยางฉีดน้ำเข้าไปในหน้าต่างบ้าน สายน้ำพุ่งไปทางหน้าต่างเพื่อดับควันดำ ๆ เหล่านั้น

ทันใดนั้นสอนก็ได้ยินเสียงคนบางคนร้อง " ช่วยด้วย ช่วยด้วย " ยังมีบางคนติดอยู่ในบ้าน สอนจึงวิ่งไปบอกคนดับเพลิงและคนดับเพลิงก็ค่อย ๆ เข้าไปช่วยเหลือคนที่ติดอยู่ข้างในอย่างระมัดระวัง เมื่อเข้าไปในบ้าน สอนเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งอยู่ใต้โต๊ะ กำลังร้องไห้ " นั่นไง เธออยู่นั้น " สอนร้องบอกแล้วชี้ไปที่เธอ คนดับเพลิงจึงรีบเข้าไปช่วยเด็กหญิงออกมาอย่างปลอดภัย

หลังจากที่พวกเขาช่วยกันดับไฟหมด พวกเขาก็ขึ้นรถดับเพลิงกลับมาที่สถานีดับเพลิง แต่ซากกลับนี้เขาซบมาช้า ๆ และไม่มีสัญญาณดังแล้ว เมื่อมาถึงสถานีดับเพลิง พวกคนดับเพลิงพากันแยกห้องสอน และให้รางวัลเป็นกางเกงขายาวหนึ่งตัว " ขอขอบคุณมากครับสำหรับกางเกงขายาว " สอนพูด " แต่ผมและน้องชายอยากได้รองเท้าคู่หนึ่งครับ " " เสียใจสอน " คนดับเพลิงตอบ " พวกเรามีเพียงกางเกงขายาวเท่านั้นที่จะให้เธอ " สอนจึงกล่าวคำขอบคุณและเดินกลับบ้าน

สอนกระวนกระวายใจมาก " ฉันต้องทำอย่างไรถึงจะได้รองเท้าสักคู่ละ " สอนคิด " รู้แล้วล่ะฉันจะไปทำงานกับคนทำรองเท้า " สอนจึงเดินตรงไปในเมืองจนถึงร้านขายรองเท้า และกล่าวว่า " คุณช่างทำรองเท้าครับ ให้ผมทำงานกับคุณนะครับ "

คนทำรองเท้าจึงตอบว่า " ได้สิสอน ฉันดีใจที่เธอจะมาทำงานกับฉัน " ดังนั้นสอนจึงมาทำงานกับช่างทำรองเท้าทุกวัน ช่างทำรองเท้าสอนให้รู้วิธีการขัดรองเท้าที่เขาทำขึ้นมาให้เงาสอนทำงานหนักทุกวัน และหลังจากเลิกงานในวันหนึ่ง ช่างทำรองเท้าก็ถามสอนว่าอยากได้อะไร

สอนจึงบอกว่า " ผมอยากได้รองเท้าสักคู่หนึ่งครับ เพราะผมกับน้องมีรองเท้าคู่เดียวแล้วเราต้องแบ่งกันใส่คนละข้าง " เมื่อช่างทำรองเท้าได้ยินดังนั้น ก็ยิ้ม เขาชอบสอนมาก เพราะสอนขยันมาก เขาจึงบอกว่า " นี่ไงล่ะ รองเท้าสองคู่เลยสำหรับเธอและน้องของเธอ ชอบมั๊ยล่ะ "

สอนกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ " โอ๊ะ! ชอบมากครับสวยมากเลย ขอขอบคุณครับ " สอนรีบวิ่งกลับบ้านแล้วให้รองเท้าคู่หนึ่งกับน้องชายของเขาและตั้งแต่นั้นมา สอนและสามีไม่เคย

กังวลกับรองเท้าของเขายังเลย

เรื่องที่ 17 ฝนดวงดาว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กหญิงกำพร้าผู้หนึ่งบิดามารดาของเธอเสียชีวิตไปแล้ว เธอจนมาก ไม่มีบ้านอาศัยและ ไม่มีแม่แต่ที่จะนอน เธอมีแค่เพียงชุดที่เธอสวมใส่อยู่เท่านั้นและมีเศษขนมปังอยู่ชิ้นเดียวในมือของเธอ เธอเป็นเด็กดีมากและมีความรักอยู่เต็มหัวใจ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่มีแม่ ไม่มีพ่อ บ้าน เงินหรืออาหาร ทุก ๆ วันเธอก็จะร้องเพลงอย่างมีความสุข

ทำความดีเท่าที่ทำได้ เต็มที่ที่จะทำได้ ทำให้นานตลอดไป

วันหนึ่งขณะที่เธอกำลังเดินอยู่ในป่า เธอพบกับชายที่จนมากคนหนึ่งบอกกับเธอว่า " ฉันหิวมากเหลือเกิน โปรดให้อาหารฉันสักนิดหนึ่งเถอะ " เด็กหญิงก็ส่งขนมปังที่เธอมีอยู่ในมือให้กับชายผู้นั้นโดยไม่ลังเลเลยแม้แต่นาทีเดียว

หลังจากนั้นเธอก็พบชายคนหนึ่งร้องให้อยู่ " ศีรษะของฉันหนาวมาก โปรดให้อะไรซักอย่างมาคลุมศีรษะฉันด้วยเถิด " เด็กหญิงก็ดึงผ้าคลุมศีรษะของเธอออก แล้วส่งให้เด็กชายคนนั้นไปด้วยความเต็มใจแล้วเธอก็ร้องเพลง " ทำความดีเท่าที่ทำได้..... "

เมื่อเธอเดินไกลออกไปอีกเล็กน้อย เธอก็พบเด็กหญิงคนหนึ่ง ไม่มีเสื้อหนาวใส่ " ช่วยฉันด้วย...ฉันจะแข็งตายเพราะความหนาว " เด็กหญิงเล็ก ๆ คนนั้นพูดขึ้น เธอจึงถอดเสื้อหนาวที่เธอใส่อยู่ยื่นให้กับเด็กคนนั้นไป แล้วเธอก็ร้องเพลงอีก

หลังจากนั้นอีกไม่นานเธอก็พบเด็กเล็ก ๆ อีกคนหนึ่งไม่มีรองเท้าใส่ " เท้าของฉันเจ็บไปหมดเพราะต้องเดินบนพื้นดินแข็ง ๆ ให้นฉันยืมรองเท้าเธอได้ไหมจ๊ะ " เด็กหญิงเล็ก ๆ คนนั้นบอก เด็กหญิงก็ไม่ได้ลังเลเลย เธอรีบถอดรองเท้าแล้วส่งให้เด็กเล็ก ๆ คนนั้น แล้วเด็กเล็ก ๆ คนนั้นก็เดินจากไป

ตอนนี้ท้องฟ้าก็เริ่มมืดแล้วและอากาศก็หนาวมาก ตัวเด็กหญิงก็เริ่มหนาวสั่น แต่ในทันใดเธอก็เห็นเด็กคนหนึ่งเดินมาอย่างช้า ๆ และก็ร้องไห้ " เธอร้องให้ทำไมจ๊ะ " เด็กน้อยจึงตอบว่า " ฉันหนาวมากและฉันก็ไม่มีผ้าห่มจะห่มกันหนาวคืนนี้เลย " เด็กหญิงจึงตอบว่า " เสียใจนะ ฉันก็ไม่มีผ้าห่มเลยซักผืนเดียว แต่เอานี้นะเอาเสื้อผ้านั้นไปแล้วกัน อย่างน้อยมันก็ยังคงช่วยให้เธออุ่นขึ้นบ้าง " เด็กหญิงก็ถอดเสื้อผ้าของเธอให้กับเด็กน้อยคนนั้นไป

เด็กหญิงยืนอยู่คนเดียวใต้ต้นไม้ ในความมืดที่มีแต่แสงดาวเท่านั้น ทันใดนั้นดวงดาวบนท้องฟ้าก็ตกลงมา เป็นฝนสุร่างของเธอเป็นแสงระยิบระยับ เมื่อเธอเก็บดวงดาวนั้นขึ้นมาจากนั้นก็กลายเป็นทองชิ้นเล็ก ๆ และถึงแม้ว่าเธอจะให้เสื้อผ้าแก่คนอื่นไปหมด เธอก็พบว่าเธอกำลัง

สวมใส่ชุดที่สวยงามและอ่อนนุ่ม เธอเก็บดาวทองไว้ในกระเป๋าเต็มไปหมด ซึ่งตลอดชีวิตของเธอ นั้นเธอจะมีทองเพียงพอที่จะช่วยเหลือคนจนและเด็กที่เธอพบ เธอมีความสุขที่เธอได้ให้ ให้และให้

เรื่องที่ 18 ร่มยายช้ำ

ในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งใคร ๆ ก็พากันรู้จักยายช้ำ บ้านของยายช้ำอยู่กลางซอยแรก สัญลักษณ์ของยายช้ำคือร่มคันยาวม้วนแน่นเก็บเรียบร้อยอยู่ในปลอกสีน้ำตาลเหน็บอยู่ที่ ซอกแขนขวา ปลายแหลมที่โผล่ออกมาเป็นโลหะแต่มีรอยกระดำกระด่างเพราะความเก่า แขนซ้ายคล้องตะกร้าพลาสติกใส่ผักผลไม้อยู่เต็ม

ร่มยายช้ำนี้ใช้ประโยชน์ได้ต่าง ๆ วันหนึ่งยายช้ำไปเก็บผักบุงที่ชายคลองเลขหมู่บ้านไป สุนัขสาม สี่ตัวรุมเห่ากันโหวกและจะกัด ยายช้ำก็ใช้ร่มตีป้องกันจนพวกสุนัขไม่กล้าทำอะไรและหลังจากนั้นก็ไม่ได้กล้าเห่ายายช้ำอีกเลย

ยายช้ำใจดีแจกพืชสวนครัวที่ปลูกเองรวมทั้งผลไม้ให้เพื่อนบ้านเสมอ เด็ก ๆ ก็รัก ยายช้ำเพราะเมื่อเรือลอยออกไปจากฝั่ง ยายช้ำก็ใช้ร่มเกี่ยวกลับมาได้ ลูกโป่งลอยติดกิ่งไม้ ยายช้ำก็ใช้ร่มเกี่ยวลงมาคืนให้ได้

บ้านติดกับยายช้ำมีลูกสาวอายุ 7 ขวบ ตัวกลมแก้มยุ้ยน่ารักไว้ผมม้าถักเปีย เด็กคนนี้ ชื่อ หมีง ยายช้ำรักหมีงมาก พาไปเล่นที่สนามเด็กเล่นของหมู่บ้านเสมอ ๆ

เย็นวันหนึ่งยายช้ำเดินผ่านสนามเด็กเล่น เห็นเด็กโต ๆ สีหน้ากำลังรุมล้อมเด็กคนหนึ่งอยู่เสียงเอะอะ ยายช้ำเดินเข้าไปใกล้เห็นชายหัวหน้าโจกของกลุมกับปุย ยื่นมือไปกระตุก หางเปียเด็กที่อยู่กลางวงล้อม

" โอ๊ย! " เด็กน้อยร้องลั่นด้วยความเจ็บ

เอ๊ะ! เสียงหมีงนี่ ยายช้ำถลันเข้าไปใช้ร่มเหวี่ยงแหวกทางปากก็ร้องว่า " อะไร ทำอะไรกัน แกล้งหมีงทำไม " พวกเด็กโตตกใจ ถอยออกไป หมีงวิ่งมากอดยายช้ำ เด็ก ๆ เห็นยายช้ำทำทางเอาจริง จึงแยกย้ายวิ่งหนีไปยายช้ำตะโกนล่ำทับว่า " คอยดูนะ จะไปฟ้องพ่อ แม่ " ยายช้ำทำตามทีพูดจริง ๆ เด็กเกรงถูกฟ้อง แม่ลงโทษ

คืนหนึ่งเดือนมืดสนิท ยายช้ำเดินหนีบร่มมาทางท้ายซอยมุ่งหน้าจะกลับบ้าน พอผ่านต้นไม้ใหญ่ ก็ปรากฏเงาดำวูบมาประชิดตัวด้านหลังและมีเสียงซู่ซ่า " เจียบนะ ส่งกระเป๋าเงินมา เตี่ยวันนี้ " ยายช้ำกำด้ามร่มไว้แน่น กระทุ้งปลายแหลมของด้ามร่มที่เหน็บอยู่ไปข้างหลังเต็มแรง เสียงร้อง " โอ๊ย! " ดังขึ้นเพราะเจ้าผู้ร้ายไม่ทันรู้ตัว ยายช้ำหันกลับมาเอาร่มฟาดเต็มแรง เสียงอาวุธหล่นลงบนถนนดังแกร๊ก ยายช้ำฟาดอีกคราวนี้เจ้าโจรนักจี้วิ่งหนีเตลิดไปเลย

บ้านแถวนั้นเปิดไฟชะโงกออกมาถามกันเอะอะ เมื่อส่องไฟฉายดูก็พบมีดตกอยู่ ทุกคนพา

กันทั้งฝีมือในการใช้ร่มของยายช้า หมิงเองก็เที่ยวคุยवादเพื่อน ๆ " ยายของหมิงเก่งไหมผู้ร้าย ก็แพ้ หมากก็กลัว " เวลายายช้าเดินไปไหน เด็ก ๆ จะวิ่งมาขอ ดู ของจับร่มยายช้าที่เต็มไปด้วยพิษสงนี้

เด็กเกเรสี่ห้าคนที่เคยรับโทษเพราะรังแกหมิง ผูกใจเจ็บ อยากแกล้งยายช้าเพื่อแก้แค้น แต่ไม่กล้า อยู่มาวันหนึ่งโอกาสอำนวยให้ เด็กกลุ่มนี้ไปที่สวนลุมพินี ตะมุตะบอกลกันจนเหนื่อยแล้วจึงเดินเล่นเรื่อย ๆ ชัยเหลือบเห็นยายช้านั่งอยู่บนม้านั่งริมสระน้ำอย่างสบายใจ

" นี่พวกเรา ยายช้านั่งอยู่นั้น แหม! มาเที่ยวสวนลุมคนเดียวแน่ะ " ชัยบอกเพื่อนเด็ก ๆ ต่างเตร่เข้ามาใกล้ ร่มคันเก่งวางอยู่บนม้านั่งข้างตัวยายช้า ชัยกับปุยรับอาสาจะไปแกล้งกระแทกให้ยายช้าตกน้ำ เพื่อน ๆ คนอื่นเข้าหลบซ่อนหลังพุ่มไม้ เด็กทั้งสองย่องเข้าไปเบื้องหลังยายช้าแล้วปุยกับชัยก็ทำเป็นเสถลาลงบนม้านั่ง กระแทกยายช้าเต็มแรง

" โอ๊ย! อะไรรักนี้ " เสียงยายช้าร้องลั่นตัวคะมำไปข้างหน้า

แต่ยายช้าไม่ยักตกน้ำ ปลายด้ามร่มตรงที่มีมือจับนั้น ส่วนโค้งงอได้เกี่ยวกับขอบม้านั่งไว้ เด็ก ๆ ริ่งแตกฮือหนีกันไปคนละทิศคนละทาง เมื่อแผนการไม่เป็นไปตามคาด ยายช้าลุกขึ้นหมุนตัวกลับเห็นแต่หลังไว ๆ

เมื่อยายช้าเล่าเหตุการณ์ให้เพื่อนบ้านฟัง ใคร ๆ ก็หัวเราะร่ำคันเก่งช่วยยายช้าไว้ได้อีกแล้ว ทุก ๆ คนพูดคุยเรื่องนี้ไปอีกหลายวัน

ใกล้วันเข้าพรรษา ยายช้านั่งเตรียมของเพื่อไปทำบุญที่วัด หมิงมาคอยช่วยอยู่ด้วย เกิดฝนตกลงมาปรอย ๆ พอใกล้เที่ยงเสียงแม่ของหมิงก็เรียกหมิงไปกินข้าว " ยายจำแม่เรียกหมิงแล้ว หมิงกลับบ้านก่อนนะจ๊ะ " ยายช้าตอบว่า " ไปชิลูก เอร่อมยายกันฝนไปด้วยนะเดี๋ยวจะเป็นหวัด "

หมิงฉวยร่มคันเก่งที่แขวนไว้ที่ตะปุมประตูดิ่งปลายร่มออกพยายามดันร่มให้กางแต่ก็ติดกางไม่ออก ยายช้าเดินตามมองอยู่จึงร้องบอก " มา ยายจะช่วย " ยายช้าพยายามสะบัดและดันร่มเต็มแรง พรีด! ร่มกางแล้ว! แต่ทั้งยายช้าและหมิงหันมามองหน้ากันแล้วหันไปมองร่มที่กางออกได้นั้น แล้วทั้งสองคนก็หัวเราะกันงอไปมา

ร่มเก่ามากแล้ว ม้วนเก็บแน่นไว้เป็นเวลานาน ผ้าร่มเปียกชื้นเป็นรอยริ้ว ๆ เต็มไปหมด ร่มยายช้าใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง แต่ประโยชน์ที่แท้จริงในฐานะร่มกันฝนกลับใช้ไม่ได้เลย โช้เอ๊ย! ร่มยายช้า

เรื่องที่ 19. ต้นไม้เพื่อนรัก

เด็กชายน้อยตื่นแต่เช้า วันนี้เป็นวันเสาร์ เขาจึงไม่ต้องไปโรงเรียน ทุก ๆ วันหยุด

เขาจะนำเบ็ดออกไปเลี้ยงที่ชายทุ่ง ที่ชายทุ่งแห่งนี้มีหนองน้ำและต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนี้มีใบเขียวชุ่มตลอดปี น้อยมักจะมานั่งเล่นใต้ร่มไม้เสมอ ๆ ถึงแม้จะไม่ได้นำเบ็ดออกมาเลี้ยงก็ตาม ช่วงนี้เป็นช่วงฤดูฝน เมื่อน้อยนำเบ็ดออกมาเลี้ยง เขามักจะมาหลบฝนใต้ต้นไม้ใหญ่ เบ็ดก็เหมือนกันมักจะมาหลบฝนด้วย หลังฝนตกท้องฟ้าสดใส พวกเบ็ดจะพากันลงไปหาอาหารกินในหนองน้ำ ซึ่งน้ำเย็นและใสหลังฝนตกใหม่ ๆ

วันเวลาผ่านไปเมื่อฤดูหนาวมาถึง น้อยยังคงนำเบ็ดมาเลี้ยงที่หนองน้ำชายทุ่งแห่งนี้ แต่แล้วน้อยต้องประหลาดใจ ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้ใบมันแดงและแห้งทั้งต้น น้อยใจเสียเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้ เบ็ดก็เหมือนกันมันคงแปลกใจ พวกมันเดินร้องก๊าก ก๊ากวนเวียนอยู่ใต้ต้นไม้และคาบใบไม้แห้งเดินไปมาอยู่

ในที่สุดต้นไม้ใหญ่ใบร่วงหมดเหลือแต่กิ่งก้าน น้อยเสียใจมากคิดว่าต้นไม้ตาย " ต้นไม้คงตายแล้ว " น้อยจึงบอกให้เพื่อน ๆ มาดูต้นไม้ใหญ่ เพื่อน ๆ ของน้อยก็คิดเหมือนกับน้อยว่า " ต้นไม้ใหญ่คงตายแน่ ๆ เลย "

น้อยและเพื่อน ๆ สงสารต้นไม้ใหญ่ ทำไมต้นไม้ใหญ่ต้องตาย ต้นฤดูร้อนอากาศอบอุ่น ใบไม้ร่วงจากต้น ใบไม้แห้งเต็มไปหมด น้อยและเพื่อน ๆ ยังคงนึกถึงต้นไม้ใหญ่ พวกเขาพากันนำเอาใบไม้แห้งมาประดิษฐ์เป็นรูปตัวสัตว์มากมาย ดวงใจของพวกเขานึกถึงแต่ต้นไม้ใหญ่

พวกเขาตกลงกันว่าจะเก็บรูปสัตว์ในใบไม้ไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อจะได้จดจำต้นไม้ใหญ่ไว้ในใจนาน ๆ นอกจากนี้พวกเขายังช่วยกันหาเมล็ดของต้นไม้มาปลูกด้วยความหวังที่ว่าวันข้างหน้าพวกเขาจะต้องมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นทดแทนต้นไม้ใหญ่ที่ตายไป

สายวันหนึ่งของปลายฤดูร้อน น้อยและเพื่อน ๆ พากันไปเล่นที่ชายทุ่ง แต่แล้วพวกเขาก็พากันดีใจ เพราะต้นไม้ใหญ่แตกใบอ่อนสีเขียวเต็มไปหมด ความดีใจของพวกเขายังมีมากขึ้น มากขึ้น เมื่อพวกเขาวิ่งมาดูที่เขาปลูกเมล็ดต้นไม้เอาไว้ เมล็ดต้นไม้ที่ปลูกเอาไว้งอกขึ้นเป็นต้นอ่อนทุกเมล็ด เด็ก ๆ ทุกคนพากันดีใจใหญ่

" ต้นไม้ใหญ่ไม่ตาย แล้วเราก็มีต้นไม้ใหม่อีกด้วย " น้อยตะโกนบอกเพื่อน ๆ ด้วยความดีใจ

เรื่องที่ 20 ไช้ฟองกลม

กลมบ๊อกลมไช้ฟองกลมรู้สึกเศร้าใจมาก เพื่อน ๆ ของเขามักจะพากันหัวเราะเยาะเขาเสมอที่เขาμιรูปร่างกลมไม่เป็นรูปไช้ริ ๆ เหมือนผู้อื่น วันหนึ่งแม่ไก่จึงบอกพวกเขาว่า " วันที่กลมบ๊อกเกิดนะ เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงกลมบ๊อกจึงเกิดมากลมไปหมดแบบนี้ ไม่ได้เป็นรูปไช้ริ ๆ เหมือนกับไช้ฟองอื่น ๆ ใกล้เคียง " แต่เพื่อน ๆ ของกลมบ๊อกก็ยังคงล้อเลียนกลมบ๊อกอยู่เสมอ

" กลมปือกเหมือนลูกบอลเลย เหมือนลูกหินด้วย "

วันหนึ่งกลมปือกรู้สึกกลับสนมาก " ฉันจะไปให้ไกลจากที่นี่ ที่ที่ไม่มีใครรู้จักฉัน " กลมปือกคิดกับตัวเอง แล้วกลมปือกก็กิ้งไปจามถนน ไกลออกไปจากบ้าน เมื่อกลมปือกกิ้งไปถึงทุ่งหญ้าสีเขียว พระอาทิตย์กำลังขึ้นส่องแสงในยามเช้า พระอาทิตย์เห็นกลมปือกก็ทักว่า " เป็นยังไงล่ะ ไช้กลม ๆ ทำไมท่าทางเศร้ากันล่ะ " " พวกไช้ฟองอื่น ๆ นะชิชอบมาล้อเกี่ยวกับรูปทรงของฉันอยู่เรื่อยเลย ดูซิฉันกลมไปหมดอย่างนั้นนะ " กลมปือกตอบ " ไม่มีอะไรผิดนี่นา ถ้าจะเกิดมากลมนะ " พระอาทิตย์บอกกลมปือก " ดูฉันสิรูปทรงฉันเป็นอย่างไรล่ะ " " กลมนะชิ " กลมปือกตอบ " ไช้ ฉันก็กลม เราก็กกลมด้วยกันทั้งคู่แหละ แล้วเธอรู้มั๊ย นอกจากเราแล้วนะ พระจันทร์ โลก แล้วก็ดาวพระเคราะห์ทั้งหมดก็เป็นทรงกลมทั้งนั้น ทั้งดวงดาวและโลกที่อาศัยอยู่นี้ก็กลมทั้งนั้น "

ขณะที่พระอาทิตย์ขึ้นส่องแสงสว่างจ้าไปทั่วแล้ว ทุกชีวิตบนโลกกลม ๆ นี้ ก็ตื่นขึ้นหมด แต่งโมจึงถามกลมปือกว่า " ไช้กลม ๆ จะทำไมเธอดูเศร้ากันล่ะ " " พวกไช้ฟองอื่น ๆ ชอบมาล้อฉันเกี่ยวกับรูปทรงของฉันนะชิ " กลมปือกตอบ แต่งโมจึงกล่าวว่า " แต่เธอรู้มั๊ยเมื่อแต่งโมอย่างฉันเติบโตเต็มที่แล้วก็จะกลมเขียว แลมนยังมีรสหวานชื่นใจอีกนะ ก็ไม่เห็นจะมีอะไรไม่ดีเลยนี่ถ้าเกิดมาเป็นรูปทรงกลมนะ "

หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง ล้อรถจี๊ปก็กิ้งเข้ามาหากลมปือกแล้วถามว่า " ทำไมเธอดูเศร้าจังล่ะ ไช้กลมฟองน้อย ๆ " " ก็ใคร ๆ ชอบมาล้อฉันเกี่ยวกับรูปทรงของฉันนะชิ " กลมปือกตอบ แต่ล้อรถจี๊ปก็บอกว่า " แต่เธอคิดดูนะ ไช้กลม อย่างฉันนี่ถ้าไม่กลมนะ พวกรถยนต์ รถจี๊ปแล้วก็รถโดยสารจะวิ่งไปบนถนนได้อย่างไรเล่า พวกเขาต้องการฉันทั้งนั้นแหละ เห็นมั๊ยล่ะมีรูปทรงกลม ๆ ไม่เห็นจะเสียหายอย่างไรเลย "

ขณะนี้ใกล้ค่ำแล้ว กลมปือกยังนั่งคิดและคิด " บางทีการที่จะเกิดมากลมนี่ก็ไม่น่าจะเป็นอะไรเลยนี่นา " กลมปือกคิด " ฉันจะกลับไปหาพี่น้องแล้วก็แม่ก็ได้ดีกว่า " ระหว่างทางกลับบ้านนั้น พระจันทร์เต็มดวงก็ลอยอยู่บนท้องฟ้า พระจันทร์บอกว่า " เจ้าไช้กลม ทำไมไม่กลับบ้านเข้าบ้านไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างล่ะ " " ฉันได้พบพระอาทิตย์ แต่งโมกลม ๆ ล้อรถ " กลมปือกบอก พระจันทร์จึงบอกอย่างใจดีว่า " เอาละฉันจะส่องแสงสว่างให้ นะ เธอจะได้เห็นทางเดินกลับบ้าน "

พระจันทร์ก็ส่องแสงสว่างสุกใส กลมปือกก็กิ้งกลับบ้านอย่างมีความสุข แม้ว่าเขาจะเห็นดีเห็นงามก็ตาม เขารู้สึกดีขึ้นมาเพราะเขารู้แล้วว่ามันก็ดีเหมือนกันที่เกิดมาเป็นทรงกลม "

เรื่องที่ 21 การเดินทางของมายา

มายาเป็นนักรบจอกตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง ปีกของเธอกำลังบาดเจ็บอยู่ตอนนี้ เธอยังบินไม่ค่อยคล่องนักในตอนี้ ก็เลยยังไม่สามารถบินรวมกลุ่มกับนกตัวอื่น ๆ ที่บินกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าได้ทัน นกกลุ่มนี้จะบินไปที่โรงเรียนอนุบาล มายาบินอยู่รั้งท้ายกลุ่มมาก แต่เธอก็เห็นรถไฟรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ากำลังวิ่งผ่านไปข้างล่าง มายาจึงคิดในใจ " เออ! นั่งรถไฟไปดีกว่า "

เมื่อตุ้รถไฟสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวแรกผ่านไป มายาก็กระโดดไปเกาะที่หน้าต่างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า แต่คนขับรถไฟก็ไล่เธอไป เธอจึงบินไปที่ตุ้ที่สองแล้วก็เข้าไปในหน้าต่างพนักงานรถไฟคนหนึ่งกำลังนอนหลับอยู่บนเก้าอี้ข้างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เขากรนเสียงดังมาก " ครอก ครอก ฟี้! " มายาไม่ชอบเสียงนี้เลย เธอจึงบินไปที่ตุ้ที่สาม ในตุ้ที่สามได้มีที่นั่งด้วยหีบรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเต็มไปหมด แต่มายารู้สึกไม่สบายนักเพราะไม่มีที่ว่าง ๆ เหลือให้เธอเลย เธอก็บินไปที่ตุ้รถไฟตุ้ที่สี่แล้วก็เข้าไปทางหน้าต่างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เธอเห็นว่าในตุ้ที่สามได้มีที่นั่งด้วยสัตว์ที่ถูกขังอยู่ในกรงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า สัตว์พวกนั้นดูกระวนกระวายและไม่มีความสุขเลย มายารู้สึกเสียใจมากที่เห็นสัตว์เหล่านั้น เธอไม่ชอบที่จะอยู่ในกรง เธอจึงไม่สามารถจะทนอยู่ในตุ้รถไฟตุ้นี้ได้

แล้วเธอก็บินไปที่ตุ้ที่ห้า ในตุ้นี้มีสิ่งของรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามากมาย กลิ่นหอมของสบู่พวกนี้แรงมากจนมายาฉุน เธอจึงไปที่ตุ้ที่หก เธอเห็นไม้แผ่นยาว ๆ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าวางพียงกันอยู่ซ้อนกันมากมาย แต่เมื่อเธอกำลังจะหาที่นั่งลงนั้น พวกขามก็มาไล่เธอด้วยไม้เรียวยาว ๆ รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

ดังนั้นมายาจึงบินไปที่ตุ้สุดท้ายของรถไฟ ในตุ้ที่สะอาดและก็เรียบร้อยด้วย " ในที่สุดฉันก็ได้ที่พักผ่อน " มายาจึงม้วนตัวลงบนกล่องรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแล้วก็หลับไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อเธอลืมตาขึ้นและมองผ่านหน้าต่างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าออกไป เธอก็เห็นป้าย " โรงเรียนอนุบาล " เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าติดอยู่ มายาจึงรีบบินออกมาจากรถไฟตรงไปที่โรงเรียนแล้วเธอก็เห็นว่ากลุ่มเพื่อน ๆ ของเธอก็เพิ่งมาถึงโรงเรียนเหมือนกัน แล้วก็พากันเกาะลงบนสนามรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าข้างนอกโรงเรียน มายาดีใจมากที่เธอมาถึงโรงเรียนพร้อมกับเพื่อน ๆ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้บินมาโดยปีกที่บาดเจ็บของเธอ! " ฉันโชคดีที่รถไฟสี่เหลี่ยมผืนผ้าพาฉันมาถึงโรงเรียนเร็วดีจัง " เธอคิดกับตัวเอง

ภาพบันทึกระหว่างการทดลอง

กิจกรรมวงกลมตอนเช้า

เด็ก ๆ ออกไปชี้ตารางอากาศ

ทำสมาธิร่วมกัน

ช่วงเวลาของการเล่นิทาน

คณิตศาสตร์

อาสาทำความโยก และ ทำงู

เล่นไม้บล็อก

ประวัติผู้เขียน

นางสาวศตพร วิไลรัตน์ เกิดวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2502 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาคณะครุศึกษา จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2523 เข้าทำงานที่โรงเรียนเดนต์ริสยามกลการฝ่ายคณิตเรียนมาฮา บริษัทสยามกลการ จำกัด เมื่อปี 2524-2530 ตำแหน่งสุดท้าย เป็นผู้ช่วยผู้จัดการโรงเรียนเดนต์ริสยามกลการ แผนกศิลปศึกษา และเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทในสาขาการศึกษาเอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2523